காளிதாசர்

இயற்றிய

சாகுந்தல நாடகத்

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு

3075

மறைமலையடிகள்.

ஓம்

வடமொழியிற்

காளிதாசர்

இயற்றிய

சாகுந்தல நாடகத்

(KALIDASA'S SAKUNTALA)

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பின்

(Translated Into Tamil)

உ-ஆம் பதிப்பு

பல்லாவரம்

பொதுநிலைக் கழக ஆசிரியர்

மறைத்திருவாளர் சுவாமி வேதாசலம்

By

SWAMI VEDACHALAM

என்னும்

மறைமலையடிகளால்

இயற்றப்பட்டுப்

பல்லாவரம்

Pallavaram

பொதுநிலைக்கழக நிலையத்தில்

உள்ள

திருமுருகன் அச்சுக்கூடத்தில்

T. M, Press

பதிப்பிடப்பட்டது

Second Edition

1933

விலை இரண்டே கால் ரூபா

All Rights Reserved

முதற்பதிப்பு 1907
இரண்டாம் பதிப்பு 1933

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை

இற்றைக்கு ௧௪௮0- ஆண்டுகளுக்கு முன் வடநாட்டில் உச்சயினி மாநகரின்கண் வடமொழி நல்லிசைப் புலவர் மாமணியாய் விளங்கிய ஆசிரியர் காளிதாசர் இயற்றிய சாகுந்தலநாடகம் சொற்சுவை பொருட்சுவை நிரம்பித், தன்னைப் பயில்வார்க்கு நுண்ணறிவு பயந்து, கழிபெருமகிழ்ச்சி விளைத்தும் பெற்றித்தாய் நிற்றலின், அதன் அருமை பெருமையைத் தமிழ் மக்களும் நன்குணர்ந்து களிக்கும் பொருட்டு, இற்றைக்கு ௨௯- ஆண்டுகளுக்கு முன் அதனைத் தெளிவான செந்தமிழில் மொழிபெயர்த் திட்டேம். இது செய்யுட்களும் இடை யிடையே விரவிய உரை நடையில் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எழில் முதிர்ந்த உலகியற் பொருட் டோற்றங்களையும், மக்கள் வடிவங்களையும், அவர்தம் மன அசைவுகளையும் நுவலும் இடங்கள் உள்ளத்தைப் பெரிதும் இன்புறுத்துவன வாதலால், அவைதம்மை மிழற்றுதற்கு ஏற்பன இசை தழீஇ நடக்குஞ் செய்யுட்களேயாம். அத்துணை அழகு பயவாது பொதுவியல் ஒழுக்காய்ச் செல்லும் உரையாட்டுகளும் பிறவும் விழுமிய பாநடைக்கு ஒவ்வாமையான் அவையெல்லாம் உரை நடையின்பாற் படுத்தற்கே இசைந்தனவாகு மென்று பகுத்துணர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும்.

இங்ஙனம் உரையும் பாட்டும் விரவிய இம்மொழி பெயர்ப்பு வடமொழியி லுள்ள முதல்நூலைச் சிறிதும் பிறழாமற் பின்பற்றிச் செல்வதாகும். இவ்விரண்டாம் பதிப்பு வடமொழியி லுள்ள பல முதல்நூல்களுடன் வைத்து ஒப்பிட்டு நோக்கிப் பலப்பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட் டிருக்கின்றன.

இன்னும், இம் மொழிபெயர்ப்பின் உரையி னுள்ள அருஞ் சொற்களுக்கும், இடையிடையே விரவிய செய்யுட்களுக்குந் தெளிபொருள் விளக்கங்களும் புராணக் குறிப்புகளும் பின்னே விரிவாக எழுதிச் சேர்க்கப்பட் டிருக்கின்றன. தமிழுக்கு ஆக்கமாக எழுதப்படும் நூல்களில் வடசொற்களைக் கலந்தெழுதுதல், ஒரு பெருங் குறைபாடாகக் காணப்படுதலின், முதற்பதிப்பில் ஆங்காங்கு விரவிய சிற்சில வடசொற்களையுங் களைந்து அவற்றிற்கு ஒத்த தூய தமிழ்ச்சொற்களையே பெய்து இதனை அமைத்திருக்கின்றேம்.

இனி, இந்நாடகக்காப்பிய நுண்ணமைப்புகளும், நாடக மாந்தர் இயற்கைகளுங், காளிதாசர் வரலாறும், அவரிருந்த காலமும் பிறவும் சாகுந்தல நாடக ஆராய்ச்சியில் விரித்து விளக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

பல்லாவரம்
பொதுநிலைக்கழகம்
திருவள்ளுவர் ஆண்டு, கக௯௩
மறைமலையடிகள்

ஓம்

சாகுந்தலம்

முன்னுரை

சூத்திரதாரன் வாழ்த்து உரைக்கின்றான்.

நான்முகனது முதற்படைப்பான நீரும், விதிப்படி தரப்படுகின்ற அவிப்பலியைத் தாங்குவதான தீயும், அவியைத்தருகின்றவனான இயமானனுங், காலத்தை வரையறுக்கின்ற ஞாயிறு திங்களும், செவிப்புலனாகின்ற ஓசைக்கு நிலைக்களனாய் எங்கும் ஊடுருவிநிற்கும் விசும்பும், எல்லா வித்துப் பொருள்களையுந் தன்கண் தோற்றுவிக்கின்ற நிலனும், எல்லாஉயிர்களும் மூச்சுவிடுதற்கு ஏதுவான காற்றும் என்கின்ற எண்வகை வடிவங்களுடன் விளங்கும் முதல்வனான சிவபெருமான் உங்களைக் காக்கக்கடவன்!

(வாழ்த்துரை முடிந்தவுடன்)

சூத்திரதாரன். (கோலச் சாலையை நோக்கி) வேண்டும் ஒப்பனைகள் செய்து முடிந்தனவாயின், நங்காய் அன்பு கூர்ந்து வெளியேவருக.

நடி. (வெளியேவந்து) ஐய, இதோவந்தேன். செய்ய வேண்டுவது இன்னதென்று கட்டளை இடுங்கள்.

சூத்திரதாரன். நங்காய், இவ் அரங்கம் பெரும்பாலுங் கல்வி கேள்விகளில் வல்ல புலவரால் நிரம்பியிருக்கின்றது;

காளிதாசராற் புதுவதாகத் தொடுக்கப்பட்ட **சாகுந்தலம்** எனப் பெயரிய நாடகத்தை இவர்கண் முன் நன்கு நடப்பித்துக் காட்டல் வேண்டும். ஆதலால், வேடகாரர் ஒவ்வொருவருந் தத்தமக்குரிய நடிப்புகளிற் கருத்தாயிருத்தல்வேண்டும்.

நடி. தாங்கள் மிகவுந் திருத்தமாய் வகுத்து அமைத்த இதன்கண் யாதுங் குறைபாடிராது.

சூத்திரதாரன். மாதராய், நான் உண்மையைச் சொல்லி விடுகின்றேன். இங்குள்ள அறிவுடையோர் நமது நடிப்பின் திறமையைக் கண்டு மகிழும் அளவும், நம்முடைய திறமையினைச் சிறந்ததென நான்மதியேன். நன்கு தேர்ச்சியடைந்த அறிவுடையோர் உள்ளமுந் தன்னளவில் நம்பிக்கை இல்லாததாய் இருக்கின்றது.

நடி. நல்லது, ஐய, இனி, அடுத்து யாதுசெய்தல்வேண்டுமெனக் கட்டளையிடுகின்றீர்கள்?

சூத்திரதாரன். ஓர் இசைபாடி இங்குள்ளோர் செவிகட்கு விருந்து செய்தலை விட வேறு என் செய்தல் வேண்டும்?

நடி. அப்படியாயின், எந்தக்காலத்தைப் பற்றி யான் பாடலாம்?

சூத்திரதாரன். இன்பந் துய்த்தற்கு ஏற்றதாய் இப்போதுதான் தோன்றியிருக்கும் இவ் வேனிற் காலத்தைப் பற்றியே பாடு. ஏனென்றால், வெயில்நாளின் பகற்பொழுது தண்ணீரில் தலைமுழுகுவதற்கு இனிதாயிருக்கின்றது; பாதிரிமலர் முகிழ்களில் அளைந்து அவற்றின் நறுமணத்தைக் கொள்ளைகொண்டு கானகக் காற்று மெல்லெனவீசுதலால், இந்தப்பொழுது அடர்ந்த மரநிழல்களில் அயர்ந்த துயிலை எளிதில் வருவிக்கின்றது; மாலைக்காலமோ மிகவும் இனிதாயிருக்கின்றது.

நடி. அவ்வாறே (**பாடுகின்றாள்.**)

விரியு மணமவிழ்க்கும் மலர்முகிழ்மே லெல்லாங்
கரிய வரிவண்டு முத்தமிடல் காணாய்!

எரியுந் தளிர்ப் * பிண்டி யிணர்கிள்ளி யோடுங்
கரியவிழி மாதர் காதிடலுங் காணாய்!

சூத்திரதாரன். ஆ! என் அன்பே, மிக இனிதாய்ப் பாடினாய். இக்குழுவிலுள்ளார் அனைவரும் ஓவியத்தில் எழுதிய உருவம்போல் நின் இசைப்பாட்டிற் கட்டுண்டு ஆ! எல்லாப் பக்கங்களிலும் எப்படித் தோன்றுகின்றார்கள்! இனி, இப்பொழுது இவர்களை எந்த நாடகத்தினால் மகிழச்செய்யலாம்?

நடி. ஓ! **சாகுந்தலம்** என்னும் புதியநாடகத்தை நடப்பித்துக் காட்டல்வேண்டுமெனத் தாங்கள் சற்று முன்னரே கட்டளையிட் டிருக்கின்றீர்களன்றோ?

சூத்திரதாரன். ஆ! என் அன்பே, நன்கு நினைப் பூட்டப் பட்டேன்; இவ்விடத்தே துஷியந்த அரசன் துள்ளியோடும் புள்ளிமான் பின்னே செல்வதுபோல, யானும் இன்புறுத்தும் நின் இசைப்பாட்டின் இன்னிசையால் வலிந்து இழுக்கப் பட்டுச் சென்று அதனைமுற்றும் மறந்தேன் கண்டாய்!

(**இருவரும் போகின்றார்கள்.**)

முன்னுரை முற்றும்.

* முதனூலில் 'சிரீஷமலர்' என்றுள்ளது.

முதல் வகுப்பு

களம் - காடு.

அரசன் பாகனுடன் தேரில்அமர்ந்து கையில் வில்லுங் கணையும் ஏந்திப் புள்ளிமான் ஒன்றைப் பின் தொடர்கின்றான்.

தேர்ப்பாகன். (புள்ளிமானையும் அரசனையும் நோக்கி) வேந்தே நீடுவாழ்க ! நான் அக் கரிய புள்ளிமானையும் பார்த்துப் பின் நாண் ஏற்றிய வில்லேந்து நிலையில் தங்களையும் நோக்குகையிற், பிநாகமென்னும் வில் ஏந்திக் கட்புலனும் வடிவுடன் மானைத் தொடர்ந்துசெல்லுஞ் சிவபெருமானையே காண்கின்றேன்.

அரசன். ஓ பாக, இம் மானினால் நாம் நெடுந் தொலைவில் இழுக்கப்பட்டு வந்துவிட்டோமே. இன்னும் இப்பொழுது இடையிடையே தன் கழுத்தை அழகாக வளைத்துத் திருப்பித் திருப்பிப் பின்றொடரும் நமதுதேரினைப் பின் நோக்குகின்றது; அம்புமேல்வந்துவிழுமோ என்னும்அச்சத்தால் தன்முன்கழுத்தைச் சுருங்க உள்ளிழுத்துக்கொண்டு, நெகிழுந்தன்மையுள்ள தன் பின்தொடைகளைப் பரப்புகின்றது ; களைப்பினால் திறந்த தன் வாயினின்றுந் தான் பாதி கறித்த புல்லை வழியெங்குஞ் சிந்திக்கொண்டு செல்கின்றது. உயரத் துள்ளுகின்றதனால், நிலத்திலன்றி இடை வெளியிலேயே அது மிகுதியும் பறந்தோடுவதைப் பார்! (வியப்புடன்) நான் அதனை நெருங்கிப் பின்றொடர்ந்து வந்தும், அஃது என் பார்வைக்குக்கூட எட்டவில்லையே?

தேர்ப்பாகன். நீடுவாழ்க ! நிலங் கரடுமுருடாய் இருக்கின்றமையாற், கடிவாளத்தை இழுத்துப்பிடித்துத் தேரின் கடுஞ் செலவினைக் குறைத்திருக்கின்றேன் ; அதனாலேதான்

மான் அவ்வளவு தொலைவிற் போய்விட்டது. இப்போது நிலம் மட்டமாயிருத்தலால் அதனைப் பிடிப்பது உங்களுக்கு இனி வருத்தமாய் இராது.

அரசன். அங்ஙனமாயின் கடிவாளத்தைத் தளர்த்திவிடு.

தேர்ப்பாகன். நீடுவாழ்வீர் கட்டளைப்படியே (தேரினை மிகமுடுகி) நீடுவாழ்வீர் பாரும்! பாரும்! கடிவாளந் தளர்த்தப் பட்டமையாற் குதிரைகள் மானின் விரைந்த செலவைக் கண்டு பொறாதனபோல், தம் உடம்பின் முற்பாகத்தை முழுதும் நீட்டி, நெற்றிச் சூட்டிய கவரி அசையாமற் காதுகளை நேர்பட நிறுத்திக்கொண்டு, தங்குளம்பினால் எழுப்பிய புழுதிப்படலமுந் தம்மேலே படாமற் பாய்ந்து ஓடுகின்றன.

அரசன். நங் குதிரைகள் உண்மையாகவே சூரியன் இந்திரன் என்னும் இருவருடைய குதிரைகளையும் விரைவினால் வென்றுவிட்டன; ஏனெனின், தேரின் விரைந்த ஓட்டத்தினால் முன்னே சிறுத்துத்தோன்றிய பொருள்கள் சடுதியிற் பெருத்துத் தோன்றுகின்றன; இடையே இரண்டுபிளவாய் இருப்பன வெல்லாம் ஒருங்குபொருந்தி ஒன்றாய்த் தோன்றுகின்றன; இயற்கையிற் கோணலாய் இருப்பனவுங்கூட என் கண்களுக்கு நேராகத்தோன்றுகின்றன; எதுவும் எனக்குத் தொலைவில் இருப்பதாகவுந் தோன்றவில்லை, எதுவும் ஒரு நொடியிலேனும் அருகாமையில் இருப்பதாகவுந் தோன்றவில்லை! பாகனே, இதோ அது கொல்லப்படுதலைப் பார்!

(கணையைக்குறிவைத்துத் தொடுகின்றான்.)

திரைக்குப்பின்னே. ஓ அரசனே! அந்தமான் இவ்வாசிரமத்திற்கு உரியது, அது கொல்லப்படுதல் ஆகாது, கொல்லப்படுதலாகாது!

தேர்ப்பாகன் (உற்றுக்கேட்டுநோக்கி) நீடுவாழ்வீர்! உம்முடையகணைக்கு அந்தமான் இலக்காய் அகப்படும் பொழுதில் நமக்கும் அதற்கும் இடையே துறவிகள் சிலர் வருகின்றனர்.

அரசன். (விரைந்து) உடனே கடிவாளத்தை இழுத்துப்பிடி பிடி.

தேர்ப்பாகன். அப்படியே ***(தேரைநிறுத்துகின்றான்.)*** ஒருதுறவி தம் இரண்டு மாணவருடன் புகுகின்றார்.

துறவி. (தன்கையை உயரஎடுத்து.) ஓ அரசனே! அரசனே ! இந்தமான் இத்துறவாசிரமத்திற்கு உரியது; அது கொலையுண்ணலாகாது, ஆகாது! மலர்க்குவியலிற்படும் நெருப்புப் பொறிபோல் இம்மானின் மிகமெல்லிய உடம்பின்மேல் மெய்யாகவே அக் கணை அழுந்தும்படி செய்யாதே, செய்யாதே. ஊடுருவி அழுந்துதலில் இடியைப்போல் வலியுடைய நின் கணைகளெங்கே! அம்மடமானின் மிகமெல்லிய உயிரெங்கே ! நன்றாகக் குறிவைத்த அக் கணையைத் தொடுத்த இடத்தினின்றும் வாங்கிவை; நின்கணை வருந்தினோரைக் காக்கும் பொருட்டல்லது குற்றமில்லாதவரை அழிக்கும்பொருட்டு ஏற்பட்டதன்று.

அரசன். இதோ அதனைத் தொடுத்த இடத்தினின்றும் வாங்கி வைத்துவிட்டேன் ***(அவ்வாறே செய்கின்றான்.)***

துறவி. புருவின் குலத்திற்கு விளக்குப்போல்வாய், இது நினக்குத் தகுவதேயாம். புருவின்குடியிற் பிறந்தோனே இது நினக்கு மிகவுந் தக்கதேயாம். இவ்வாறே எல்லா நல் லியல்புகளானுஞ் சிறந்த ஒரு புதல்வனை உலகவேந்தனைப் பெறக்கடவாய்.

மாணவர் (இருகைகளையுந் தூக்கி). மன்னர் மன்னனும் ஒரு புதல்வனை நீ எப்படியும் பெறுவாய்.

அரசன். (வணங்கி). அந்தணர் வாய்மொழி ஏற்கற்பாற்று.

துறவி. ஓ அரசனே, வேள்விச்சடங்கிற்கு விறகு திரட்டிக் கொணரும் பொருட்டு நாங்கள் இப்போது புறப்பட்டுச் செல்கின்றேம். அதோ! **மாலினி** யாற்றங்கரைப் பக்கமாய்த் துறவோர் தலைவரான **கண்ணுவ**முனிவரது ஆசிரமங் காணப்

படுகின்றது. உம்முடைய கடமைகளுக்கு இடைஞ்சல் இல்லையாயின், அங்கே நுழைந்து ஆண்டு விருந்தேற்கப் பெறுவீராக. எல்லா இடர்களினின்றும் விடுவிக்கப் பட்டவர்களாய் நோன்பியற்றும் மாதவர்தம் நல்ல வேள்விச்சடங்குகளை நுங் கண்ணாரக்கண்டு, வில்நாண் டழும் பேறிய நுங்கைகள் எவ்வளவுக்கு அவர்களைப் பாதுகாத்துவருகின்றனவென்பதனையுந் தெரிந்துகொள்வீர்.

அரசன். அவ்வாசிரமத் தலைவர் இப்போது அங்கு இருக்கின்றனரா?

துறவி. வரும் விருந்தினர்க் குரிய வரிசைகளைச் செய்யுங் கடமையினைத் தம்மகள் **சகுந்தலைக்கு** ஒப்பித்துவிட்டுத், தாம் அவடன் ஊழ்வினையின் தீமையைத் தணிக்கும்பொருட்டுச் சோமதீர்த்தத்திற்குப் போயிருக்கின்றார்.

அரசன். நல்லது, அப்பெண்ணை நான்போய்க் காண்பேன்; அம் முனிவர்க்கு நான் இயற்றும் வழிபாடுகளை அப்பெண் அவர்க்கு மொழிந்திடும்.

துறவி. இப்போது நாங்கள் விடைபெற்றுக் கொள்ளுகின்றோம். **(மாணவருடன் போகின்றார்.)**

அரசன். பாகனே, குதிரைகளை நடத்து, தூயதான ஆசிரமத்தைக்கண்டு நமக்குள்ள கறையினைக் கழுவிக் கொள்வோம்.

தேர்ப்பாகன். நீடுவாழ்வீர் கட்டளையிடும் வண்ணமே. **(திரும்பவுந் தேரை முடுகுகின்றான்.)**

அரசன். **(நாற்புறமும் பார்த்து).** பாக, யாருஞ் சொல்லாமலே, தவம் இயற்றுங் கானகத்தைச் சூழ்ந்த இடங்கள் இவை என்பது தெற்றெனை விளங்கற் பாலதேயாம்.

தேர்ப்பாகன். அஃதெப்படி?

அரசன். ஏன் நீ பார்க்கவில்லையா ? பேட்டிளங்கிளிகள் உள் உறைகின்ற மரப்பொந்துகளின் வாய்களிலிருந்து விழுந்து

மரங்களின்கீழ்க் காட்டுத்தானியங்கள் இறைந்துகிடக்கின்றன; வேறு சில இடங்களில் இங்குதியின் பழங்களை நசுக்கினவை என்பது தோன்ற, நெய்ப்பற்றுள்ள கற்கள் சிதர்ந்து மினு மினு வென்று மிளிர்கின்றன; இளமான் கன்றுகள் அச்சம் இல்லாப் பழக்கத்தினுல் நமது தேரின் ஓசைகேட்டும் ஓடாமல் மேய் கின்றன; நீர்நிலைகளுக்குச் செல்லும் வழிகள் மரவுரியாடை யின் ஓரத்தினின்றுஞ் சொட்டின நீர்த் துளிகளினுல் வரிவரி யாய்க் குறியிடப்பட்டிருக்கின்றன; இன்னுங், தென்றற்காற்ருற் சிற்றலை தோன்றுங் கால்வாய்நீரில் மரங்களின் வேர்க்கற்றை கள் முழுகிஅலைசப்படுகின்றன; அதோ திகழும் இளமென் றுளிர்களின் நிறமானது தூய்தாக்கியவெண்ணெயைச்சொரிந்து வேட்கும் புகையினுற் பல்வேறு நிறமாக மாறுகின்றன: அரு கே உள்ள தோப்பின்நடுவிலே தருப்பைப்புல்லின் கொழுந்து அறுக்கப்பட்டுவிட்ட நிலத்திற் பெட்டைப் புல்வாய்க்கலைகள் அச்சமின்றிப் புற்கறித்து மெல்லஉலவுகின்றன.

தேர்ப்பாகன். இவையெல்லாம் மிகவும் உண்மையே.

அரசன். (சிறிது எட்டிப்போய்). பாகனே! தவ வொழுக்கம் நிகழும்இத்தோப்பின்கண்உள்ளார்க்கு எவ்வகை இடைஞ்சலும் உண்டாதல் கூடாது; இந்த இடத்திலேயே தேரை நிறுத்திவிடு, நான் இறங்குகின்றேன்.

தேர்ப்பாகன். நான் கடிவாளத்தை இழுத்துப்பிடித்துக் கொண்டேன்; நீடுவாழ்வீர் இறங்கலாம்.

அரசன். (இறங்கி). பாகனே! தவவொழுக்கம் நடை பெறும் ஆசிரமங்கள் தாழ்மையான உடையுடன் தான் நுழை யற் பாலனவென்பது நன்கு தெரிந்ததுதானே. இவைகளை வைத்துக்கொள் (அணிகளைக்கழற்றி வில்லைஎடுத்து அவற்றைப் பாகன்கையிற் கொடுக்கின்ருன்). பாக, இவ்வாசிரமத்தின் உள் உறைவோரைப் போய்க்கண்டு நான் திரும்பி வருவதற்குள் குதிரைகள் முதுகுகழுவப்பட் டிருக்கட்டும்.

தேர்ப்பாகன். அப்படியே **(போய்விடுகின்ருன்.)**

அரசன். (சுற்றிலும் போய்ப்பார்த்து). இவ்வாசிரமத்திற்கு வழி இதோ இருக்கின்றது ; இதற்குட் புகுகின்றேன். (புகுதலும் நிமித்தந்தோன்றுகின்றது) இது துறவோர்க்குஉரிய அமைதியான இடமாயிருந்தும், என்வலதுதோள் துடிக்கின்றது ; அதன்பயன் இங்கு எங்கே பெறக்கூடுமோ? ஆயினும் என், இனி நிகழவேண்டுவனவாயுள்ள நிகழ்ச்சிகளுக்கு எவ்விடத்துங் கதவுகள் இருக்கின்றன.

திரைக்குப்பின்னே.

இவ்வழியே வாருங்கள், இவ்வழியே வாருங்கள் தோழிமாரே.

அரசன். (உற்றுக்கேட்டு). ஓ ! இம் மரவரிசைகளுக்குத் தென் அண்டையில் ஏதோ உரையாடும் ஒலி கேட்கின்றதே; யான் உடனே அங்கு செல்வேன். **(சுற்றிப்போய்ப் பார்த்து)** ஆ! துறவோர் குடிக்கு உரிய பெண்கள் தங்கள் தங்கள் வலுவிற்கு இசைந்த தண்ணீர்க்குடங்கள் எடுத்துக்கொண்டு இளஞ் செடிகளுக்குத் தண்ணீர்விட இவ் வழியாக வருகின்றனரே. (உற்றுப்பார்த்து) ஓ! இப்பெண்கள் பார்வைக்கு எவ்வளவு அழகாய் இருக்கின்றார்கள் ! முல்லைக்காட்டுத் துறவோர் குடியில் உறைகின்ற மகளிர்க்குள்ள பேரழகு அரண்மனை உவளகத்திலேயுங் காணப்படுவதில்லா அத்துணை அருமைத் தாயின், இளங்காவின் மலர்க் கொடிகள் குணத்தாற் சிறந்த காட்டுப் பூங்கொடிகட்குப் பின்னிடைதல் வாய்வதேயாம். யான் இம்மர நிழலில் ஒதுங்கியிருந்து இவர்களுக்காகக் காத்திருப்பேன். **(நின்று பார்க்கின்றான்.)**

(முன் சொன்னபடியே தண்ணீர்விடுதற்குச் சகுந்தலை தன்தோழிமார் இருவருடன் வருகின்றாள்).

சகுந்தலை. இவ்வழியேவாருங்கள், இவ்வழியேவாருங்கள் தோழிமாரே.

அனசூயை. அன்புள்ள சகுந்தலா, நின்தந்தை **கண்ணு வர்** உன்னைக்காட்டிலும் இவ்வாசிரமத்தி லுள்ள இளஞ்செடிக ளிடத்தில் மிகுந்தஅன்பு வைத்திருக்கின்றாரெனக் கருதுகின் றேன்; ஏனென்றால், புதிது அவிழ்ந்த மல்லிகைமலர்போல் நீ மெல்லியையாயிருந்தும் அச் செடியைச் சுற்றிலும் அகழ்ந்த சிறுவாய்க்கால்களில் நீர் நிரப்பும்படி அவர் உன்னை ஏவியிருக் கின்றனரே!

சகுந்தலை. அஃது என் தந்தை ஏவியதுமட்டும் அன்று, நானும் அவைகளிடத்து, உடன்பிறந்தாரிடத்துப்போல் அன்பு பாராட்டுகின்றேன். (**செடிகளுக்குத் தண்ணீர்விடுகின்றாள்**)

அரசன். என்னை! இவள் கண்ணுவமுனிவர் மகளா? மாட்சிமை தங்கிய காசியபர் ஆராய்ந்து பாராதவரா யிருக் கின்றார்; ஆதலினாற்றான், ஆசிரமத்திற்குரியகடமைகளை இவள் செய்யும்படி ஏவியிருக்கின்றார். செயற்கையாலன்றி இயற்கை அழகு நலங் கனிந்த இப்பெண்ணின் உடம்பைக் கொடியதவத் தொழில்கள் புரியும்படி இசைவித்த அம் முனிவர், விறகுக்கு வளர்ந்த செடியினைக் குவளைமலரின் மெல்லிய இதழ்விளிம் பால் அறுக்கத் துணிந்தவராகவே இருக்கின்றார். நல்லது, நான் இம்மரங்களின்பின்னே மறைந்துகொண்டு யாதுந்தடையின்றி அவளைக் கண்ணாரக்காண்பேன் (**அவ்வாறே மறைகின்றான்.**)

சகுந்தலை. அன்புள்ள அனசூயே: பிரியம்வதை இம்மர வுரியாடையினை என் பருங் கொங்கைமேல் வருந்தும்படி மிக இறுக்கிக்கட்டிவிட்டாள். அன்புகூர்ந்து இதனைநெகிழ்த்திவிடு.

அனசூயை. அப்படியே (**அதனைநெகிழ்த்துகின்றாள்.**)

பிரியம்வதை (சிரித்துக்கொண்டு). நின்கொங்கை திரண்டு மிகப் பருத்துப் புடைக்கும்படி செய்த நின் இளம் பருவத்தைக் கடிந்து கொள்.

அரசன். (தனக்குள்). இப்பெண் நன்கு சொன்னாள். மரநாரின் இழைகளால் நெய்த அம் மரவுரியாடை சிறு முடிச்

சுக்களால் தோள்மேற் கட்டப்பட்டு, இவள்தன் பரிய இரு கொங்கைகளைப் பொதிந்து கொண்டமையால், வெளிறிய புற விதழ் இலையாற் புனைந்த மூடியினுட்பொதிந்திட்ட மலர்முகிழ் போல் இவள் இளையமேனியின் எழில் நலங்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. இவள் ஆண்டிற்கு மரவுரியாடை பொருந்தா தது உண்மையே; என்றாலும், அணிகலங்கள் அழகு செய்தல் போல் அஃது அழகு செய்யாமலுமில்லை; ஏனென்றால், தாம ரை சடைப்பாசியிற் சூழப்பட்டிருந்தாலும் அழகு மிகுந்தே தோன்றுகின்றது; வெண்டிங்களிலுள்ள களங்கங் கரியதாயிருந் தாலும் அஃது அதனழகை மிகுதிப் படுத்துகின்றது. அங்ஙன மே இம்மெல்லியலும் மரவுரியாடையிலுங்கூடக் கவர்ச்சிமிக் குத் தோன்றுகின்றாள். இயற்கையிலேயே அழகினாற் கனிந்து விளங்கும் உருவத்திற்கு எதுதான் அணிகலமாய் இராது?

சகுந்தலை (எதிரே பார்த்து) இவ்விளந் தேமாமரமா னது தென்றற்காற்றில் அசையுந் துளிர்களென்கின்ற விரல் களால் என்னை அருகில் விரைந்தழைப்பது போலத் தோன்று கின்றது. யான் அதன்பாற் செல்கின்றேன் (அப்படியே செல் கின்றாள்).

பிரியம்வதை. அன்புள்ள சகுந்தலா, அங்கேயே சிறிது நேரம் நில்.

சகுந்தலை. ஏன்?

பிரியம்வதை. நீ அதன் பக்கத்தில் நிற்கையில், அத்தே மாமரம் ஓர் இளங்கொடியொடு பிணைந் திருப்பது போல் தோன்றுகின்றது.

சகுந்தலை. இதனாலேதான் நீ பிரியம்வதை (இனிமை யாய்ப் பேசுபவள்) என்று அழைக்கப்படுகின்றாய்.

அரசன். பிரியம்வதை பேசுவது இனிமையாக இருந்தா லும், அஃது உண்மையாகவே யிருக்கின்றது என்னை? இவள் தன் கீழ்இதழ் இளந் தளிரைப்போற் சிவப்பா யிருக்கின்றது,

இவள் தோள்கள் மென் கொம்புபோல் மெல்லியவாயிருக்கின் றன, இவளது கட்டிளமையானது மலர்போல் இவளுடம்பி னுறுப்பெங்கும் முகிழ்த்துத் தோன்றுகின்றது.

அனசூயை. அன்புள்ள சகுந்தலா, **வனதோசினி** அல்லது காண்மதியம் என்று நீ பெயரிட்ட இப்புதிய மல்லிகைக் கொடி இத்தேமாவிற்குத் தானே தெரிந்தெடுத்த மணமகளா யிருக்கின்றதுபார்; நீ அதனை மறந்துவிட்டாயே..

சகுந்தலை. அப்படியாயின் நான் என்னையே மறந்தேன் ஆவேன்; (**அக்கொடியண்டை போய்ப்பார்த்து**) தோழி, மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற இப் பருவத்தில் மரமுங்கொடியுமாம் இவ்விரண்டின் மணமும் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. இம்மல்லிகைக் கொடி புதியமலர்கள் அலர இளம் பருவத்தை அடைந்திருத்த லானுந், தேமாமரம் புத்தப்புதிய தழைகள் உடைமையானும், இவை இன்பம் நுகர்தற்கு ஏற்றனவாய்த்திகழ்கின்றன. (**பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றாள்**).

பிரியம்வதை. அனசூயே, ஏன் சகுந்தலை அம்மல்லிகைக் கொடியை உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றாள் தெரியுமா?

அனசூயை. உண்மையாகவே எனக்குத் தெரியவில்லை, சொல்.

பிரியம்வதை. "அம் மல்லிகைக்கொடி தனக்கிசைந்த தேமாவினை மணந்துகொண்டமை போல, நானுந் தகுந்த ஒரு கணவனை மணக்கலாகுமா?" என்று கருதுகின்றாள்.

சகுந்தலை. இதுதான உன் உள்ளத்தில் உள்ள உண்மை யான எண்ணம் (**தண்ணீர்க் குடத்தைச் சாய்க்கின்றாள்**).

அரசன். இத்துறவாசிரமத் தலைவர்க் குரிய குலத்தினள் அல்லாத ஒரு மனைவிவயிற்றில் இப்பெண் பிறந்திருக்கமாட்டா ளா. அல்லது, நான் ஏன் ஐயப்படவேண்டும். என் சிறந்த உள்ளமும் இவள்மேற்காதலுற்றுவிழைந்தமையால், ஐயமின்றி இவள் அரச குடியினருடன் மணங்கூடத் தக்கவளே யாவள்.

ஏனெனில், ஐயப்படுதற்கு ஏதுவான நிகழ்ச்சிகளில் நல்லோர் தம் உள்ளம் எந்தப்பக்கத்திற் சாய்கின்றதோ அதுதான் மேற் கொள்ளற்பாலது; என்றாலும், இவளைப்பற்றிய உண்மையைத் தெரிந்துகொள்கின்றேன்.

சகுந்தலை. (**மனக்கலக்கத்தோடு**) ஐயோ எனக்குஉதவி செய்யுங்கள்! நான் தண்ணீர் சொரிந்தமையாற் கலைக்கப்பட்ட ஒரு கருவண்டு அப் புதுமல்லிகைக்கொடியை விட்டு என் முகத்தண்டை பறந்துவருகின்றதே! (அவ்வண்டு வருத்து வதைக் காட்டுகின்றாள்)

அரசன் (**ஆவலுடன் நோக்கி**) ஓ வண்டே! நீ பெரிதும் நல்வினை உடையை. இவள் பிறப்பின் உண்மையைத் தெரிதல்வேண்டி யாம்கவலைகொண்டிருக்கையில், நீயோ அழகாய்ப் பிறழுங் கடையிணையுடைய இவள்தன் துடிக்கும் விழிகளைச் சென்று சென்று தொடுகின்றாய்; இவளது செவியின் கிட்டப் பறந்து சென்று காதல் நிரம்பிய ஒரு மறைபொருளைத் தாழ்ந்த குரலில் ஓதுதல்போல் மெல்லென ஒலிக்கின்றாய்; இவள்தன் அழகியகையை வீசி வெருட்டுகின்ற காலையுங், காதல் இன்பம் பொதிந்த முழுக் கருவூலம்போலும் இவள்தன் கீழ் இதழ் அமிழ்தத்தைச் சுவைக்கின்றாய்.

சகுந்தலை. இப் பொல்லாத வண்டு போகவில்லையே! நான் அப்புறம் போகின்றேன். (**ஓர் அடி பின் தாங்கி நின்று பார்த்து**) என்ன, இன்னும் அஃது இங்கே வருகின்றதே! தோழிகள் இப் பொல்லாத வண்டினால் துன்புறுத்தப் படும் என்னைக் காமின்கள்!

இருவரும். (**புன்சிரிப்புடன்**) நின்னைக் காப்பதற்கு நாங்கள் யார்? தவத்தோர்தங் கானகங்களைக் காப்பார் அரசரே யாகையால், துஷியந்தனைக் கூப்பிடு.

அரசன். என்னைத் தெரிவித்துக் கொள்வதற்கு இதுதான் ஏற்ற நேரம். அஞ்சாதே, அஞ்சாதே—(இவ்வாறு தனக்

குட் பாதிசொல்லிக்கொண்டு), என் அரசத்தன்மை புலப்பட்டு விடும். நல்லது, நான் இப்போது இங்ஙனஞ் சொல்வேன்.

சகுந்தலை. (ஓர் அடி அப்புறம் விலகிநின்றுபார்த்து) என்ன? இவ்விடத்திலும் அஃது என்னைப் பின்தொடர்ந்து வருகின்றதே!

அரசன். (விரைந்து எதிரேபோய்) பௌரவமன்னன் தீயோரை ஒறுத்து இந்நிலவுலகத்திற்செங்கோலோச்சுகையில், துறவாசிரமத்திற்கு உரிய அறியாத மகளிரை அங்கே யாரே டா வருத்துகின்றவன்?

பெண்களெல்லாரும் அரசனைப்பார்த்துத் திடுக்கிடுகின்றனர்.

அனசூயை. ஐய, அப்படிப்பட்ட இடர் இங்கொன்றும் நேரவில்லை. எங்கள் அன்பிற்கினிய இத் தோழி ஒரு வண்டு வெருட்டினமையால் மருண்டாள். **(சகுந்தலையைக் காட்டு கின்றாள்).**

அரசன். (சகுந்தலையைத் திரும்பிப்பார்த்து) நுங்கள் தவவொழுக்கம் நன்கு நடைபெறுகின்றதா?

(சகுந்தலை நாணத்தாலோ கலக்கத்தாலோ பேசாமல் நிற்கின்றாள்).

அனசூயை. இப்போது சிறந்த விருந்தினர் ஒருவர் வரப் பெற்றோம். அன்புள்ள சகுந்தலா, நங் குடிலுக்குப்போய் விருந்தேற்கும் பொருள்களுஞ் சிலபழங்களுங் கொண்டுவா; இங்குள்ள நீர் இவர் அடிகளைக் கழுவ உதவும்.

அரசன். நுங்கள் வழிபாட் டுரைகளாலேயே நீங்கள் என்னை ஏற்றுச் சிறப்புச் செய்தீர்கள் ஆயினீர்.

பிரியம்வதை. அடர்ந்த நிழலாற் குளிர்ந்திருக்கும் இவ் ஏழிலைப்பாலை மரத்தின்கீழ் எக்கர்மணல்மேற் சிறிதுநேரம் அமர்ந்து தாங்கள் இளைப்பாறுவீர்களாகவென்று வேண்டிக் காள்கின்றேன்.

அரசன். நீங்களும் அவ் வேலையினால் இளைப்படைந் திருக்கவேண்டு மாகையால், இங்குச் சிறிதுநேரம் இருங்கள்.

அனசூயை. அன்புள்ளசகுந்தலா, நம்விருந்தினர் வேண்டியவாறு செய்தலே நமக்குத் தக்கது; ஆதலால் நாம் இங்கு அமர்வோம் (**எல்லாரும் அவ்வாறே அமர்கின்றார்கள்**).

சகுந்தலை. (தனக்குள்) இவரைப் பார்த்தவுடன் இத் துறவாசிரமத்திற்குப் பொருந்தாத ஓர் உணர்ச்சி யான் கொள்ளப்பெறுதல் என்னை!

அரசன். (அப்பெண்களெல்லாரையும்பார்த்து) ஒத்த உருவமும் ஒத்த ஆண்டும் உடைய உங்களது நட்புரிமை எவ்வளவு இனியதாயிருக்கின்றது!

பிரியம்வதை. (அப்புறந்திரும்பி) அனசூயே, இவர் யாரா யிருக்கலாம்? பெருந்தன்மையோடு பணிவாய் விளங்குந் தோற்றத்தையும், இசைவாகவும் இனிமையாகவும் பேசுகின்ற நலத்தையும் ஆராயுங்கால் இவர் மிக உயர்ந்ததொரு மாட்சியுடையராய் இருக்கவேண்டும்.

அனசூயை. தோழி, எனக்கும் இவர் யார் என்றறிய ஆவலிருக்கின்றது. நான் அவரைக் கேட்கின்றேன். (**உரக்க**) தாங்கள் மொழிந்த இன்சொற்களினால் மனந் துணிந்து தங்களுடன்பேச விழைவுகொள்ளப் பெற்றேன். எந்த அரச முனிவரது குடும்பந் தங்களால் அழகுறுத்தப்படுகின்றது? எந்தநாடு தங்களைப் பிரிந்தமையால் தன்னிடத் துள்ளாரோடும் ஏக்கம் அடைந்திருக்கின்றது? எந்த நோக்கத்தினால் தங்கள் மெல்லிய அருமைத் திருமேனி தவமியற்றப்படும் இக் காட்டினை வந்து காணும் வருத்தத்திற்கு உள்ளாகுவதாயிற்று?

சகுந்தலை. (தனக்குள்) ஓ நெஞ்சமே! நீ ஏன்பதைக்கின்றாய்? நீ நினைந்ததைப்பற்றியே இதோ அனசூயைபேசுகின்றாள்.

அரசன். (தனக்குள்) இப்போது நான் எவ்வாறு என்னைத் தெரிவித்துக் கொள்வேன்? அல்லது, என்னை எவ்வாறு

மறைத்து மொழிவேன் ? நல்லது, இப்போது இவளுக்கு இவ்வாறு சொல்வேன். (உரக்க) நல்லாய், தவச்சடங்குகள் நன்கு நடைபெறுதலை மேற்பார்த்தற் பொருட்டுப் **பௌரவ** வேந்தனால் ஏற்படுத்தப்பட் டுள்ளேன்; துற வாசிரமங்களில் இருப்போர் இழைக்குந் தவ வொழுக்கங்கள் இடையூறின்றி நிகழ்கின்றனவா என்பது காண அறத்தினுருவான இக் கான கத்திற்கு வந்திருக்கின்றேன்.

அனசூயை. தவச்சடங்குகள் இயற்றுவோர்க்கு இப் போது ஒரு காவலர் உளர்.

(சகுந்தலை காதலினால் தோன்றியநாணம் புலனாக நிற்கின்றாள்)

தோழிகள். (சகுந்தலை, துஷியந்தன் என்னும் இவ் இருவர் குறிப்பையுங் கண்டு) அன்புள்ள சகுந்தலா, இன்று உன் தந்தை இங்கு இருந்தால்:—

சகுந்தலை (**கோபத்தோடு**) என்ன நேரிடும் ?

தொழிகள். தம் வாணாள்முழுமைக்கும் மிகவிலையுயர்ந்த களஞ்சியமாய் உள்ளத்தைக்கொடுத்து, இச் சிறந்த விருந்தின ரை மகிழ்வித் திருப்பர்.

சகுந்தலை. ஏடிமாரே, அப்புறம்போங்கள் ! உங்கள் உள் ளத்தில் எதனையோ எண்ணிக்கொண்டு பேசுகின்றீர்கள். உங் கள் சொற்களுக்குச் செவிகொடுக்க மாட்டேன்.

அரசன். நீங்கள் இசைந்தால், நாமும் உங்கள் தோழி யைப்பற்றிச் சில வினவுகின்றோம்.

தோழிகள். மாட்சிநிறைந்த தலைவ, தாங்கள் இங்ஙனம் வினவியதே எங்களுக்குத் தலையளி செய்ததாயிற்று.

அரசன். பெரியரான **காசியப** முனிவர் என்றும் பிரம சரியவாழ்க்கையி லிருப்பவராயிற்றே; இங்கிருக்கும் உங்கள் தோழியோ அவருக்குப் புதல்வியென்று சொல்லப் படுகின் றனர்; இஃது எப்படி?

அனசூயை. ஐய, கேளுங்கள். **கௌசிக** குலத்திற் பிறந்து, எல்லாவல்லமையும் பொருந்திய ஓர் அரச முனிவர் இருக்கின்றார்.

அரசன். ஆம் இருக்கின்றார், நாம் கேட்டிருக்கின்றேம்.

அனசூயை. அவர்தாம் எங்கள் அன்பிற்கினிய தோழிக்குத் தந்தையென்று அறியுங்கள். தன்னந்தனியே விடப்பட்ட இவளை எடுத்துவந்து வளர்த்தமையாற் **காசியபர்** இவளுக்குத் தந்தையாயினர்.

அரசன். 'தன்னந்தனியே விட்டு' என்றனையே அஃதென்னை? முதலிலிருந்து கேட்க விரும்புகின்றேன்.

அனசூயை. அவ்வாறே தாங்கள் கேட்கலாம். ஒரு காலத்தில் அவ்வரசமுனிவர் கௌதமியாற்றங்கரையிற் கொடுந் தவம் இயற்றல் கண்டு எப்படியோ அச்சமுற்ற தேவர்கள், **மேனகை** என்று சொல்லப்படும் அரம்பைமாதினை அவரது தவத்திற்கு இடையூறு இழைக்கும்படி ஏவினர்.

அரசன். ஆம், தேவர்கள் பிறர் இயற்றுந் தவவொழுக்கங்களைக் கண்டு அங்ஙனம் அஞ்சுவது உண்மைதான்; நல்லது அப்புறம் என்னை?

அனசூயை. பிறகு இளவேனிற்பருவந் தோன்றும் அப்பொழுது அம் முனிவர் மயக்கும் இயல்பிற்றாகிய அவளது கனிந்த அழகின் நலத்தைக் கண்டு (**அரைவாசி சொல்லி நாணத்தினாற் பேச்சை நிறுத்திவிடுகின்றனள்**).

அரசன். பின்நிகழ்ந்தன வெல்லாம் எளிதின் அறியற் பாலனவேயாம்; அப்படியானால் இவள் அவ் வரம்பைமாதின் மகளாயினள்.

அனசூயை. ஆம், அப்படியேதான்.

அரசன். அதுதான் நல்லமுறை. மக்கட்பிறவியில் வந்த மகளிரில் இவ்வளவு சிறந்த வனப்பு எப்படி உண்டாகக்கூடும்! மிளிருகின்ற மின்னற்கொடி நிலவரைப்பிலாதோன்றுகின்றது?

(சகுந்தலை முகங்கவிழ்ந்து நிற்கின்றாள்).

அரசன். (தனக்குள்) என் காதல் இப்போது இடங் கண்டது. ஆயினும், இவள்தோழி பகடிக்காகச் சொன்ன வண்ணம், தனக்கு இயைந்த கணவனை இவள் மணக்க விரும்புகின்றாள் என்பதை யான் கேட்டதனால் என் மனம் ஐயுற்றுக் கலங்குகின்றது.

பிரியம்வதை. (புன்சிரிப்போடுசகுந்தலையைப்பார்த்துப் பின் அரசன் முகமாய்த் திரும்பி) தாங்கள் இன்னுஞ் சில சொல்ல விரும்புவதாகத் தோன்றுகின்றது.

(சகுந்தலை தன்தோழிக்கு விரற்குறிகாட்டித் தடுக்கின்றாள்).

அரசன். நீ செவ்வையாகவே கருதினை. நல்லோர்தம் நடக்கைகளைப் பற்றிக் கேட்க வேட்கை மீதூர்ந்து, மற்றுஞ் சிலவுங் கேட்டறிய விரும்புகின்றனம்.

பிரியம்வதை. தாழாதீர்கள். துறவிகளாயிருப்பவரை என்னென்ன வினவவேண்டுமாயினுந் தடையின்றி வினவலாம்.

அரசன். நின்தோழியைப் பற்றி இன்னுஞ் சில அறிய விரும்புகின்றேன். இவள் மணம்புரியும் வரையிற், காமவேள் விளைக்குங் காமவேட்கையினை நீக்குதற் பொருட்டு நோற்கப்படும் **வைகாநஸ** நோன்பினை இவள் கைக்கொள்ளப்போகின்றனளோ? அல்லது, இவள் தன் கண்களையொத்த பேட்டினமான்களுடன் கூடித் தன் வாழ்நாள் எல்லையளவுங் காலங் கழிக்கப் போகின்றனளோ?

பிரியம்வதை. நல்லோய், தவச்சடங்குகளைச் செய்வதிலுங்கூட இவள் தானே ஏதுஞ்செய்தற்கு உரிமையின்றிப் பிறரைச் சார்ந்திருக்கின்றனள்; அப்படியாயினும், இவள் தந்தை இவளுக்கு இசைவான ஒரு மணவாளனைத் தேடி அவனுக்கு இவளை மணம்புரிவிக்கக் கருதி யிருக்கின்றனர்.

அரசன். (தனக்குள்) இங்கே நாம் விரும்பியது நிறைவேறுதல் அரிதன்று. ஏ நெஞ்சமே! நீ கொண்ட ஐயமெல்லாம் இப்போது விலகிவிட்டமையால், இனி இவள்மேல் நீ காதல்கொள்ளலாம். நீ இங்கே நெருப்பென்று அஞ்சிய இஃது இப்போது தொடுதற்கு இனிய முழுமணியாய் இருக்கின்றது.

சகுந்தலை. (சினங்கொண்டதுபோல்) அனசூயே, நான் போகின்றேன்.

அனசூயை. ஏன்?

சகுந்தலை. ஐயையாகிய **கௌதமி**யிடம் போய் இந்தப் **பிரியம்வதை** வாய்க்கு வந்தவாறு இடக்கர் பேசுகின்றாள் என்று முறையிடுகின்றேன்.

அனசூயை. என்அன்பே, இவ்வளவு சிறந்த ஒரு விருந்தினரைப் புறக்கணித்துவிட்டு, நின் விருப்பம்போல் விலகிப் போதல் துறவாசிரமத்தில் இருப்போர்க்குத் தக்கதன்று. மேலும், அவர்க்குச் செய்யவேண்டும் வழிபாடுகளுள் ஒன்றுஞ் செய்தபாடில்லை.

(சகுந்தலை ஒன்றுஞ்சொல்லாமற் புறப்படுகின்றாள்).

அரசன். (தனக்குள்) ஆ! இவள் ஏன் போக முயல்கின்றாள்? **(அவளைப் பிடித்திழுக்க விரும்பியுந் தன்னைத் தடுத்து)** ஓ! காதலுற்றோர் மனவிபற்கையும் அவர்கள் செய்கையுந் தம்மில் எவ்வளவு ஒத்திருக்கின்றன! இம் முனிவர் மகளைப் பின்றொடர்ந்து பற்றிக்கொள்ளல் வேண்டுமெனக் கருதியும், அது முறையன்மையால் உடனே அதனைத் தடுத்துவிட்டேன். இருந்தவாற்றால், நான் என் இருக்கையைவிட்டு எழுந்திராவிடினும் பின்சென்று மீண்டவனாயினேன்.

பிரியம்வதை. (சகுந்தலையைத் தடுத்து) தோழி, நீ செல்வது தகுதியன்று.

சகுந்தலை. (**புருவத்தை நெறித்து**) ஏன்?

பிரியம்வதை. நீ எனக்காக இரண்டுமுறை மரங்களுக்குத் தண்ணீர் ஊற்ற வேண்டியவளாய் இருக்கின்றாய். அதனால் வந்து என் கடனைத் தீர்த்துவிட்டு வேண்டுமோயின் நீ அப்புறம் போகலாம். (**அவளைத் திரும்பும்படி வலுகட்டாயம் பண்ணுகின்றாள்**).

அரசன். நல்லாய், இப்பெண் மரங்களுக்குத் தண்ணீர் விட்டமையாலேதான் களைத்துப்போ யிருக்கின்றா ளென்று நம்புகின்றேன். ஏனென்றால், தண்ணீர்க்குடந் தூக்கினமையால் இவள் இரண்டு தோள்களுஞ் சோர்ந் திருக்கின்றன; இரண்டு உள்ளங்கைகளுஞ் செக்கச்சிவந் திருக்கின்றன; இன்னுங்கூட நெட்டுயிர்ப் பெறிதலால் இவள் பருங் கொங்கைகள் உயர்ந்துயர்ந்து தாழுகின்றன; இவள் காதிற் செருகியிருக்கும் **பிண்டி** மலர்கள் அசையாதபடி தடுத்து வியர்வை நுண்டுளிகள் இவள் முகமெங்கும் அரும்பியிருக்கின்றன; இவடன் கருங்குழல் முடிப்புக் கட்டவிழ்ந்தமையால் அலைந்து தொங்காநின்ற கூந்தல் ஒருகையிற் பிடிக்கப்பட் டிருக்கின்றது. ஆகையால், நானே அவள் கடனைத் தீர்த்துவிடுகின்றேன். (**தன் கணையாழியைக் கொடுக்க விரும்புகின்றான்**).

(**இருவரும் அக் கணையாழியின்மேற்
செதுக்கியிருக்கும் எழுத்துக்களைக் கண்டு ஒருவரை
யொருவர் வெறித்துப் பார்க்கின்றார்கள்**).

அரசன். நம்மைப்பற்றி நீங்கள் வேறாக நினைத்தல்வேண்டாம். இஃதரசனாற் பரிசிலாகக் கொடுக்கப்பட்டதாகும்.

பிரியம்வதை. அப்படியாயின் இஃது உண்மையாகவே தங்கள் விரலினின்றுங் கழன்று பிரியப்படாது. தாங்கள் மொழிந்த அருமை மொழியினாலேயே அக் கடன் தீர்ந்துவிட்டது. (**சிறிது அப்புறந்திரும்பி**) ஏடீ, சகுந்தலே, நின்மேல்

இரக்கமுற்ற இப் பெருமான் அல்லது மன்னனால் நீ விடுவிக்கப்பட்டனை. நீ இப்போது போகலாம்.

சகுந்தலை. (**தனக்குள்**) (ஆம்) நானே என் விருப்பப்படி நடக்கக் கூடுமாயின், (உரக்க) என்னைப் போகச்சொல்லவும் நிறுத்தவும் நீ யார்?

அரசன். (**சகுந்தலையைப்பார்த்துத் தனக்குள்**) நான் இவள்மேற் காதலுற்று இருப்பதுபோல் இவளும் என்மேற் காதலுற்றிருப்பாளா? நான் காதல் உறுவதற்கு இடம் இருக்கின்றது. ஏனெனில், இவள் என்னுடன் கலந்து உரையாடாவிட்டாலும், நான் பேசும்போது காதுகொடுத்து உற்றுக் கேட்கின்றனள்; இவள் என் முகத்தை ஏறிட்டுப்பாராமல் நிற்பது உண்மையே; ஆயினும், இவள்தன் கடைக்கண் நோக்கம் மிகுதியும் என்னையன்றி, வேறொன்றனையும் பார்க்கின்றிலது.

(திரைக்குப்பின்னே)

ஓ! துறவிகளே! துறவாசிரமத்தி லுள்ள விலங்கினங்களைக் காக்கும்பொருட்டு நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள். துஷியந்தமன்னன் வேட்டமாடிக்கொண்டு கிட்ட வருகின்றானென்று செய்தி எட்டுகின்றது; அங்ஙனம் வருதலிற், குதிரைக் குளம்படிகளாற் கிளப்பப்பட்ட புழுதி, சாயங்கால வெயில் வெளிச்சத்திற் றோய்ந்து, ஆசிரமத்து மரக்கிளைகளில் உலரத் தொங்கவிட்டிருக்கும் ஈர மரவுரியாடைகளிற் படிவது விட்டிற்கிளிகள் தொகுதி தொகுதியாய் வந்து விழுவதுபோல் தோன்றுகின்றது. மேலுந், தேரின் வருகையைக் கண்டு மருண்ட ஓர் யானை, நம்முடைய தவத்திற்கு இடையூறு செய்வதொன்றே ஓர் உருவெடுத்து வருவதுபோல் தோன்றி, மான் மந்தைகளைக் கலைத்துக்கொண்டும், ஒரு மரக்கிளையில் தன் மருப்பு அழுந்தித் தைக்க அதனை முறித்து எடுத்துக்கொண்டும், தன்முன் மார்பால் இழுப்புண்ட படர்

கொடிச் சுருள்கள் தன் உடம்பைச்சுற்றி வலைபோற் பின்னிக் கொள்ள ஆசிரமத்திற்குள் ஓடிவருகின்றது.

(எல்லாரும் இதனைக்கேட்டுக் கலக்க மடைகின்றனர்.)

அரசன். **(தனக்குள்)** சீ! சீ! நம்மைத் தேடிக் கொண்டுவரும் நகரத்தவர் துறவாசிரமத்திற்குத் துன்பத்தை உண்டு பண்ணுகின்றனர் போலும்! நல்லது, நாம் இப்போதைக்குத் திரும்பிப் போகலாம்.

அனசூயை. நல்லோய், காட்டுயானை வெருண்டுவருதலைக் கேட்டு நாங்கள் மிக அஞ்சுகின்றோம். நாங்கள் எங்கள் குடிலுக்குச் செல்லும்படி விடைகொடுங்கள்.

அரசன். **(விரைந்து)** நீங்கள் போகலாம்; நாமும் இத் துறவாசிரமத்திற்கு ஏதும் இடைஞ்சல் உண்டாகா வண்ணம் முயற்சி செய்வாம்.

(எல்லாரும் எழுந்திருக்கின்றனர்)

இரண்டு தோழிமாரும். விழுமியோய், விருந்தினர்க்குச் செய்யப்படும் வழிபாடுகளுள் ஒன்றும் உங்கட்குச் செய்யப் படாமையால், நீங்கள் மறுபடியும் ஒருமுறை இங்கு வருதல் வேண்டுமெனக் கேட்க எங்கட்கு வெட்கமா யிருக்கின்றது.

அரசன். அப்படிச் சொல்லல்வேண்டாம், வேண்டாம். உங்களைப் பார்த்தமையினாலேயே நான் எல்லாச் சிறப்பும் பெற்றவன் ஆயினேன்.

அனசூயை. அன்புள்ள சகுந்தலே, நம் அன்னை உன்னைப்பற்றி மிகவுங் கவலையாய் இருப்பள். விரைவாக நாம் எல்லாஞ் செவ்வையாய் வீடுபோய்ச் சேர்வம்.

சகுந்தலை. (மெதுவாக நடந்து) ஐயோ! என்னால் நடக்க முடியவில்லையே; இருந்தாற்போலிருந்து என் பக்கத்தில் ஏதோ நோவுகின்றதே. ஆ! அனசூயே, என் அடியில் இந்தத் தருப்பைப் புல்லின் கூரியநுனை குத்திக் காயமாக்கி

விட்டதுபார்; இதோ இந்த முட்செடியின்மேல் என் மரவுரி யாடை அகப்பட்டுக்கொண்டது; என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆடையை அதனினின்றும் எடுத்துவிடு.

சகுந்தலை. (இங்ஙனஞ் சூழலாய்த் தோழிமாரை நிறுத்தி நிறுத்தி அரசனைப்பார்த்துக்கொண்டே அவர்களுடன் போய்விடுகின்றாள்.)

அரசன். நகரத்திற்குப் போகவேண்டுமென்னும் என் விருப்பந் தணிந்துவிட்டது. இதற்கிடையில், என்னோடு வந்தவர்களுடன்போய்ச் சேர்ந்து, இத் துறவாசிரமத்திற்கு மிக எட்டியிராத இடத்திலேயே அவர்கள் கூடார மடிக்கும்படி செய்விப்பேன். **சகுந்தலை**யைப்பற்றி எண்ணுவதை விடுத்து வேறொருமுகமாய் என் அறிவைத் திருப்ப என்னாற் கூடவில்லையே; என்னை? என் உடம்பு முன் செல்லா நிற்பவும் என் உள்ளம் அதனோடு இணங்கிப்போகாமல், காற் றோட்டத்திற்கு எதிரேபிடித்த கொடிமரத்தின் பட்டாடைபோல் பின் திரும்பிப் பறக்கின்றதே.

(எல்லாரும் போய்விடுகின்றனர்).

முதல்வகுப்பு முடிந்தது.

இரண்டாம் வகுப்பு

களம்=துறவாசிரமத்து ஓரத்திற் கூடாரம் அமைக்கப்பட்ட மணல்வெளி

(அலந்துபோன விதூஷகன் வருகின்றான்)

விதூஷகன். (பெருமூச் செறிந்து) ஐயோ! வேட்டையாடுவதிலேயே மனம்பற்றி யிருக்கின்ற இவ் வரசனோடு சேர்ந்து நான் அலந்து போகின்றேனே. அங்கே ஒரு மான், அதோ ஒருபன்றி, உதோ ஒரு புலி, என்கின்ற கூச்சலுடன், மரநிழலும் அரிதாய்ப்போன இந்தக் கோடைகாலத்தில் இக் காட்டுத் தோப்புகளிலே புகுந்து உச்சிப் பகலிலும் ஒரு கானகத்திலிருந்து மற்றொருகானகமாக அலைந்துகொண் டிருக்கின்றோமே. உதிர்ந்து அழுகிய சருகுகளால் நிரம்பிக், கசப்பாயும் வெது வெதுப்பாயும் இருக்கும் மலையருவிகளின் நீரை அருந்தி வருகின்றோமே. இருப்புக்கம்பியிற் கோத்துக் காய்ச்சிய இறைச்சியையே பெரும்பாலும் வேளை தப்பிய வேளையில் உண்டு வருகின்றோமே. அவன் பின்னே குதிரைமேற் போவதால் என் மூட்டுக்களெல்லாம் உராய்ந்து, இரவிலுங்கூட நான் நன்றாய் அயர்ந்து தூங்கக் கூடாதவனாய் விட்டேன். மறுபடியும் விடியற்காலையிலேயே வேட்டையாடும் அவ்வேசி மக்கள் காட்டைக் கலைக்க இடுங் கூச்சலால் விழித்து விடுகின்றேன். இவ் வெல்லாவற்றோடு மாவது இன்னுந் துன்பம் ஒழிந்தபாடில்லை. பின்னுங் கட்டிமேற் சிலந்தி யெழுந்தாற் போல, நேற்று எம்மைவிட்டு அகன்றபின் அரசன் ஒரு மானைத் துரத்திக் கொண்டுபோய்த் துறவாசிரமத்தில் நுழைந்த நேரத்தில்

என் கெட்டகாலம் அவனுக்குச் சகுந்தலை என்ற துறவிமகள் ஒருத்தியைக் காட்டிவிட்டது. இப்போது அவன், தன் நகரத்திற்குத் திரும்பவேண்டுமென்ற பேச்சைக்கூட எடுக்கிறதில்லை. இன்றுங்கூட அவன் அப் பெண்ணைப் பற்றிய நினைவில் ஆழ்ந்திருக்கும்போதே, அவன்கண்கள் பொழுதுவிடியக் கண்டன. யான் யாது செய்யக்கூடும்? இப்போது அவன் தன் காலைக் கடன்களைமுடித்திருப்பனாதலால், அவனைப்போய்க் காண்கின்றேன். (**சுற்றிப்போய்ப் பார்க்கின்றான்**) கையில் வில் ஏந்தினராய்க் காட்டு மலர்களால் தொடுத்த மாலை அணிந்த தன் யவனப் பணிப்பெண்கள் சூழ என் இனிய நண்பன் இதோ வந்துகொண் டிருக்கின்றான். நல்லது, என் உடம்பின் உறுப்புகள் மூட்டுவிட்டுப் போனதனால் நொண்டியானதுபோல் நிற்கின்றேன். இந்தச் சூழ்ச்சியினாலாவது நான் இந்தத் தொல்லையினின்றும் விடுபடமாட்டேனா. (**ஒரு கோலைப் பற்றிக் கொண்டு நிற்கின்றான்.**)

(**பிறகு அரசன் மேலேசொன்னபடி தன் ஏவற் பெண்களுடன் வருகின்றான்.**)

அரசன். காதலன்பிற் கேற்ற அப் பெண்மணி எளிதிற் கிடைப்பவள் அல்லள்; ஆயினும், என் மனமோ அவள் கருத்தினை உற்றுணர்ந்ததனால் ஆறுதலுடையதாகின்றது. காதலிக்கப்பட்ட பொருள் பெறப்படா விடினும், இருவரிடத்தும் நிகழும் அக் காதலானது இன்பத்தை விளைக்கின்றது. (**புன்முறுவல் கொண்டு**) இங்ஙனமே, தான் விழைந்த பெண்ணும் தன்னைப்போலவே காதல்கொண் டிருப்பளெனத் தன்மனம் போனபடி யெண்ணி வருந்துவது காதலனுக்கு இயற்கையாய் இருக்கின்றது. தான் வேறொரு முகமாய்ப் பார்ப்பவள்போ லிருந்தாலும் அவள் காமுற்று மெல்லெனவிழித்தமையும், கடிதடப் பொறையினால் மெல்ல நடக்கையில் விளையாடிச் சென்றமையும், 'வடீ போகாதே' என்று தன் தோழியினால் மறிக்

கப் பட்ட விடத்து அவளைக் கடிந்து பேசினமையும் எல்லாம் என்னைக் குறித்தே செய்தனள் போலும்! ஆ! காதலர் இவை போல்வன வெல்லாந் தம்மைக் குறித்தே நிகழ்ந்தனவென்று கருதுகின்றனர்!

விதூஷகன். (**முன்போலவே நின்றுகொண்டு**) ஓ நண்பரே! என் கையுங் காலும் நீட்டக் கூடவில்லை. ஆகவே, உமக்கு வெற்றியுண்டாகக் கடவதென்று வெறுஞ்சொற்களால் மட்டும் வாழ்த்துகின்றேன்.

அரசன். (**முறுவலித்து**) உன் உடம்புக்கு எங்கே யிருந்து இந்தத் திமிர்ப் பிடிப்பு வந்துவிட்டது?

விதூஷகன். நீரே என்கண்ணைக் குத்திவிட்டுக் கண்ணில் ஏன் நீர் வருகின்றதென்று கேட்கின்றீரே?

அரசன். நீ சொல்லுகின்றது எனக்கு உண்மையாய் விளங்கவில்லை.

விதூஷகன். ஓ நண்பரே! நாணல் ஒரு கூனன்போல் வளைவது தனக்குள்ள ஆற்றலினலா அல்லது நீரோட்டத்தின் விரைவினலா?

அரசன். அதற்குக் காரணம் நீரோட்டத்தின் விரைவுதான்.

விதூஷகன். அப்படியே எனது நோய்க்கும் நீர்தாம் காரணம்.

அரசன். எவ்வாறு?

விதூஷகன். நீர் நமக்குரிய அரசியற் கடமைகளை விடுத்து, இவ் விருண்ட காட்டுள் வேட்டுவனைப்போல் திரிந்து கொண் டிருக்கின்றீரே! உமக்கு உண்மையைச் சொல்லுகின்றேன், காட்டு விலங்குகளைப் பின்றொடர்ந்து நாடோறும் ஓடுதலால், என் னுறுப்புக்களின் பொருத்துகள் உராய்ந்து மூட்டு விட்டுப் போய்விட்டன; என்உறுப்புகள் என்வசப்படவில்லை.

ஆகையால், ஒருநாளைக்கேனும் நான் இளைப்பாறியிருக்க விடை தரும்படி உம்மைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

அரசன். (**தனக்குள்**) இவனும் இவ்வாறு சொல்லி னுன். காசியபருடைய மகளை நினைந்து என் மனமும் வேட்ட மாடுவதில் இளைப்படைந்தது.

புள்ளி விளங்கு பொன்மான் உடன் பயின்ற
வள்ளைச் செவியாளென் மாதர்க் கொடிதனக்குத்
தெள்ளு மடநோக்கந் தெருட்டியதால் மற்றதனை
உள்ளிக் கணைதொடுத்தும் உய்த்திட நான் மாட்டேனுல்.

விதூஷகன். (**அரசன் முகத்தைப் பார்த்து**) நீர் எதைப் பற்றியோ உள்ளுக்குள்ளேயே நினைந்து சொல்லிக் கொள்வதுபோல் தோன்றுகின்றது; நான் கானகத்தில் அழுத னைய் விட்டேன்.

அரசன். (**புன்முறுவல்செய்து**) வேறென்னை? நண்ப னுடைய சொல்லைக் கடக்கக்கூடாதென்று எண்ணிக்கொண்டு வாளா நின்றேன்.

விதூஷகன். நீடு வாழ்வீராக! (**போக முயல்கின்றுன்.**)

அரசன். சிறிது பொறு, இன்னுஞ் சிறிது யான்சொல்ல வேண்டியிருக்கின்றது.

விதூஷகன். அப்படியே தாங்கள் கட்டளையிடலாம்.

அரசன். இளைப்பாறிய பின், வருத்தம் இல்லாத ஒரு நிகழ்ச்சியில் எனக்கு நீ துணைவனுக இருக்கவேண்டும்.

விதூஷகன். அதென்ன கொழுக்கட்டை தின்பதிலா?

அரசன். எதில் என்பதைச் சொல்கின்றேன்.

விதூஷகன். நான் என் சொல்லைப் பிணையாகவைத் திருக்கின்றேன்.

அரசன். யார் அங்கே?

(**வாயில் காவலன் புகுகின்றுன்.**)

வாயில்காவலன். (**வணங்கி**) மன்னர்பெருமான் கட்டளை.

அரசன். ஏ இரைவதகா! படைத்தலைவனை அழைத்துவா.

வாயில்காவலன். அப்படியே. (**புறம்போய்ப் படைத் தலைவனை அழைத்துக்கொண்டு புகுகின்றான்**) இந்த முக மாய்ப் பார்த்தபடியே மன்னர் பெருமான் தங்களுக்குக் கட் டளையிட ஆவலுற்றிருக்கிறார்; தாங்கள் அருகே போங்கள்.

படைத்தலைவன். (**அரசனைநோக்கி**) வேட்டமாடுதல் தீதுபயப்ப தென்பது தெரிந்திருந்தாலும் அஃது இவர்க்கு நன் மையை விளைவித்திருக்கின்றது; மலைகளினிடையே திரியுங் களிற்று யானைபோல், வலிமையினின்று வடித்தெடுத்த உடம் பினையுடையரா யிருக்கின்றார். இவ் வுடம்பின் முன்புறம் வில் நாணை இடையறாது இழுத்தலால் இறுகி உரமா யிருக்கின்றது; ஞாயிற்றின் கதிர் வெம்மையையும் பொறுக்க வல்லதாய் இருக் கின்றது; வியர்வை நுண்டுளிகள் ஊடுருவுதற்கும் இடந்தராதா யிருக்கின்றது; இது மெலிந்திருப்பினுந் திரண்டுருண்டு வளர்ந் திருத்தலால் அது தோன்றவில்லை—(கிட்டப்போய்)மாட்சிமை யுடையீர்க்கு வெற்றித்திறஞ்சிறக்க! காட்டிலே விலங்குகள் வளைத்துக் கொள்ளப்பட்டன. ஏன் இன்னும் எம்பெருமான் காலந்தாழ்க்கின்றனர்?

அரசன். படைத்தலைவ, மாதவியன் வேட்டமாடுவதைப் பற்றிப் பழித்துப் பேசுகின்றமையால், யான் மனவெழுச்சி குன்றிவிட்டேன்

படைத்தலைவன். (**அப்புறமாய்**) நண்பனே நின் சொற் களில் உறுதியாய் இரு; இடையே நான் அரசன் மனப்போக் கின்படியே பேசுகின்றேன். (**உரக்க**) இம்மடையன் குழறிக் கொட்டட்டும். தாங்களே இதற்குச் சான்றாய் இருக்கின்றீர் கள். மிகுந்த கொழுப்புக் குறைந்து அடிவயிறு சிறுத்து மெலி தாயும், உடம்பு நொய்தாயும் இருத்தலால் அஃது இயங்குதற் குச் சுளுவாய் இசைந்திருக்கின்றது; விலங்குகளின் துடுக்கும் அச்சத்தாலுஞ் சினத்தாலும் மாறுபட்டுக் காணப்படுகின்றது;

அசைந்துசெல்லும் அவற்றை இலக்குவைத்து எய்யும் அம்பு குறி பிழையாவாயின், அஃதன்றோ வில்லாளிகட்குப் பெரும் புகழாம்; இத்தகைய வேட்டமாடுதலைத் தீதென்று சிலர் சொல்வது பொய்யேயாகும். இதைப்போல் வேறெந்த விளையாட்டு எங்கேகிடைக்கும்?

விதூஷகன். (சினந்து) கிளர்ச்சியைத் தூண்டிவிடும் நீர் அப்பாற் போம். வேந்தர் பெருமான் தமது இயற்கை நிலைக்குத் திரும்பி யிருக்கின்றார். இதற்கிடையில் நீர் வேண்டுமானால் காட்டுக்குக் காடு திரிந்து ஓர்ஆடவன் மூக்கு இறைச்சியைத்தின்னவிரும்பும் முதிய ஒருகரடிவாயிற் பட்டு ஒழியும்.

அரசன். நல்ல படைத்தலைவ! யாம் துறவாசிரமத்திற்கு அருகாமையிற்படைவிட்டிருக்கின்றோம். ஆதலால், நின்சொற்களுக்கு யான் உடன்படேன். இன்றுமுதற் காட் டெருமைகள் நீர் நிலைகளிற் புகுந்து தம் மருப்புகளால் நீரை யடித் தடித்துக் குழப்பிக்கொண்டு கிடக்கட்டும்; மான் மந்தைகள் மரநிழல்களிற் குழாங்கொண்டு அசைபோட்டுக்கொண் டிருக்கட்டும்; பரிய காட்டுப்பன்றிக் கூட்டங்கள் குட்டை யோரங்களிற் கோரைக்கிழங்குகளை அச்சமின்றிக் கெண்டி யுண்ணட்டும்; நாண்முடிச்சு இடப்பட்ட எம்முடைய வில்லும் நாண் தளர்த்தப்பட்டு இளைப்பாறட்டும்.

படைத்தலைவன். எம்பெருமான் வேண்டுமாறே.

அரசன். அப்படியாயின், காட்டைக் கலைப்பதற்காக முன்னேறிச் சென்றோரை எல்லாந் திரும்ப வரவழைத்துவிடு; தவவொழுக்கம் நிகழும் இக்கானகத்திற்கு எத்தகைய இடைஞ்சலும் உண்டாக்காவண்ணம் நம் போர்க் களமர் அச்சுறுத்தப் படுவாராக; தவச் செல்வத்தை உரிமையாக வுடைய துறவிகள் பாட்டுப் பொறுமைத் தன்மை மிகச் சிறந்து விளங்கினாலும், எரித்துவிடுந் தன்மையுள்ள ஒரு தீ அவரிடத்துக் கரந்திருத்தலும் நினைவுறக் கடவாய்; முன்னே தொடுதற்கு இனிதா

யிருந்த சூரியகாந்தக்கல் வெங்கதிர் வெப்பம் பட்ட அளவானே தீக்காலுதல்போல அவரும் அதனை வெளிப்படுத்தாநிற்பர்.

படைத்தலைவன். எம்பெருமான் கட்டளையிடுமாறே.

விதூஷகன். ஏடா வேசிமகனே, இப்போது ஓடிப்போ. நீ அரசனைத் தூண்டுதற்குச் சொன்ன புளுகெல்லாம் வாய்க்கவில்லையே.

(படைத்தலைவன் போய்விடுகின்றான்.)

அரசன். **(தன் ஏவலரைப் பார்த்து)** நீங்கள் போய் வேட்டையுடைகளைக் களைந்து விடுங்கள். ஏ இரைவதகா, நீயும் உன் தொழிலைப்பார்.

ஏவலர். தங்கள்கட்டளைப்படியே(போய்விடுகின்றார்கள்)

விதூஷகன். ஓர் ஈ கூட இல்லாமல் துரத்திவிட்டீர். இம்பர நீழலில் நெருங்கி இடை மிடைந்த இப் படர்கொடிப் படங்கின்கீழ் உள்ள இருக்கையில் இப்போது அமரும்; நானும் ஆறுதலாய் இருக்கின்றேன்.

அரசன். வழிகாட்டிக்கொண்டு செல்.

விதூஷகன். இவ்வழியாய் வாருங்கள்.

(இருவருஞ் சுற்றிப்போய் அமர்கின்றனர்.)

அரசன். மாதவிய, கட்கினிய தொரு நன்பொருளை நீ கண்டிலாமையின், நின் கண்களாற் பெறப்படும் பயனை நீ பெற்றிலை.

விதூஷகன். ஏற்கனவே, நீர்தாம் என் கண்ணெதிரே இருக்கின்றீரே.

அரசன். ஒவ்வொருவருந் தத்தமக்குரிய தொன்றனையே அழகிதெனக் கருதுகின்றனர். ஆயினும், அத் துறவாசிரமத்திற்கு ஓர் அணிகலம்போற் சிறந்து திகழுஞ் **சகுந்தலையைக்** குறித்தே நான் பேசுகின்றேன்.

விதூஷகன். **(தனக்குள்)** நல்லது, இவன் நினைப்பதற்கு இடமில்லாமற் செய்துவிடுகின்றேன். **(உரக்க)** ஓ நண்பரே!

அவள் ஒரு துறவி மகளாயின் அவளைப் பார்ப்பதிற் பயன் யாது? சொல்லும்.

அரசன். சீ! நீ அறியாய்! மக்கள் எத்தன்மையான எண்ணத்துடன் முகத்தை மேலேறிட்டுக்கொண்டு கண்கள் இமையாமல் முழுமதியின் புத்தொளியை நோக்குகின்றனர்? பாங்கனே, **புரு**வின்குடியிற் பிறந்தாரது மனம் விலக்கப்பட்டதொரு பொருளை நாடாது. அம் முனிவர் மகள் வானநாட்டில் உறையும் ஓர் அரம்பை மாதின் மகளென்றும், அம் மாதினால் தனியே விடப்பட்ட காலையிற் புது மாலிகைப்பூக் காம்பு கழன்று எருக்கம் புதன்மேல் விழுந்தாற்போல், அவராற் கண்டெடுக்கப்பட்டா ளென்றுஞ் சொல்லப்படுகின்றனள்.

விதூஷகன். (***சிரித்து***) பேரீச்சம்பழத்தைத் தின்ற ஒருவன் அதனை ஒழித்துப் புளியம்பழத்தை உண்ண விரும்புதல் போல, உமது உவளகத்திலுள்ள அழகிய மகளிரைவிட்டு நீர் இங்ஙனம் விழைவு கொண்டீர்.

அரசன். * "காணிற் கழறலை கண்டிலை மென்றோட் கரும்பினையே"

விதூஷகன். உம்மிடத்தும் இத்தகையதொரு விருப்பினை விளைவித்த அது பெரிதுங் கவர்ச்சி யுடையதாகத்தான் இருக்கவேண்டும்.

அரசன். நண்பா, என்ன மிகுதியாகச் சொல்வது?
ஓவிய மாக எழுதிய பின்னை யொருமுதல்வன்
ஆவி புகுத்தி விடுத்தன னோவென் றழகையெல்லாந்
தாவி மனத்தாற் றிரட்டின னோவவன் றன்வலிவும்
பூவை யுருவும் நினையிற்பொன் னாளோர் புதுமையன்றே?

இருந்தவாற்றால் அவள் மகளிர்க்கெல்லாம் வேறாய் அவர்க்கு ஓர் அணிகலம்போல் எனக்குச் சிறந்து காணப்படுகின்றாள்.

---

* **திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்.**

விதூஷகன். அப்படியாயின், மற்றை அழகிய பெண்க ளெல்லாரும் பின்புறந் தள்ளப்பட்டாராயினர்.

அரசன். இன்னும் எனக்கு இவ்வாறு தோன்றுகின்றது.

மோவா மலரோ நகங்களை யாத முழுமுறியோ
ஆவா கருவி துருவாது பெற்ற அருமணியோ
நாவாற் சுவையாப் புதுநற வோசெய்த நற்றவங்கள்
தாவா தொருங்கு திரண்டுவந் தாலன்ன தையலரே.

இத்தகையதோர் அரிய பொருளை நுகருதற்கு, நல் வினையா னது எவரை இங்கே அணுகுவிக்குமோ தெரியவில்லையே.

விதூஷகன், அப்படியா, அப்படியாயின் நீர் அவளை உடனே மீட்கக் கடவீர்! இங்குதி நெய் தடவி நெய்ப்பான சென்னியை யுடைய ஒரு தவசிகையில் அவள் அகப்பட்டுக் கொள்ளும்படி விட்டு விடாதீர்.

அரசன். அப் பெண்மணி தன் கருத்தின்படி நடக்கக் கூடாதவளா யிருக்கின்றாள்; அவள் தந்தையும் இப்போது இங்கில்லை.

விதூஷகன். நல்லது, உம்மைப்பற்றி அம்மாதின் உள் ளக் குறிப்பு அவள் கண்களில் எப்படித் தோன்றிற்று?

அரசன். துறவோர் குடிக்குரிய பெண்கள் இயற்கையி லேயே நாணமுடையராய் இருக்கின்றனர். ஆயினும்,

*"யான்நோக்குங் காலை நிலன்நோக்கும் நோக்காக்கால்,
தான்நோக்கி மெல்ல நகும்:"

இன்னுந், தான் முறுவலிக்கும்போது பிறிது ஏதோ பற்றி முறுவலித்தாள்போற் செய்வள்; இங்ஙனங் காதல் நாணத் தினால் தடைசெய்யப்படுதலின், அஃது அவளால் மறைபடவும் வெளிப்படவும் மாட்டா தாயிற்று.

விதூஷகன். உம்மைக் கண்டவுடனே அவள் உம் முடைய மடிமீது வந்திருக்கவேண்டுமென்று கருதுகின்றீரோ?

---

* திருக்குறள், காமத்துப்பால்.

அரசன். திரும்பவும் அவள் தன் தோழிமாரோடுபோம் பொழுது நாணத்தினால் மிகவுந் தடைப்படினும், என்மேற் சென்ற தன் காதற் குறிப்பை நன்கு வெளியிடுவித்தாள்; என்னை? அம் மெல்லியலாள் சில அடிகளை எடுத்துவைத்ததுந் தன் அடியில் தருப்பைப் புல்லின் முனை குத்திற்றென்று சடுதியிலே நின்றுவிட்டாள்; அங்ஙனம் நிற்கையில், முட்செடிகளின் கிளைகளாற் பற்றப்படா திருக்கவுந் தன் மரவுரி யாடையை அதனினின்றும் விடுவிப்பாள் போல் என்னைத் திரும்பி நோக்கினாள்.

விதூஷகன். அப்படியாயின் வழிப்பயணம் போவதற்கு வேண்டும் பொருள்களுடன் முயற்சியா யிரும். தவ வொழுக்கம் நிகழும் இக் கானகத்தை இன்பம் நுகர்தற் கேற்ற இளஞ் சோலை யாக்கிவிட்டீர்.

அரசன். நண்பனே, என்னை இன்னானென்று தவசிகள் சிலர் அறிவர்; எந்த ஏதுவை முன்னிட்டு நாம் திரும்பவுந் துறவாசிரமத்திற் செல்லலா மென்பதைக் கண்டு சொல்.

விதூஷகன். வேறென்ன சாக்கு வேண்டும்? நீர்தாம் அரசனாயிற்றே.

அரசன். அதனால் என்னை?

விதூஷகன். காட்டுத் தானியத்தில் ஆறிலொரு கூறு துறவிகள் செலுத்த வேண்டுமெனப் போய்ச் சொல்லுமே.

அரசன். ஓ மடவோய்! முழுமணிக் குவியல்களைக் காட்டினும் உயர்த்துப் பேசப்படும் மற்றொருவகைக் கடமை அவர்களைக் காப்பதனால் நமக்கு வருகின்றதே. பல வேறு வகுப்பினரிட மிருந்து பெறப்படுகின்ற அரசிறைப்பொருள் அழிந்துபோவதுந், துறவோர்கள் தாமியற்றுந் தவப் பயனில் ஆறிலொரு கூறாய்க் கொடுக்கும் பொருள் என்றும் அழியாமையும் ஆராய்ந்துபார்.

5

(திரைக்குப்பின்னே.)

நன்று! நன்று! நங்கருத்து நிறைவேறியது.

அரசன். (உற்றுக்கேட்டு) ஆழ்ந் தமைந்த இக்குரல் ஒலியினால் வருகின்றவர்கள் துறவிகள் என்பது புலப்படுகின்றது.

(வாயில் காப்போன் புகுகின்றான்)

வாயில்காப்போன். எம்பெருமானுக்கு வெற்றி சிறக்க! வாயிலில் துறவோர் புதல்வர் இருவர் வந்திருக்கின்றனர்.

அரசன். அற்றேல், அவர்களைக் காலந் தாழாமற் கொண்டு வருக.

வாயில்காப்போன். இதோகொண்டுவருகிறேன். (**வெளியே போய்த்திரும்ப அவ்விருவருடனும் புகுகின்றான்**) அடிகாள்! இவ்வழியே வாருங்கள், இவ்வழியே வாருங்கள்.

(இருவரும் அரசனைப் பார்க்கின்றனர்.)

ஒருவர். அச்சோ! இவர் மேனி சுடர் ஒளியால் துலங்குகின்றதாயினும், இவரிடத்தில் நமக்கு அச்சந் தோன்றவில்லை. ஒரு முனிவர்க்கும் இவர்க்கும் வேறுபாடு மிகுதியாய் இல்லாமையால் இஃது இவர்பால் இயற்கையேயாகும். (துறவிகள் தம்மிடத்து விருந்து வருவோரை ஓம்புதற் பொருட்டு எல்லாரும் அணுகி இன்புறுதற் கேதுவாயுள்ள ஆசிரம வாழ்க்கையுடையரா யிருத்தல்போல) இவரும் எல்லார்க்கும் பற்றுக்கோடான இல்வாழ்க்கையினை மேற்கொண் டிருக்கின்றார். (துறவிகள் தவ வொழுக்கத்தின் வலியால் உலகத்தைப் பாது காத்துப் பெரும் புண்ணியத்தை ஈட்டிக்கொள்ளுதல் போல) இவரும் உலகத்தைப் பாதுகாத்தலாற் பெரும் புண்ணியத்தை நாளுந் தொகுத்துக் கொள்ளுகின்றார். (எப்படியானால் துறவோர்க்கு உரிய 'ருஷி' என்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் எல்லாவிடங்களினும் எல்லாரானும் புகழ்ந்து பாடப்படுகின்றதோ)

அப்படியே இவரும் அவா அறுத்தமையாற் பெற்ற 'ருஷி, என்னுந் தூயசிறப்புப் பெயரும் 'ராஜ' என்னும் அடைமொழி யோடு கூடி உபய சாரணர்களாற் பாடப்பட்டு விண்ணுலகினை அடுத்து அடுத்து எய்துகின்றது.

இரண்டாமவர். ஏ கௌதமா! இந்திரன் நேசரான அந்தத் துஷியந்தன் என்பார் இவர்தாமோ?

முதலவர். ஓம்.

இரண்டாமவர். தாம் ஒருவராகவே யிருந்துங் கணைய மரம்போற் பருத்து நீண்ட தம் தோள்களால் நாற்புறமுங் கரியகடலை எல்லையாக உடைய நில முழுவதையும் இவர் ஆண்டு வருதல் உண்மையிலே ஒரு வியப்பு அன்று. ஏனென் றால், அரக்கரோடு பகைகொண் டிருக்குந் தேவர் கூட்டங்க ளெல்லாம், இவரது நாண் ஏறிட்ட வில்லையும் இந்திரனது வச் சிரப் படையையும் நம்பியன்றோ வெற்றி யடைவோமென்று எண்ணி யிருக்கின்றன!

இருவரும் ***(அருகே வந்து)*** ஓ அரசரே! நுமக்கு வெற்றி உண்டாகுக!

அரசன். ***(தன் இருக்கையினின்றும் எழுந்து)*** நுங் களைப் போற்றுகின்றேன்.

இருவரும். உமக்கு நலம் உண்டாகுக! ***(பழங்களைக் கையுறையாகக் கொடுக்கின்றனர்.)***

அரசன். ***(அவற்றை வணக்கமாய் ஏற்றுத்)*** தங்கள் கட்டளைக்கு எதிர்நோக்கி யிருக்கின்றேன்.

இருவரும். ஆசிரமத்திலுள்ள முனிவர் நீர் இங்கிருப் பதை அறிவர்; ஆகையால் நும்மை இங்ஙனம் வேண்டுகின் றார்கள்—

அரசன். அவர்கள் கட்டளை யாது?

இருவரும். மாமுனிவரான கண்ணுவர் இங்கு இல்லாமையினாலே அரக்கர்கள் நாங்கள் செய்யும் வேள்விகட்கு இடையூறு இழைக்கின்றார்கள். ஆகையால் நீர் நுமது தேர்ப்பாகனோடும் இவ்வாசிரமத்தில் வந்து சில இரவு தங்கியிருந்து பாதுகாக்க வென்று அவர்கள் வேண்டிக்கொள்கின்றார்கள்.

அரசன். அவர்கள் அருளியபடியே இருக்கின்றேன்.

விதூஷகன். **(மறைவாய் அரசனிடத்தில்)** இப்போது இவ் வேண்டுகோள் நுமக்கு நயமானதா யிருக்கின்றது.

அரசன். இரைவதகா! நான் சொன்னேனென்று தேர்ப்பாகனிடஞ் சொல்லி வில்லுங் கணையும் எடுத்துக்கொண்டு தேரைச் செலுத்திவரச் செய்.

வாயில்காப்போன். எம்பெருமான் கட்டளைப்படியே. **(போகின்றான்.)**

இருவரும். **(மகிழ்ச்சியோடு)** நும்முடைய முன்னோரைப்போல் நுமது கடமையைச் செய்வது நுமக்கு நிரம்பவுந் தகுதியே; இடர் உற்றவர்களுக்கு அதனை நீக்கி உதவிசெய்தலிலேயே புருவின் குடியிற் பிறந்தோர் தம்மைத் தீக்கை செய்து கொண் டிருக்கின்றார்கள்

அரசன். அடிகாள், நீங்கள் முன்னே செல்லலாம். நானும் இதோ உங்கள் பின்னே வருகின்றேன்.

இருவரும். நுமக்கு வெற்றி சிறக்க! (போய்விடுகின்றார்கள்.)

அரசன். மாதவிய! உனக்குச் சகுந்தலையைப் பார்க்க ஆவலுண்டா?

விதூஷகன். முன்னே கேட்டபோது பார்க்கவேண்டுமென்னும் அவா கரைகடந்து ஒழுகியது; அரக்கர்களைப் பற்றிக் கேட்ட உடன் இப்போது அஃது ஒரு துளிகூட இல்லாமற் போயிற்று.

அரசன். ஏடா! ஒன்றுக்கும் அஞ்சாதே; நீ என் அருகிலேயே இருப்பா யன்றோ?

விதூஷகன். அப்படியானால் நான் இங்கே அரக்கர்களுக்குத் தப்பிப் பிழைத்தேனே?

(வாயில்காப்போன் வருகின்றான்.)

வாயில்காப்போன். தாங்கள் எழுந்தருளுதலை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு தேரானது ஆயத்தமாயிருக்கிறது. இன்னும் இதோ பட்டினத்திலிருந்து தங்கள் அன்னைப் பெருமாட்டியாரால் அனுப்பப்பட்ட **கரபகன்** ஒரு செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறான்.

அரசன். (வணக்கத்தோடும்) என்ன? என் அன்னையிடமிருந்தா விடுக்கப்பட்டது?

வாயிலோன். ஆம்.

அரசன். அப்படியா, அவனை உள்ளே வரவிடுக.

வாயிலோன். அப்படியே. **(போய்க்கரபகனோடு திரும்பி வருகின்றான்).** மன்னர்பெருமான் இதோ இருக்கிறார். கிட்டப்போம்.

கரபகன். **(கிட்டப்போய்)** வேந்தர் பெருமானுக்கு வெற்றி சிறக்க! “இன்றுமுதல் நாலாம்நாள் செய்யப்படுங் கிரியையோடு என் நோன்பு முடிவு பெறும். நீடு வாழ்வானன நீ அன்று தவறாமல் என்னுடன் வந்திருக்கவேண்டும்” என்பது தங்கள் அன்னைப் பெருமாட்டியார் விடுத்த செய்தியாகும்.

அரசன். இப்போது, ஒரு பக்கத்தில் துறவிகளின் அலுவலைப் பார்க்கவேண்டிய கடமை யிருக்கின்றது; மற்றொரு பக்கத்தில் அன்னையார் கட்டளைப்படி நடக்கவேண்டி யிருக்கின்றது; இரண்டிலும் வழுவுதலாகாது; இதற்கு யான் என் செய்வேன்?

விதூஷகன். திரிசங்கு போல் இடை வெளியிலே தொங்கிக்கொண் டிருமே.

அரசன். நான் உண்மையாகவே திகைப்படைந் திருக்கின்றேன். அவ் விரண்டு கடமைகளும் இரண்டு வேறு இடங்களிற் செய்யவேண்டி யிருத்தலால், தான் செல்லும் வழியின் எதிரே கற்பாறையால் தகைக்கப்பட்ட யாற்றின் நீர் ஓட்டம் போல் என் மனம் இரண்டு பிளவாய்விட்டது. **(எண்ணிப் பார்த்து)** ஏ நண்பா! என் அன்னையாரால் நீ ஒரு பிள்ளை போற் கருதப்படுகின்றாய்; ஆகையால், நீ இங்கிருந்துந் திரும்பிப்போய்த், துறவிகளின் அலுவலில் என் உள்ளம் ஈடுபட்டிருக்கின்றதென அவர்கட்கு அறிவித்து, நீயே அவர்கட்காகப் புதல்வன் கடமைகளைச் செய்து முடிக்கக்கடவாய்.

விதூஷகன். நான் அரக்கர்களுக்கு அஞ்சுகிறேன் என்று எண்ணுகிறீரோ என்ன?

அரசன். **(புன்னகைசெய்து)** ஓ பார்ப்பனப் பெரியோய்! இஃது உன்னிடத்தும் நினைக்கற்பாலதா?

விதூஷகன். அப்படியானால் நல்லது; அரசன் தம்பியைப்போல் நான் போவேன்.

அரசன். இத்துற்வாசிரமத்திற்கு எவ்வகையான தொல்லையும் நேராதபடி செய்யவேண்டுமாதலாற் படைஞர்களெல்லாரையும் உன்னுடனேயே போக்கிவிடுகின்றேன்.

விதூஷகன். **(செருக்கோடு)** அப்படியானால் நான் இப்போது இளவரசாயினேன்!

அரசன். **(தனக்குள்)** இந்தப் பயல் பேதைமதியுடையனாயிருக்கின்றான். யான் சகுந்தலைமேல் விழைவுகொண்டிருத்தலை இவன் ஒருகால் உவளகத்தில் உள்ள மகளிர்க்குச் சொல்லினுஞ் சொல்லுவான். நல்லது இவனுக்கு இங்ஙனஞ் சொல்வேன். **(விதூஷகன் கையைப்பிடித்து)** நண்பனே!

முனிவர்பால் வைத்த வணக்க அன்பின் பொருட்டாகவே யான் ஆசிரமத்திற்குச் செல்கின்றேன்; உண்மையில் எனக்கு அத் துறவிமகளிடத்தில் எவ்வகையான விருப்பமுமில்லை. பார்! நம்முடைய நிலைமை எங்கே! மான் கன்றுகளினிடையே வளர்க்கப்பட்டுக் காதல் இன்னதென்றே அறியாத அப் பெண்ணின் நிலைமை எங்கே! நேசனே! நான் பகடியாய்ச் சொன்ன சொற்களை உண்மையாக நினையாதே.

விதூஷகன். நல்லதப்படியே. (**எல்லாரும் போய் விடுகின்றனர்**).

இரண்டாம் வகுப்பு முற்றியது.

மூன்றும் வகுப்பு

களம்=இளமரக்காவின்கண்உள்ள ஒரு துறவாசிரமம்

(கண்ணுவ முனிவர்க்கு வேள்விசெய்யும் மாணுக்கன் ஒருவன் வருகின்ருன்)

மாணுக்கன். **(குசைப்புல் அறுத்துக்கொண்டு)** ஆ துஷியந்த மன்னன் எவ்வளவு வல்லவனுயிருக்கின்ருன்! மாட்சிமை தங்கிய அம்மன்னன் இவ்வாசிரமத்திற் புகுந்தவுடனே, நம்முடைய வேள்விச் சடங்குகள் இடையூறுகள் நீங்கப்பெற்றன. வில் தன் உங்கார ஓசையால் வெருட்டிவிடுதலையொப்ப, நாணைத் தெறிக்கும் ஓசை யளவினுலேயே சேய்மைக்கண் வருந் தடைகளை எல்லாம் ஓட்டி விடுகின்ருனென்ருற், கணை தொடுத்தலைப்பற்றிப் பேசுதல் எற்றுக்கு? நல்லது, இக் குசைப் புல்லை எடுத்துக் கொண்டுபோய் வேள்விமேடைமேற் பரப்பும் பொருட்டு வேட்கு மாசிரியரிடம் (இருத்துவிக்குகளிடம்) கொடுக்கின்றேன். **(சுற்றிப்போய் நிமிர்ந்து பார்த்து)** பிரியம்வதே! கிள்ளப்படாத தண்டோடு இத் தாமரை இலைகளையும் நரந்தம்புல்லின் நெய்ப்பிணையும் யாருக்காகக் கொண்டுபோகின்ருய்? **(உற்றுக்கேட்டு)** யாதுசொல்லுகின்ருய்? வெயிலிற்சென்றதால் உண்டான வெப்பம் பொறுக்க மாட்டாமற் சகுந்தலை மிக வருந்துகின்றனளென்றும், அதனுல் அவள் உடம்பைக் குளிரச்செய்வதற்காக இவற்றை எடுத்துப் போகின்றேன் என்றுஞ் சொல்லுகின்ருயோ? அப்படியாணுற் கருத்தாய்ப்பார்; அவள் கண்ணுவமா முனிவர்பிரானுக்கு உயிராய் இருக்கின்ருள். நானும் அதனைத் தணித்தற்கு வேள்விச்சாலையின் தூய தீம்புனலைக் கௌதமி அம்மையார் கையிற் கொடுத்து விடுக்கின்றேன். **(போகின்ருன்).**

தனியுரை முடிந்தது.

(காமநோய்கொண்டோன்நிலையில் அரசன்வருகின்றான்)

அரசன். (நெட்டுயிர்ப்பெறிந்து) தவத்தின்பெருமை இன்னதென்பதும் நான் அறிவேன்; அப்பெண் தன் விருப்பப் படி நடக்கக்கூடாதவளென்பதும் நான் அறிவேன். அங்ஙன மிருந்தும், என் நினைவை அவளினின்று என்னால் திருப்ப முடியவில்லையே! **(காமவருத்தந் தாங்காமல்)**

களிவளர் கடவுளாங் காம தேவனே!
எளியன்மேற் சிறிதுநீ இரங்கல் இல்லையால்;
ஒளிவளர் மலர்க்கணை உறப்பொருந்துநீ
அளியிலை கொடியையென் றுய தென்கொலோ!

(நினைத்துப்பார்த்து) ஆ! நன்றாய் அறிந்தேன்.

விரிகட லடியிற் புதைந்தவெங் தழல்போல் வெகுண்டசிவன்
எரிவிழிகான்ற கொழுந்தீ நினது அகத்து எரிகின்றதால்;
பொரிபடவெந்து சாம்பர் ஆயினை யெனிற் பொருதஇடர்
புரிவாய்! எமை வெதுப்பல் எவ்வா றுனக்குப் பொருந்தியதே?

பூங்கணை வாய்ந்த புத்தேள்! நீயும் புதுமதியும்
ஈங்குள மக்கட் கின்பந் தருவீர் எனஎண்ணி
ஏங்கிய காதலர் எல்லாம் ஏமாந்தனராஞர்;
தாங்காக் காதல் என்போன் மாந்தர் தளர்வாரே.

மலரைக் கணையாய் உடையாய் எனநீ வருகுதலும்
அலர்தண் கதிரோன் அவனென் றறையும் அவ்வுரையும்
இலவாம் பொய்யே; எம்போல்வார்க்கவ் வெழின்மதியம்
உலர்வெந் தீயே பொழியும் உறுதண் ஒளியாலே.

நீயோ மலர்வெங் கணையை இடிபோல் நிறைக்கின்றாய்!
ஆவா மருட்டும் அலர்கண் மடவாள் பொருட்டாக
ஓவாது எனைநீ புடைக்கின் றமையால் உயர்மீனப்
பூவார் கொடியாய்! என்றுற் புகழப் படுவாயே.

(மனத்தளர்ச்சியோடு சுற்றி நடந்து போகின்றான்) இன்றைக் குரிய வேள்விச் சடங்குகள் நிறைவேறினமையால் வேட்கும் ஆசிரியர் போகும்படி எனக்கு விடையளித் திருக்கின்றனர்; பேர் உழைப்பினால் இளைப்படைந்திருக்கின்ற யான் எங்கேசென்று பொழுதுபோக்குவேன்? **(நெட்டுயிர்ப் பெறிந்து)** என் காதலியைக் காண்பதைவிட எனக்கு வேறு என்ன ஆறுதல் இருக்கின்றது? நல்லது, அவள் இருக்கு மிடத்தை நாடிப்போவேன். **(கதிரவனைப் பார்த்து)** வெம்மை மிகுந்த இந் நண்பகற் காலத்தைச் சகுந்தலை தன் தோழிமாரோடு, பச்சிளங்கொடிப் பந்தரால் மூடப்பெற்ற **மாலினி** யாற்றங் கரையிலேதான்கழிப்பள். உடனே நான் அங்குசெல்வேன். **(சுற்றிப் போகின்றான்—தென்றற்காற்று மேலேபடுதலாற் பிறந்த இன்பத்தைத் தெரிவிக்கின்றான்.)** ஆ! புதுத் தென்றல் எப்போதும் உலாவப் பெறுகின்ற இவ்விடம் எவ்வளவு இனிதாயிருக்கின்றது!

முகைஅவிழ்க்குந் தாமரையின்முதிர்மணத்தின் அளைந்து
மிகைபடுநீர் மாலினியின் விரிதிரைநுண் டுளிவீசுந்
தகையினிய இளந்தென்றல் தனிக்காம எரிவெதுப்புந்
தொகையுடம்பிற் றழுவுதற்குத்தொலையாத வளமுடைத்தே.

(சுற்றிப்போய்ப் பார்க்கின்றான்) பிரப்பங்கொடியால் வளைக்கப் பட்ட இப் பச்சிளங்கொடிப் பந்தரிலேதான் சகுந்தலை பெரும்பாலும் இருக்கவேண்டும்; ஏனெனில், இதன்வாயில் முற்றத்தே பரப்பப்பட் டிருக்கும் வெண் மணலில் அவள்தன் இடுப்பின் கீழ்ப் பொறையாற் பின்புறம் ஆழ்ந்தும் முன்புறம் உயர்ந்தும் இப்போதுதான் பதிந்திருக்கின்ற அடிச் சுவடுகள் ஒரு வரிசையாய்க் காணப்படுகின்றன. நல்லது இக் கிளைகளின் பின்னே யிருந்து பார்க்கின்றேன். **(சுற்றிப்போய் அவ்வாறே பார்த்துக்—களிப்போடு)**

விழிகளாற் பெறூஉம் அழிவில்பே ரின்பம்
ஆஅ! பெரி தெய்தினென் மாதோ, தூஉய
ஒண்மலர் தாஅய வெண்ணிறக் கன்மிசைத்
தோழியர் மருங்கிற் சாஅய என்
இன்னுயிர்ச் செல்வியைக் கண்ணுறலானே.

நல்லதிருக்கட்டும். அவர்கள் ஏதுந்தடையின்றிப் பேசுவனவற்றைக் கேட்கின்றேன். (**பார்த்துக்கொண்டே நிற்கின்றான்.**)

(**முன்சொன்னவாறே சகுந்தலையும் அவள் தோழிமாரும் இருந்துகொண்டு பேசுகின்றனர்.**)

தோழிகள். (**மெல்ல அவளை விசிறிக் கொண்டே**) தோழி சகுந்தலே! இந்தத் தாமரை இலைகளி லிருந்து வரும் காற்று உனக்கு நலந்தருகின்றதா?

சகுந்தலை என் தோழிமார் எனக்கு ஏன் விசிறுகின்றனர்?

(**தோழிமார் மனக் கலக்கத்தோடு ஒருவரை யொருவர் பார்க்கின்றனர்.**)

அரசன். உண்மையாகவே இந் நங்கை உடம்பு நலமின்றி இருப்பதாகவே காணப்படுகின்றனள். (**உணர்ந்து பார்த்து**)இது கதிரவன் வெப்பத்தால் உண்டாயதோ அல்லது என் உள்ளத்தி லுள்ளதுபோற் காமவெப்பத்தால் வந்ததோ? (**விழைவுடன் உற்றுநோக்கி**) ஆ! ஐயம் ஒழிந்தது!

நறுமண நரந்தம் நகிலமேற் றிமிர்ந்துந்
தாமரை நாளங் காமரு கையிற்
பவளக் கடகமெனத் துவள வளைத்தும்
என், ஆருயிர்க் காதலி ஓரயர் வுறினும்
எழில்மிகு செவ்வியள் மாதோ, கழிபெருங்
காதல் பயந்த ஏதமுறு நோயுஞ்
சுடுகதிர்க் கனலி அடும்பெரு வருத்தமும்

ஒன்றெனமொழிவ ராயினும் என்றாழ்
பொழிகதிர் வருத்த மிதுபோல்
மழவிள மகளிர்க்கு அழகுபயந் தின்றே.

பிரியம்வதை. (அப்புறமாய்) ஏடி அனசூயே! சகுந்தலை அந்த ராஜருஷியைக் கண்டநாள்முதல் மனக்கவலைகொண்டது போல் இருக்கின்றாள். இவளுக்கு உண்டான இவ் வருத்தம் அவரை முன்னிட்டு வந்ததாய் இருக்கலாமோ?

அனசூயை. தோழி! என் உள்ளமும் அப்படித்தான் ஐயம் உறுகின்றது. நல்லது, நான் அவளைக் கேட்கின்றேன். **(உரக்க)** தோழி! நான் உன்னை ஒன்றுகேட்கவிரும்புகின்றேன். நீ படுகிற துன்பமோ உண்மையிற் பெரிதா யிருக்கின்றதே!

சகுந்தலை. (மலர்ப்பாயிலினின்றுஞ் சிறிதே தலையைத் தூக்கி) தோழி! நீ யாது சொல்ல விரும்புகின்றாய்?

அனசூயை. அன்பிற்குரிய சகுந்தலா! காதலைப் பற்றிய தொன்றும் நமக்குப் பழக்கமாய்த் தெரியாது; ஆனால் இதிகாசங்களிலே காதல் வயபபட்டவர்கள் அடையுந் துன்பத்தைப் பற்றி நாம் கேட்டறிந்ததெல்லாம் இப்போது உன் நிலைமையோடு ஒத்திருக்கின்றது. எனக்குச்சொல்; எதிலிருந்து உன் துன்பம் வந்தது? ஏனென்றால், நோய் வந்ததற்கு உண்மையான மூலந் தெரியாமல், அதற்கு மருந்துகொடுக்கமுடியாதே.

அரசன். நான் கருதிய வண்ணமே அனசூயையுங் கருதுகின்றனள்.

சகுந்தலை. (தனக்குள்) எனக்குள்ள காதலோ மிகவும் வலிவுடையதா யிருக்கின்றது; அதைப்பற்றி என் தோழிமாருக்கும் நான் உடனே சொல்லக்கூடவில்லையே.

பிரியம்வதை. தோழி! அவள் சொல்லுகிறது நல்லதுதானே: உன்னுடைய நோயை நீ ஏன் பராமுகஞ் செய்கின்றனை? நாளுக்குநாள் உன்னுடைய உறுப்புகள் மெலிந்துபோகின்றன; உனதுஅழகியநிறம்மட்டும் உன்னைவிட்டுநீங்கவில்லை.

அரசன். பிரியம்வதை உண்மையே சொல்லுகின்ருள்.

வண்மலர்க் கன்னமும் வறண்டு வற்றின
திண்ணிய கொங்கையுந் திறந் திரிந்தன
நுண்ணிய நடுவுமேல் நுணுகிப் போயின
வண்ணமும் வெளிறின தோளும் வாடின;

உருக்கிளர் இளந்தளிர் உலரத் தீய்த்திடு
பொருக்கெனுந் தீவளி பொருந்தவாடிய
மருக்கமழ் மல்லிகை போன்ற மாதர்பால்
இரக்கமும் இன்பமும் ஒருங் கெழுந்தவே.

சகுந்தலை. நல்லது, வேறு யாருக்குத்தான் யான் சொல்லப் போகின்றேன்! இப்போது உங்களுக்குத் தொல்லையை உண்டுபண்ணுகின்றவ ளாகின்றேன்.

இருவரும். அதனுலேதான் எங்களது இவ்வளவு வலுகட்டாயமும். அன்புடையவர்களுக்குத் தெரிவித்தால்தான் துயரமானது தாங்கக்கூடியதாகின்றது.

அரசன். இன்ப துன்பங்களில் தன்னேடு ஒன்றுபட்டிருப்பவரால் உசாவப்படுதலின், இம்மாது தன் நெஞ்சத்தில் ஒளித்துவைத்த இந்தநோயின் மூலத்தைத் தெரிவியாது இராள். யான் இவளால் அடுத்தடுத்து விழைவுடன் நோக்கப்பட்டமையால், இவள் தன்நெஞ்சத் துள்ளதைத் திறந்துகாட்டினளாயினும், இந்த நேரத்தில் இவள் யாது சொல்வளோவெனக் கேட்கக் கலங்குகின்றேன்.

சகுந்தலை. தோழி, இத்தவ அடவியைப் பாதுகாப்பவரான அந்த அரசமுனிவர் என் கண்ணிற் பட்டதுமுதல்—(நாணத்தால் மேற்சொல்லமாட்டாம லிருந்துவிடுகின்ருள்)—

இருவரும். நம் அன்புமிக்கதோழி மேலுஞ் சொல்லவேண்டுவதைச் சொல்லட்டும்.

சகுந்தலை. அந்நாள்முதல் அவர்மேற்சென்ற காதலால், யான் இங்ஙனம் மெலிவுறலானேன்.

அரசன். (மகிழ்ச்சியோடு) யான் எதனைக் கேட்க வேண்டுமென விழைந்தேனோ அதனையே கேட்டேன்.

வேனில் கழிந்த வுடனே விரிகடல்நீர்
வானம் பருகி வருகார்நாள் மன்னுயிருக்
கானு மகிழ்வு தரல்போல் அடுங்காதல்
ஏனை எனக்கும் இன்பம் பயந்ததுவால்.

சகுந்தலை. நல்லது, நான் சொல்லியது உங்களுக்குப் பொருத்தமா யிருந்தால் அவ் அரசமுனிவரின் அருளுக்கு யான் தக்கவளாகும்படி எதுசெய்ய வேண்டுமோ அதனைச் செய்யுங்கள்; இல்லையேல், எனக்கு எள்ளுந் தண்ணீரும் இறைத்துவிடுங்கள்.

அரசன். இச்சொற்கள் என் ஐயமெல்லாம் போக்கின.

பிரியம்வதை. (அப்புறமாய்) அனசூயே! இவளது காதல் நோய் அளவுகடந்து பெருகிவிட்டமையால் இவள் காலந்தாழ்ப்பதைப் பொறுக்கக்கூடாதவளா யிருக்கின்றாள். இவள் யார்மேல் தன் மனத்தைப் பதியவைத் திருக்கின்றாளோ அவர் புருவின் குடிக்கு ஓர் அணிகலம்போற் சிறந்து விளங்குகின்றார்; ஆகையால், இவள்கொண்ட காதல் நம்மால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவது முறையேயாம்.

அனசூயை. (அப்புறமாய்) ஏடி! நீ சொல்லுகிறபடியேயாகட்டும். **(உரக்க)** தோழி! நல்வினைவயத்தால் நீ தகுந்த ஓர் இடத்திற் காதல்வைத்தாய். ஒரு பேரியாறு கடலில் அல்லாமல் வேறு எங்கே போய்விழும்?

பிரியம்வதை. குழைமலிந்த மாதவிக் கொடியைத் தேமாமரம் அன்றி வேறு எது தாங்கவல்லது?

அரசன். விசாகமீன் மூன்றும் பிறையைப் பின்பற்றிச் சென்றால் அதுவும் ஒரு வியப்பாகுமா?

அனசூயை. நம் தோழியின் எண்ணத்தை விரைவாகவும் மறைவாகவும் நிறைவேற்றுதற்கு யாது வழி?

பிரியம்வதை. மறைவிடந்தான் ஆராயற்பாலது; விரைவாகச் செய்தல் எளிது.

அனசூயை. எப்படி? எப்படி?

பிரியம்வதை. அன்போடு கூடிய பார்வையினால் இவள் மேல் தமக்குள்ள காதலை வெளிப்படுத்தும் அவ் அரசமுனிவர் சிலநாட்களாக உறக்கம் இன்றி மெலிந்திருப்பது உண்மையன்றோ?

அரசன். உண்மையாகவே நான் அப்படித்தான் ஆய்விட்டேன்;

கைமேற் றலைவைத் திரவிற் கிடக்கக் கடைக்கணின்று
பெய்ந்நீர் அழற்ற நிறந்திரி வான பெருமணிகள்
மொய்பொற் கடகம்வில் நாண்டழும் புற்ற முனைநழுவிச்
செய்யில் உரிஞ்சப் பலகால் எடுத்துச் செறிக்கின்றனே.

பிரியம்வதை. (நினைந்துபார்த்து) ஏடி! இவள் தன் காதலைத் தெரிவித்து ஒரு முடங்கல் எழுதட்டும்; அதனை மலர்களின் இடையே மறைத்துக் கொண்டுபோய்க் கடவுளுக்குப் படைத்தது என்று அவர் கையிற் கொடுத்துவிடுகிறேன்.

அனசூயை. இந் நேர்த்தியான ஏற்பாட்டை நான் ஒத்துக் கொள்கின்றேன்; ஆனுற் **சகுந்தலை** யாது சொல்லுகின்றாளோ?

சகுந்தலை. நீங்கள் சொல்வதை நான் ஐயுற்று வினவுவதும் உண்டோ?

பிரியம்வதை. அப்படியானல் நல்லது, நீ உன் காதலைக் காட்டி அழகிய சொற்களால் ஒரு பாட்டு எழுதுவதற்குக் கருது.

சகுந்தலை. அப்படியே செய்கிறேன்; ஆனால் அவர் என் மேற் பற்றின்றித் தவிர்த்து விடுவரோ என எண்ணி என் நெஞ்சம் நடுங்குகின்றது.

அரசன்.

உன்மேற்பற்றின்றிஉவர்ப்பான்எவனெனஉன்னினையோ
அன்னான்நின்கூட்டம்விழைந்திங்குளான்அஞ்சும் ஆரணங்
பொன்னாள்தனைநயப்போனைமறுப்பினும்போவதற்கம் [கே
மின்னாள்விரும்பப்படுவோன்அவளைவெறுத்தலின்றே.

தோழிமார். தன்னுடைய நலங்களைத் தானே இகழ்ந்து பேசுகிற ஓ தோழீ! உடம்பைக் குளிரச் செய்கின்ற வேனிற் கால முழுமதி நிலவை யார்தாம் தம் ஆடை முன்றானையால் மறைப்பார்?

சகுந்தலை. (**புன்சிரிப்போடு**) நல்லது இப்போது நான் செய்யுள் இயற்றத் தொடங்குகின்றேன். (**இருந்து எண்ணுகின்றாள்**).

அரசன்.

நொடிசிமிழா விழியால்என் காதலியை நோக்குங்கால்
வடிதீஞ்சொற்றொடர்தொடுக்கும்வண்மையில் அன்னாள்முகத்
கொடிபோல் ஒருபுருவம் மேல்நெறிந்து குலவியிடப் [துக்
பொடியுங் கதுப்பென்மேற் காதல் புலனாக்குமால்.

சகுந்தலை. தோழிகாள்! ஒரு செய்யுளை எண்ணி இயற்றி விட்டேன்; ஆனால், எழுது கருவிகள் அருகே இல்லையே.

பிரியம்வதை. கிளிப்பிள்ளையின் மார்புபோல் மெதுவா யிருக்கின்ற இத்தாமரை இலையின்மேல் உன் நகங்களால் அப் பாட்டுப் பொறிக்கப்படட்டுமே.

சகுந்தலை. (**அப்படியே செய்து**) தோழிகாள்! இப்போது இதன் பொருள் பொருத்தமா யிருக்கின்றதா? கேளுங்கள்.

இருவரும். அப்படியே உன்னிப்பா யிருக்கின்றோம்.

சகுந்தலே. (**படிக்கின்றாள்**).

இரக்கமிலா அரசே! நான் என்செய்வேன்! இரவுபகல்
எரிக்கின்றா னென்உடம்பை எழிற்காமன் நின்மேலே
பெருக்கின்ற தென்காதல் பேதையேன் நின்நெஞ்சம்
இருக்குமா றுணர்ந்திலேன் எனக்கதனை இயம்புதியோ.

அரசன். (**உடனே அவளிடம்போய்.**)

மெல்லியலாய்! நின்னையவன்மென்மேலும்எரிக்கின்றான்,
சொல்லவொணு வகையாக என்னையோ சுடுகின்றான்;
அல்லொழிந்த விடிநாளில் அழிமதியை வாட்டுதல்போல்
எல்லவன் மற்றதன்மனை அல்லியை வாட்டவில்லேயே.

தோழிமார். (**அரசனைப்பார்த்ததும் மகிழ்ச்சியோடு எழுந்து**) காலந் தாழாது எம் விருப்பப்படி வந்த அரசர்க்கு நல்வரவாகுக!

(**சகுந்தலையும் தன் மலர்ப்பாயலினின்று எழ விரும்புகின்றாள்.**)

அரசன். வேண்டாம், வேண்டாம் வருத்தப்பட்டு எழுந்திருத்தல்வேண்டாம் நங்காய்! மிகுந்த வெப்பத்தால் வருந்துகின்ற நின் உறுப்புகள் பட்டு இம்மலர்ப் பாயல் தீய்ந்துபோயிருக்கின்றது; மேலும் அவற்றின்கீழ்ச்சிதறிக்கிடந்து விரைந்து வதங்குகின்ற தாமரை இதழ்களால் அவை மணம் ஊட்டப்பட்டிருக்கின்றன; இத் தன்மையாக இருக்கும் அவை என்னை வரவேற்றற் பொருட்டு மேலும் வருத்தப்படுவது தகாது.

அனசூயை. எங்கள்தோழர் எங்கள்மீது அருள்கூர்ந்து இந்தக் கற்பலகைமேல் ஒருபுறம் இருப்பாராக.

(**அரசன் அவ்வாறே இருக்கச் சகுந்தலே நாணத்தோடும் எழுந்து நிற்கின்றாள்.**)

பிரியம்வதை. உங்களிருவர்க்கும் உள்ள நேச உரிமையானது தெற்றென விளங்குகின்றது; ஆயினும் என் தோழி

மேல் உள்ள அன்பானது என்னை அதனையே திரும்பவும் பேசும்படி செய்கின்றது.

அரசன். நன் மாதராய்! அஃது அடக்கிவைக்கப் படுதலாகாது; பேசவேண்டுவது பேசப்படாவிட்டாற் பின் அது நினையும்போது வருத்தத்தை விளைக்கும்.

பிரியம்வதை. தன் செங்கோல் நீழலின்கீழ் வாழ்வார்க்குத் துன்பம் நேர்ந்தால் அதனைத் துடைக்க வேண்டுவது அரசற்கு உரிய பெருங் கடமையாமே.

அரசன். அதைவிட வேறென் இருக்கின்றது?

பிரியம்வதை. அப்படியாயின், இதோ எங்கள் அன்பிற் சிறந்த தோழி உங்கள்பொருட்டுத் தெய்வக் காமனால் இங்ஙனம் வேறுபட்ட நிலையடையளானாள்; ஆகையால், அவள் மேல் தலையளி புரிந்து அவளுயிரைக் காப்பாற்றியருளும்.

அரசன். நல்லாய்! இவ் வேண்டுகோள் நம் இருவர்க்கும் பொதுவே யாகும்; ஆயினும், பலவகையாலும் நான் உங்கட்குக் கடமைப்பட் டிருக்கின்றேன்.

சகுந்தலை. (பிரியம்வதையைப் பார்த்து) தமது உவளகத்திலுள்ள மகளிரைப் பிரிந்தமையால் வருந்தி இருக்கின்ற இவ் அரசரை வருத்தப்படுத்தவேண்டாம், விடு.

அரசன்.

ஒருபொழுதும் என்உளத்திற் பிரியாதாய்! உனைக்காண்பார்
மருளமனம் பேதுறுக்கும் மதர்விழியாய்! நினையன்றிப்
பெரியபொருள் பிறிதறியா என்னெஞ்சைப் பிறிதறிந்தால்
எரிவேடன் கணைகொல்ல இனைகின்றேன் பிழைப்பெனே!

அனசூயை. நண்பரே! அரசர்க்குக் காதற் கிழத்திமார் பலர் இருப்பரெனக் கேள்வியுற் றிருக்கின்றேம். எங்கள் அன்புள்ள தோழியைப்பற்றி அவள் உறவினர் துயரம் அடையாத வாறாய் நீர் நடந்துகொள்ளும்படி வேண்டுகின்றோம்.

அரசன். நல்லாய்! மிகுதியாய்ச் சொல்லவேண்டுவ தென்? எனக்குக் காதற்கிழத்திமார் பலர் உளரேனும் என் குலத்திற்கு நிலைபெறச் சிறத்தற்கு உரியார் இருவரே யாவர்; இக்கடலை அரைப்பட்டிகையாக உடைய நிலமகள் ஒருத்தி, உங்கள் தோழி ஒருத்தி,

இருவரும். நாங்கள் நல்வினை யுடைய மானேம்.

பிரியம்வதை. (**கண்ணாற் குறிசெய்து**) ஏடி அனசூயே! இதோ அந்த இளமான்கன்று தன்தாயைத் தேடி இங்கும் அங்கும் மருள விழிக்கின்றதுபார்! நாம்போய் அதனைத் தாயினிடம் சேர்ப்பிப்போம் வா!

(**இருவரும் புறப்படுகின்றார்கள்.**)

சகுந்தலை. ஏடி தோழிகாள்! நான் துணையின்றி யிருக்கின்றேனே; உங்களில் ஒருவர் என்கிட்ட வாருங்கள்.

இருவரும். இந்த நிலவுலகத்திற்குத் துணையான காவலர் தாம் உன் அருகில் இருக்கின்றாரே. (**போய்விட்டார்கள்**)

சகுந்தலை. எப்படி, அவர்கள் உண்மையாகவே போய் விட்டார்களே!

அரசன்.

கண்மணியனையாய்! நின்மனங் கவலேல்; நீ
வேண்டுவன புரிய ஈண்டு நான் உளனால்;
பெருகயர் வொழிக்கும் மரையிலை யாக்கிய
நளிசிவிறி கொண்டு குளிர்வளி தருகோ;
குமரி வாழையின் அமைவுறு குறங்கை, என்
மடிமிசைச்சேர்த்திச் செந்தாமரைபுரை
அடிகளிரண்டும் மெல்லெலன வருடுகோ;
அழகியதோகாய்! பழுதற உரையே!

சகுந்தலை. நானேஏவல்செய்யவேண்டியவர்கள் எனக்கு ஏவல்புரியுமாறு செய்து யான் குற்றவாளி ஆகேன் கண்டீர்!

(**எழுந்துபோக எண்ணுகின்றாள்**)

அரசன். ஏடி கட்டழகி! பகல்வெப்பமோ இன்னுந் தணிந்திலது; மலர்ப்பாயலின்கண்ணே கொங்கைமேற் கட்டப் பெற்ற தாமரைஇலைகளை யுடைய இந்தநிலையில், மிக எளிதிலே ஊறுபடுதற் கேதுவான மிகமெல்லிய இவ் வுறுப்புகளுடன் இந்த வெயிலில் எங்ஙனம் போவாய்!

(**அவளைப்பிடித் திழுத்துத் திருப்புகின்றான்**)

சகுந்தலை. புருவின்குடியிற்பிறந்தவரே! ஒழுகு முறையினளவு கடந்து போகவேண்டாம். யான் காமவயப்பட்டு வருந்துகின்றே னாயினும், யானே எதுவும் என் விருப்பப்படி செய்யக்கூடிய நிலையில் இல்லை.

அரசன். அஞ்சுகின்றமாதே! நீ நின்பெரியோர்பொருட்டு அஞ்சவேண்டுவதற்குச் சிறிதும் ஏதுவில்லை. முனிவர்க் கரசான **கண்ணுவர்** அறஒழுக்க முறைகள் முழுதும் உணர்ந்தவராகையால் அவர் இதனை அறிந்தாற் சிறிதுங் குற்றங் காண்பா ரல்லர். பார்! அரச முனிவரின் புதல்விமார் பலர் யாழோர் மணஞ் செய்துகொண்டா ரென்பதும், அஃது அவர் பெற்றோரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தென்பதும் எவரும் அறிந்தன அல்லவோ?

சகுந்தலை. சிறிதுநேரம் என்னைவிட்டுவிடும், திரும்பவும் என் தோழிமாரிடம்போய் இதனை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி கேட்டு வருகின்றேன்.

அரசன். ஓம், அப்படியே உன்னை விடுகின்றேன்.

சகுந்தலை. எப்போது?

அரசன்.

கதுவப் படாம லிளைதா முளைத்துக் கயங்கெழுமிப்
புதிதே விரிந்த மலரிற் றுளும்பிப் பொழிநறவைக்
கொதிகாதல் வண்டினைல் போலச் சுவையாக் குழையும் இதழ்
பொதுவே சுவைத்தமிழ் துண்டணங் கேபின் விடுக்குவெனே.

(அவளது முகத்தை உயர்த்த முயல அவனைச் சகுந்தலை தடுக்கின்றாள்.)

*   *   *   *   *

(திரைக்குப் பின்னே)

ஓ பெடைச் சக்கிரவாகமே! இராப்பொழுது வந்துவிட்டமையால், நின்கொழுநனிடம் விடை பெற்றுக்கொள்.

சகுந்தலை. (**உற்றுக்கேட்டு விரைவாய்**) பௌரவரே! ஐயையான கௌதமியார் எனதுடம்பின் நலத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டுத் தாமே இதோ வருகின்றார்; ஆகையால், இந்த மரக்கிளைகளின் பின்னே மறைந்துகொள்ளும்.

அரசன். நல்லது (**அப்படியே தன்னை மறைத்து நிற்கின்றான்.**)

(**பிறகு கௌதமி தன்கையிற் கலம்ஒன்று எடுத்துக்கொண்டு தோழிகளோடும் வருகின்றாள்.**)

தோழிமார். அம்மே கௌதமீ! இவ்வழியே வாருங்கள், இவ்வழியே வாருங்கள்.

கௌதமி. (**சகுந்தலை கிட்டப்போய்**) குழந்தாய்! நின் உடம்பின் உறுப்புகள் வருத்தந் தணிந்தனவா?

சகுந்தலை. சிறிது சிறிதாய் நலமுண்டாய் வருகின்றது.

கௌதமி. இத் தருப்பைப்புல்லிற் றெளிக்குந் தண்ணீரால் உன் உடம்புமுற்றிலும் நோய்தீர்ந்து நலப்படும். (**சகுந்தலையின் உச்சிமேற் றண்ணீரைத் தெளித்து**) குழந்தாய்! மாலைப்பொழுது வந்துவிட்டது, நாம்உடனே ஆசிரமத்திற்குப் போவோம் வா.

சகுந்தலை. (**தனக்குள்**) ஏ நெஞ்சமே! நின்னால் வேண்டப்பட்ட பொருள் நினக்கு எளிதிலே கிடைத்தபொழுது நின்

நாணத்தை விடுத்தாயில்லை. இப்போது நீ அதனைப் பிரிந்து துயர மெய்திப் பரிவடைதல் என்? (ஓர் அடி முன்போய் உரக்க) ஓ என் துன்பத்தைப் போக்கிய கொடிப்பந்தலே! மீண்டும் உன்னிடம் இன்பந் துய்த்தற்கு, இப்போது உன்னிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன். (சகுந்தலை மிக்க துயரத்தோடு எல்லாருடனும் போய்விடுகின்றாள்.)

அரசன். (தான் முன்னிருந்த இடத்திற்குப் போய்ப் பெருமூச் செறிந்து)

விழைபொருள் பெறுதற் கிடையூறு பலவே,
கருமயி ரிறைசேர் பெருவிழி யுகளும்
வியர்த்தவொண்முகத்தையான்உயர்த்துதொறும்பிணங்கி
வெறித்தேன் சுவைக்கும் மறுத்துரை மொழிந்து
தவளமுகிழ் விரலாற் பவளவிதழ் பொத்தித்
தோட்புறங் கோட்டின ளதனால் வாய்ப்புற
இதழ்த்தேன் பருகிலன் அந்தோ! அதற்பின் [நோக்கி
யாண்டுச் செல்கேன்? காண்டகு காதலி (சுற்றிலும்
முந்தின் புற்றவிப் பந்தர்வயின் அமர்கோ;
மெல்லுருப் பட்டுப் பல்வயிற் சிதறிய
மென்மலர்ப் பாயலக் கன்மே லுளதால்;
கிளிநகம் பொறித்த அளிநசை முடங்கல்
மரையிலை வாடியிவ் வுழையே யுறுமால்:
நாளக் கடகமவள் தோளிற் கழன்றுவிழுந்து
ஆங்கே கிடந்தன; ஈங்கிவை நோக்க
வெறிதே யாயினுஞ் சிறிதொரு போதிற்
சூறாற் பந்தரைப் பிரிந்து
வாராற் கென்மனம் வலியில தன்றே.

(திரைக்குப் பின்னே)

ஓ அரசனே! மாலைக் காலத்திற் செயற்பாலன வாகிய வேள்விக் கடன்கள் தொடங்கி விட்டன; சாய்ங்காலத்திற்

செக்கர் வானம்போன்ற அரக்கர் நிழல் எங்குந்தோன்றிப் பல வகையானும் அச்சத்தை விளைவித்துத் தீ மூட்டப்பெற்று எரிகின்ற வேள்விமேடையைச் சுற்றிலுஞ் சிதறிச் சுழன்றுகொண்டிருக்கின்றன.

அரசன். இதோ வருகின்றேன் (**போய்விடுகின்றான்.**)

மூன்றும் வகுப்பு முற்றியது.

நான்காம் வகுப்பு

களம்=ஆசிரமத்திற்கு எதிரே ஒரு புல்நிலம்.

(தோழிமார் பூப்பறித்துக்கொண்டு வருகின்றனர்.)

அனசூயை. அன்புள்ள பிரியம்வதே! காந்தர்வ மணமுறையால் சகுந்தலை தனக்கு இசைந்த காதலனை மணந்துகொண்டதுபற்றி என்மனம் இன்புற்றாலும், பின்னும் இது கவலைக்கு இடஞ் செய்கின்றது.

பிரியம்வதை. எப்படி, எப்படி?

அனசூயை. இங்குள்ள வேள்விக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டமையால் துறவிகளால் போவதற்கு விடைதரப் பெற்றுத் தன் நகரஞ் சென்று தன் உவளகத்து மகளிரோடு கூடியிருக்கின்ற அவ் அரசமுனிவர் இங்கு நடந்ததனை இப்போது நினைவு கூர்வரோ!

பிரியம்வதை. நம்பிக்கையாயிரு. அவரைப்போல் உயர்வொழுக்க முடையோர் ஒருகாலும் அறத்தின்முறை தவறார். இப்போது அப்பா கண்ணுவர் இந்தச் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டால் யாது செய்வரோ அறிந்திலேன்.

அனசூயை. யான் ஆராய்ந்து காணக்கூடும் அளவில் அவர் அதனை ஏற்பரெனக் கருதுகின்றேன்.

பிரியம்வதை. எப்படி?

அனசூயை. தம் மகளைத் தக்க ஒரு மணமகனுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதுதான் முதன்மையான விருப்பம்; நல்வினையானது அதனைத் தானாகவே கூட்டிவைக்குமாயின், பெரியவர்கள் தமக்கு ஏதும் உழைப்பின்றித் தமது கருத்து நிறைவேறப் பெறுவரன்றோ?

பிரியம்வதை. **(பூங்கூடையைப் பார்த்து)** தோழி! வழிபாட்டுக்கு வேண்டுமான பூக்கள் பறிக்கப்பட்டாயின வென்று நினைக்கின்றேன்.

அனசூயை. சகுந்தலையின் காவற்றெய்வத்தை வழிபட வேண்டுவதும் உனக்குத்தான் தெரியுமே.

பிரியம்வதை. உண்மைதான். **(இருவருந் திரும்பவும் பூப்பறிக்கின்றனர்).**

(திரைக்குப்பின்னே)

ஓ நான் இங்கு வந்திருக்கின்றேன்!

அனசூயை. **(உற்றுக்கேட்டு)** தோழி! விருந்தினர் யாரோ தமது வரவைத் தெரிவிப்பதுபோல் தோன்றுகின்றது.

பிரியம்வதை. சகுந்தலை குடிலில் இருக்கின்றாளே; இருக்கின்றாளல்லவா?

அனசூயை. ஆனால், அவள் மனநிலையைப்பற்றி எண்ணினால், அவள் இன்று இங்கில்லை. அத்தனை பூக்கள் போதும். **(இருவரும் புறப்படுகின்றனர்).**

ஆ! விருந்தினனை ஓம்பாது பராமுகஞ்செய்தோய்! தவச்செல்வத்தை யுடைய யான் இங்கு வந்திருப்பதும் அறியாமல் நின்மனம் எவன் வயப்பட்டு எவனையே நினைந்துகொண்டிருக்கின்றதோ அவன் கள்ளுண்டு மயங்கினோன் முன் பேசியதை நினையாமைபோல நினைவூட்டப்பட்டாலும் நின்னை நினையாதொழிக!

பிரியம்வதை. ஐயையோ! முன்பேசியபடியே நேர்ந்துவிட்டதே! சகுந்தலை தன்மனம் இங்கில்லாமையால் வழிபடத் தகுந்த யாரோ ஒருவர்க்குப் பிழைசெய்துவிட்டனளே!

அனசூயை. **(முன் நிமிர்ந்துபார்த்து)** மெய்யாகவே அவர் பொதுமக்களுள் ஒருவரல்லர். மிக எளிதிலே சீற்றங் கொள்ளுந் துருவாசமாமுனிவ ரல்லரோ! அவ்வாறு வைது

விட்டு எவராலுந் தடுக்கவொண்ணாத கடுநடையோடு திரும்பிப் போகின்றார்.

பிரியம்வதை. கொளுத்துந் தன்மை நெருப்பைத் தவிர வேறு எதற்குண்டு? நீ விரைந்துபோய் அவர் அடியில்விழுந்து அவரைத் திரும்பிவரும்படி செய்; இதற்குள்ளாக நானும் அவர் திருவடி கழுவுதற்குத் தண்ணீர் ஒழுங்குசெய்கின்றேன்.

அனசூயை. அப்படியே (**போய்விடுகின்றாள்**)

பிரியம்வதை. (**ஓரடி யெடுத்துவைக்கையி லிடறி விழுந்து**) ஐயோ! விரைந்து சென்றதனால் யான் தடுக்கிவிழ, என்கையிலிருந்த பூங்கூடை வழுவி விழுந்துவிட்டதே. (**பூக்களை ஒன்றுசேர்த்தெடுக்கின்றாள்.**)

(**அனசூயை வருகின்றாள்**)

அனசூயை. அவர் இயற்கையிலே கோணலான தன்மையுடையராதலால் யாருடைய வேண்டுகோளுக்குத்தான் செவி கொடுப்பார்? ஆயினும், சிறிது இரக்கங் காட்டும்படி செய்யப் பட்டிருக்கின்றார்.

பிரியம்வதை. அவர் மட்டில் இவ்வளவே மிகுதி! எப்படிச் செய்தாய் சொல்.

அனசூயை. அவர் திரும்பிவர மனமில்லாமை கண்டு இவ்வாறு அவரை மன்றாடிக்கொண்டேன். "தெய்வத்தன்மையுள்ள ஐயரே! தவத்தின் ஆற்றல் இன்னதென் றறியாத நும் புதல்விசெய்த இவ்வொரு பிழையை முதன்முதற் செய்ததென்று கருதி, பெருமானே அதனைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும்" என்பதே.

பிரியம்வதை. ஆம், அதன்பிறகு என்ன?

அனசூயை. அதன்பிறகு "என் சொல் பிழையாது; ஆயினும், நினைவுகூர்தற்கு அடையாளமான ஓர் அணிகலத்தைக் காண்டலும் அவ் வசவு நீங்கும்" என்று சொல்லிக் கொண்டே சடுதியில் மறைந்துபோயினார்.

பிரியம்வதை. அப்படியானால் நாம் சிறிது நம்பியிருக்க இடமுண்டு. நம் வேந்தர்பெருமான் புறப்படுங்காலத்து நினைவு கூர்தற்கு அடையாளமாகத் தன்பெயர் பொறிக்கப்பெற்ற கணையாழியைச் சகுந்தலையின் விரலில் தாமே பொருத்திவிட்டுப் போனார்; அதனாற் சகுந்தலை அவ்வசைதீர்க்கு மருந்தைத் தன்னிடத்தே வைத்திருக்கின்றாள்.

அனசூயை இதற்கிடையில் அவளுக்காகக் காவற்றெய்வத்தை வழிபடுதற்குப் போவம், வா.

(இருவருஞ் சுற்றிப் போகின்றனர்)

பிரியம்வதை. (**பார்த்து**) ஏடி அனசூயே! இதோபார்! தன் இடதுகையில் முகத்தை வைத்தவண்ணமா யிருக்கும் நம் அன்பிற்கினியதோழி ஓவியத்தில் எழுதிய உருவம்போற் காணப்படுகின்றாள். தன் கணவனை நினைந்திருக்கும் ஆழ்ந்த நினைவில் தன்னையே மறந்திருக்குமிவள், ஒரு விருந்தினரை மறக்கக் கேட்பானேன்?

அனசூயை, பிரியம்வதே! இங்கே நிகழ்ந்த இது நம் இருவர் வாய்மட்டி லிருக்கட்டும்; நம் காதற்றோழி இயற்கையிலே மிக மெல்லியளாதலால், இதனைக் கேட்டுத் திடுக்கிடாமற் பாதுகாத்தல் வேண்டும்.

பிரியம்வதை புதுமல்லிகைக் கொடிமேல் யார்தாம் வெந்நீரைத் தெளிப்பர்? (**இருவரும் போய்விடுகின்றனர்.**)

இடையுரை முடிந்தது.

(உறக்கம்நீங்கி எழுந்த மாணுக்கன் ஒருவன் வருகின்றான்)

மாணுக்கன். ஊரிலிருந்து திரும்பிவந்திருக்கும் மாட்சிமை தங்கிய **காசியபர்** நாழிகை இவ்வளவென்று பார்த்து வரும்படி எனக்குக் கட்டளையிட் டிருக்கின்றனர். இப்போது நான் வெளியே சென்று இன்னும் இராப்பொழுது கழிய எத்தனை நேரஞ் செல்லுமென்று காண்பேன். (**சுற்றிப்போய்ப் பார்க்கின்றான்.**) ஓ! விடியற்காலமாயிற்றே! ஏனெனில்,

இலைகிளர் பூண்டுக்குத் தலைவனாகிய
சுடரொளி மதியங் குடபால் வரையின்
ஒருபுறஞ் செல்லாநிற்ப, ஒருபுறம்
வைகறை யென்னுங் கைவல் பாகனை
முன்செல விடுத்துப் பொன்போன் ஞாயிறு
கீழ்பா லெல்லையிற் கிளரு மன்றே,
ஒருகா லீரிடத் தீரொளிப் பிண்டந்
தோன்றலும் மறைதலும் ஆன்றறியுங்கால்
மண்ணோர் வாழ்க்கையி லின்னலு மின்பமும்
மாறி மாறி வீறுதல் பெறுமே,
செழுமதி யென்னுங் கொழுநனை யிழந்து
முதிரெழில் போன ஆம்பல் எதிர்விழிக்கு
இன்பம் பயவா இயல்புணர் விடத்து ஈங்கு
ஆருயிர்க் காதலர்ப் பிரிந்த வாரிருங்
கூந்தன் மடவார் எய்துஞ்
சாந்துயர் பொறுத்தற் கரிதெனப் படுமே.

(திரையைச் சடுதியில் விலக்கிக்கொண்டு அனசூயை வருகின்றாள்.)

அனசூயை. சிற்றின்ப நுகர்ச்சியில் நமக்குப் பழக்க மில்லாவிட்டாலும், அரசன் தன் தலைமைத்தன்மைக்கு அடாத வாறாய்ச் சகுந்தலையினிடத்து நடந்துகொண்டா னென்பது முன்னமே நம்மால் அஞ்சப்பட வில்லையா?

மாணாக்கன். காலைவேள்வி செய்யவேண்டுங் காலம் வந்து விட்டதென்று யான் இப்போது குருவினிடஞ் சென்று தெரிவிக்கின்றேன்.

அனசூயை. உறக்கம் நீங்கி எழுந்தும் நான் என் செய் வேன்? நான் எப்போதுஞ் செய்யவேண்டிய கடன்களைச் செய் தற்கும் என் கைகால்கள் முன்செல்ல வில்லை. இரண்டகஞ் செய்த கயவனான ஒருவனுக்குப் பேதையளான எங்கள்தோழி

தன்னைக் கொடுத்துவிடும்படி செய்த காமவேள் இப்போதாவது மனநிறைந் திருக்கட்டும். அல்லது துருவாசருடைய சீற்றந் தான் இத்தன்மைய தான தீங்கினை விளைவித்து வருகின்றதோ! அப்படியில்லாவிட்டால், அத்தகைய உறுதிமொழிகள் புகன்ற அவ் அரசமுனிவர் பின் இத்தனைகாலமாக ஒருதிருமுகமாயினும் எழுதாமல் இருப்பரா? ஆகையால் நினைவுகூர்தற்கு அடையாளமான இக் கணையாழியையே அவர்க்குநாம் அனுப்பலாம்; ஆனால், வருத்தமான தவவொழுக்கத்தில் வாழுந் துறவோரில் யாரை இதுசெய்யும்படி வேண்டிக்கொள்ளலாம்? நம் தோழியினிடத்திலேதான் குற்றமிருக்கின்றது; ஆனதனாலேதான் ஊரிலிருந்துவந்த தந்தை **காசியப**ருக்குச் சகுந்தலை துஷியந்த அரசனை யாழோர்மணஞ் செய்துகொண்டா ளென்றும், இப்போது கருக்கொண் டிருக்கின்று ளென்றும் சொல்வதற்கு என்மனம் ஒருப்பட்டாலும் என் நாவானது எழவில்லை. இவ்வாறுயின், வேறு நாம் யாது செய்யலாம்?

(**பிரியம்வதை வருகின்றுள்.**)

பிரியம்வதை. (**மகிழ்ச்சியோடு**) தோழி! சுருக்க வா! சுருக்க வா! சகுந்தலையைக் கணவனிடம் அனுப்புதற்கு மங்களக் கடன்கள் செய்யவேண்டும்.

அனசூயை. தோழி! இஃதெப்படி நிகழ்ந்தது?

பிரியம்வதை. கேள். நன்றுய் உறங்கினளா வென்று கேட்கச் சகுந்தலையினிடம் இப்போதுதான் சென்றேன்.

அனசூயை. அப்புறம் யாது?

பிரியம்வதை. அப்போதுதான் சகுந்தலை நாணத்தினுற் றலைகவிழ்ந்துகொண் டிருப்ப, அவளை அப்பா காசியபர் தழுவிக் கொண்டு பின்வருமாறு வாழ்த்துரை கூறுவாராயினர். "வேள்வி வேட்குமவன் கண்கள் புகையால் மறைக்கப்படினும், அவனிடும் பலியானது நல்வினை வயத்தால் நெருப்பில் நேரே விழுந்தது; என் னருமைக் குழந்தாய்! தகுதியுள்ள

மாணாக்கனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்த கல்விபோல நீயும் எனக்குக் கவலைதராதவளானாய்; இன்றைக்கே துறவிகளைத் துணையாகக் கூட்டி நின்னை நின் கணவனிடம் போக விடுகின்றேன்."

அனசூயை. அப்பா காசியபருக்கு இச்செய்தி யாரால் தெரிவிக்கப்பட்டது?

பிரியம்வதை. அவர் வேள்விச்சாலையிற் புகுந்தபொழுது செய்யுள் உருவாய் வானில் உண்டான ஓர் ஒலியால்.

அனசூயை. (வியப்படைந்து) அதனைச் சொல்.

பிரியம்வதை. (பிராகிருதத்திலன்றித் திருத்தமான சமஸ்கிருதத்தில்)

"முன்னுக தவமுதிர் முனிவ! நின்மகள்
வன்னிமா மரந்தனுள் வளர்தி வைத்தல்போல்
இந்நிலம் நலம்பெறத் துடியந்தன் னிட்ட
பொன்னுயிர் அகட்டினிற் பொலியக் கொண்டனள்."

அனசூயை. (பிரியம்வதையைத் தழுவிக்கொண்டு) தோழி! நான் மிக மகிழ்ந்தேன்! ஆனால், இன்றைக்கே சகுந்தலை போகின்றாள் என்பதை நினைக்கையில், அம் மகிழ்ச்சியோடு துயரமு முண்டாகின்றதே!

பிரியம்வதை. தோழி! நம்முடைய துயரத்தை எப்படியாவது நீக்கிக் கொள்வோம்; பேதையான அவள் எப்படியாவது இன்ப மெய்தட்டும்.

அனசூயை. நல்லது, இதனை எண்ணித்தான் சில நாளாயினும் வாடாமல் பச்சென் றிருக்கத்தக்க மகிழ மாலையை, அதோ மாமரக்கிளையில் தொங்கவிட்டிருக்குந் தென்னோலையால் முடைந்த கூடையில் வைத்திருக்கின்றேன். நீ அதனை எடுத்துவா; இதற்கிடையில் நானுங் கோரோசனை, தீர்த்தமண், மெல்லறுகம்புல் முதலிய மங்கள மணக் கூட்டுத் திரட்டுகின்றேன்.

பிரியம்வதை. நல்லது, அப்படியே செய்.

(அனசூயை போய்விடுகின்றாள், பிரியம்வதை பூங்கூடையை எடுத்து வருகின்றாள்.)

(திரைக்குப்பின்னே)

கௌதமீ! சார்ங்கரவன் முதலியோரைச் சகுந்தலையின் உடன்போகச் சொல்.

பிரியம்வதை. (உற்றுக்கேட்டு) அனசூயே, சுருக்குப் படுத்து, சுருக்குப்படுத்து அத்தினாபுரத்திற்குச் செல்ல வேண்டுந் துறவிகள் அதோ அழைக்கப்படுகின்றார்கள்.

(அனசூயை. மங்களமான மணக்கூட்டைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு வருகின்றாள்.)

அனசூயை. தோழி! வா நாம் போவோம் **(இருவருஞ் சுற்றிப் போகின்றார்கள்)**

பிரியம்வதை. (**உற்றுப்பார்த்து**)அதோ பார் சகுந்தலை விடியற்காலத்திலே தலைமுழுகி, முனிவரின்மனைவியர் கையில் காட்டுத்தானிய மஞ்சளரிசி யேந்தி வாழ்த் துரைப்ப அமர்ந் திருக்கின்றாள்! நாமும் அவளிடம் போவோம். **(முன் போகின்றனர்)**

(மேற் சொல்லியபடி சகுந்தலை மனையிலிருந்த வண்ணமாய்த் தோன்றுகின்றாள்.)

முனிவர்மனைவியருள் ஒருவர். (சகுந்தலையைநோக்கி) குழந்தாய்! நீ நின் கணவனால் நன்கு மதிக்கப்பட்டுப் 'பட்ட மனைவி' என்னுஞ் சிறப்புப் பெறுவாயாக!

மற்றொருவர். குழந்தாய்! நீ ஆண்மையிற் சிறந்த மைந்தனைப் பெறுவாயாக!

மூன்றாம் ஒருவர். குழந்தாய், நின்கணவனிடத்து மிக்க நன்கு மதிப்பை அடைவையாக!

(இங்ஙனம் வாழ்த்துக்கூறிக் கௌதமியைத் தவிரத் துறவோர் மனைவிமார் எல்லாரும் போய்விடுகின்றனர்.)

தோழிகள். (**அருகேவந்து**) தோழி! நீ நல்ல மங்கள முழுக்கு முழுகினாய் என்று நினைக்கின்றோம்.

சகுந்தலை. என் தோழிமார்க்கு நல்வரவாகுக! இங்கே இருங்கள்.

இருவரும். (**மங்களப்பண்டம் வைத்த கலத்தை எடுத்துக் கொண்டுவந்து இருந்து**) அன்புள்ள சகுந்தலே! செவ்வையாயிரு, இம் மங்களமான மணக்கூட்டை நாங்கள் பூசுகின்றோம்.

சகுந்தலை. இஃது என்றாற் பெரிதும் பாராட்டற் பால தாகும். என் றோழிமார் கைகளாற் செய்யப்படும் இவ் வொப்பனை இனி எனக்குக் கிட்டுதல் அரிது. (**கண்ணீர் உதிர்க்கின்றாள்.**)

இருவரும். தோழி! மங்களமான இந்நேரத்தில் நீ அழுவது தக்கதன்று (**கண்ணீரைத் துடைத்து அவளை ஒப்பனை செய்கின்றனர்.**)

பிரியம்வதை. மணிக் கலன்களால் அணியத் தகுந்த உன் அழகிய வடிவத்திற்கு ஆசிரமத்தில் உள்ளவைகளால் ஒப்பனைசெய்வது அவ் வழகைக் குறைக்கின்றது.

(**கையில் வரிசையோடு முனிவர்புதல்வ ரிருவர் வருகின்றனர்.**)

முனிவர் புதல்வர். இதோ அணிகலன்க ளிருக்கின்றன; இவற்றைப் பெருமாட்டியார் அணிந்து கொள்ளட்டும். (**அவற்றைப்பார்த்ததும்எல்லாரும்வியப்படைகின்றனர்.**)

கௌதமி. குழந்தாய் நாரதா! இவை எங்கிருந்து கிடைத்தன?

ஒருவர். தந்தை காசியபருடைய வல்லமையால்தான்.

கௌதமி. இவற்றைத் தம் மனத்தாற் படைத்தனரோ?

மற்றவர். இல்லை, இல்லை, கேளுங்கள்; மாட்சிமை பொருந்திய முனிவர் எங்களை நோக்கிச் "சகுந்தலைக்காக மரங்

களினின்று மலர் பறித்து வாருங்கள்." என்று கட்டளையிட்டார். அப்போது அங்கே! மங்களக் கடன்களுக்கு ஏற்றனவாய் வெண்மதிபோன்ற பட்டாடைகளை ஏதோ ஒரு மரங் கான்றது; மற்றொன்று அடிகளுக்கு ஊட்டுஞ் செம்பஞ்சிக் குழம்பை ஒழுகவிட்டது; மற்றுஞ் சிலவற்றிலிருந்து காட்டணங்குகள் அம் மரங்களில் துளிர்த்த இளந் தளிர்களைப் போல் மணிக்கட்டு வரையில் நீட்டிய கைகளால் இம் மணிக் கலங்கள் நல்கப்பட்டன.

பிரியம்வதை. (சகுந்தலையைப் பார்த்து) இத் தகைய அருட் பேற்றால் நீ நின் கணவன் மாளிகையில் அரசச் செல்வத்தை நுகரப் போகின்றாய் என்பது முன் தெரிவிக்கப் படுகின்றது.

(சகுந்தலை நாணம் எய்துகின்றாள்.)

முனிவர் புதல்வர் ஒருவர். ஏ கௌதமா! வா, வா; மரங்கள் செய்த இவ் வுதவியை நீராடப் போயிருக்குங் காசியபருக்குத் தெரிவிப்போம்.

மற்றொருவர். அப்படியே. (இருவரும் போய்விடுகின்றனர்.)

அனசூயை. நாங்கள் என்றும் அணிகலங்கள் அணிந்ததில்லை; ஆயினும், நாங்கள் ஓவியங்களிற் கண் டறிந்தபடி உனக்கு இவற்றை அணிந்திடுகின்றோம்.

சகுந்தலை. உங்கள் திறமையை யான் நன் கறிவேன்.

(இருவரும் அவளை ஒப்பனை செய்கின்றனர்.)

(நீராடித் திரும்பிய காசியபர் வருகின்றார்)

காசியபர்.

இன்று சகுந்தலை போகின்றாளென் றெண்ணுதொறுங்
கன்றுவ தொன்றுங் கவலையினாலென் காழ்மனனே
துன்றிய கண்ணீர் சோராதம்மத் தொடர்புற்று
நின்றென் மிடறே கம்முவ தென்னென் னிலைதானே.

காட்டில் துறவற வாழ்க்கை நடாத்தும் எனக்கே அன்பினால் இத் தகைய மனத் துயரம் நிகழுமாயின், இல்லற வாழ்க்கை யுடையார் தம் புதல்விமாரை முதன்முதற் பிரியுமிடத்து எத் துணை மிகுதியான துன்பத்தை எய்துவாராகல் வேண்டும்! (சுற்றி வருகின்றார்.)

தோழிமார். அன்புள்ள சகுந்தலே! உனக்கு ஒப்பனை பண்ணியாயிற்று; இப்போது இப் பட்டாடைகள் இரண்டனை யும் உடுத்துக்கொள்.

(சகுந்தலை எழுந்து அவ் வாடைகளை உடுக்கின்றாள்.)

கௌதமி. குழந்தாய்! நின் றந்தை பேரின்பம் பெருகுங் கண்களால் நின்னைத் தழுவினாற்போற் பார்த்துக்கொண்டு இதோ வருகின்றார்! அவரைப் பணிவாயாக!

சகுந்தலை. (**நாணத்தோடு**) அப்பா வணங்குகின்றேன்.

காசியபர். குழந்தாய்! **யயாதி** வேந்தனாற் **சர்மிஷ்டை** எங்ஙனம் நன்குமதிக்கப்பட்டனளோ அங்ஙனமே நீயும் நின் கணவனால் மிகவும் நன்கு மதிக்கப் படுவாயாக! அவள் **புரு வினைப்** பெற்றெடுத்தவாறு போல நீயும் இவ் வுலகெல்லாஞ் செங்கோலோச்சும் மைந்தனைப் பெறக்கடவாய்!

கௌதமி. அடிகேள், இது வரமேயல்லது வாழ்த்துரை அன்றே.

காசியபர். குழந்தாய்! இப்போதுதான் வேட்கப்பட்ட இவ் வேள்வித் தீயை வலம் வருக.

(எல்லாருஞ் சுற்றிவருகின்றனர்.)

காசியபர். (**இருக்கு வேதசந்தசில் ஒரு செய்யுளைக் கூறி அவளைவாழ்த்துகின்றார்.**) தூயவிறகுகள் இடப் பட்டுந், தருப்பைப்புல்பரப்பி வேள்விமேடையைச்சுற்றிலும் அமைத்த குழிகளில் வளர்க்கப்பட்டும் வேள்விப் பண்டங்களின் மணத் தாற் றீவினையைப் போக்கும் இவ் வேள்வித் தீக்கள் நின்னைத்

தூய்மை செய்வனவாக! இப்போது புறப்படுக. (**சுற்றிப் பார்த்து**) சார்ங்கரவனும் மற்றையோரும் எங்கே?

(**ஒரு மாணாக்கன் வருகின்றான்.**)

மாணாக்கன். அடிகேள், நாங்கள் இதோ இருக்கின்றோம்!

காசியபர். சார்ங்கரவா! நின் தங்கைக்கு வழிகாட்டிச் செல்.

சார்ங்கரவன். அம்மா, இவ் வழியே இவ்வழியே வா.

(**எல்லாருஞ் சுற்றி நடக்கின்றார்கள்.**)

காசியபர். கானகஅணங்குகட்குஉறைவிடமான துறவாசிரம மரங்காள்! முதலில் நுங்கட்குத் தண்ணீர்விடாவிட்டால் தானும் நீர் அருந்த விரும்பா திருந்தவளும், அணிந்து கொள்வதில் அவா இருந்தபோதிலும் நுங்களிடத்துள்ள அன்பினால் நுங்கள் இளந் தளிரைக் கிள்ளா திருந்தவளும், நீங்கள் முதன் முதற் பூக்கின்றபோது விழாக் கொண்டாடினவளுமான சகுந்தலை இதோ தன் கணவன் மனைக்குச் செல்கின்றாள்! நீங்களெல்லீரும் அவளுக்குப் போய்வருகவென விடைகொடுமின்கள்! (**ஒரு குயில்கூவும் இசைகேட்டு**) குயிலின் இன்னிசை கூவக் கேட்டமையால் சகுந்தலையின் காட்டு வாழ்க்கைக்குத் துணையாயிருந்த மரங்கள் விடைகொடுத்துவிட்டன.

(**வானத்தில்**)

வழியி லிடையிடையே கொழுந்தாமரை பொதுளி வளஞ்சால்
தடங்கள் வயங்கிடுக,
அழிவெங் கதிர்வருத்தம் அடர்ந்த நிழன்மரங்கள் அகற்றி
மகிழ்ச்சி அளித்திடுக,
கழிய மலர்த்துகள்போற் கழுமு புழுதியடி கலங்கா
தினிதாய்க் கலந்திடுக,
செழிய மலயவளி திகழ வுலவிடுக திருவே
யனையாள் செலுநெறியே.

(எல்லாரும் வியப்போடு கேட்கின்றனர்.)

கௌதமி. துறவாசிரமத்திலிருக்கும் அணங்குகள் உறவினரைப்போல் அன்புடையனவாய் நீ போவதற்கு விடை தருகின்றன. நீ அத் தெய்வங்களை வணங்கிடுக.

சகுந்தலை. (**அங்ஙனமே வணங்கி நடந்து மறைவாய்**) அன்புள்ள பிரியம்வதே! என் கணவனைக் காணுதற்கு மிகுந்த ஆவலிருந்தாலும், இத் துறவாசிரமத்தை விட்டுப் பிரிகையில் என் அடிகள் மிக்க இடர்பாட்டோடும் முன் செல்லுகின்றன.

பிரியம்வதை. இந்தத் துறவாசிரமத்தைவிட்டுப் பிரிதற்கு நீ மட்டுமே துன்புறவில்லை; உன்னைப் பிரிய வேண்டுங் காலம் அடுத்ததுபற்றி இத் துறவாசிரமமும் அடையும் நிலைமையைப் பார்! மான்கள் தம் வாய் நிறையைக் கௌவிய தருப்பைப் புல்லை வாயிலிருந்து நழுவ விடுகின்றன; மயில்கள் ஆடுதல் ஒழிகின்றன; பழுத்த இலைகளை உதிர்க்கின்ற கொடிகள் கண்ணீர் சிந்தி அழுதலைப்போ லிருக்கின்றன.

சகுந்தலை. (**நினைவுற்று**) அப்பா, நான் என் உடன் பிறப்பைப்போற் கருதிய **வனசோதினி** என்னும் மல்லிகைக் கொடியினிடத்து முதலில் விடைபெற்று வருகின்றேன்.

காசியபர். நீ அதனிடத்து உடன்பிறப்பன்பு பாராட்டி வருதலை நான் அறிவேன். இதோ அது தென்புறத்தே யிருக்கின்றது.

சகுந்தலை. (**அக் கொடியின் கிட்டப்போய்**) வனசோதினீ! நீ தேமாமரத்தைத் தழுவிக்கொண் டிருப்பினும், இப் பக்கமாய்ப் பரவியிருக்கும் நின் கிளைகளாகிய கைகளால் என்னைத் தழுவிக்கொள்; இன்றுமுதல் நான் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து நெடுந்தொலைவிற்போய் இருக்கவேண்டியவ ளாகின்றேன்.

காசியபர். நீ நின் நல்வினை வயத்தால், நினக்கென்றே நான் முன்னமே குறித்துவைத்த நினக் கிசைந்த கணவனோடு நீ கூட்டப்பட் டிருக்கின்றாய்; இப் புதுமல்லிகைக் கொடியுங்

தாளுகவே இத் தேமாவினைச் சேர்ந்தது; ஆகவே, இதனையும் நின்னையும் பற்றியிருந்த கவலை இப்போது ஒழிந்தேன். இங்கிருந்து இனி நின் வழியிற் செல்.

சகுந்தலை. (தன் தோழிமாரை நோக்கி) தோழிகாள்! இந் நவ மல்லிகையை உங்களிருவர் கையிலும் ஒப்படைக்கின்றேன்.

தோழிமார். எங்களை யார்கையில் ஒப் படைக்கின்ருய்? **(கண்ணீர் சிந்துகின்றனர்.)**

காசியபர். அனசூயே, அழாதே, நீங்களல்லவோ சகுந்தலையை ஆற்றுதல் வேண்டும். **(எல்லாரும் போகின்றனர்.)**

சகுந்தலை. அப்பா, கருக்கொண் டிருத்தலால் மெதுவாக அக் குடிலுக்குப் பக்கத்தே மேய்ந்துகொண் டிருக்கும் பெட்டைமான் செம்மையாய்க் கன்று ஈன்றவுடனே அம் மகிழ்வான செய்தியைத் தெரிவித்தற்கு என்னிடத்தில் எவரையாயினும் வரச் செய்யுங்கள்.

காசியபர். நல்லது, நாம் இதனை மறவோம்.

சகுந்தலை. **(ஓரடி தடுக்கப்பட்டு நின்று)** திரும்பத் திரும்ப என் ஆடையை யாது இழுக்கின்றதென யான் வியப்படைகின்றேன். **(திரும்புகின்ருள்.)**

காசியபர். குழந்தாய்! இதோ, நீ நின் கை நிரம்பச் சியாமாக நெல்லை ஊட்டி நின் மகனைப்போல் வளர்த்து வந்ததும், தருப்பைப் புல்லின்முனை குத்திப் புண்ணுன வாயில் இங்குதி நெய்யைத் தடவி அப்புண்ணை நீ ஆற்றி வந்ததுமான இவ் விளமான் உன்னை வழி விடாமற் பின்பற்றுகின்றது.

சகுந்தலை. குழந்தாய்! நின்னைவிட்டுப்போகின்ற என்னை என் பின்ருெடர்கின்ருய்? நின்னையீன்ற சிறிது நேரத்திலெல்லாம் நின்தாய் இறந்தாலும், நீ செவ்வையாகவே வளர்க்கப்பட்டு வந்தாய்; இப்போது நானில்லாவிட்டாலும் அப்பா

உன்னைப் பாதுகாப்பர்; ஆகையால் திரும்பிப்போ. (*அழுது கொண்டு நடக்கின்ருள்.*)

காசியபர். நீ கண்ணீர் விடுதலால் நீண்ட இறையினை யுடைய நின்கண்கள் இமையாதபடி அது பார்வையைத் தடை செய்கின்றது; ஆகையால் மனத்தைத் தேற்றிக் கண்ணீரொழு காதபடி செய்; ஏனெனில், இவ் வழியில் மேடுபள்ளங் கண்டு வையாமையால் நின் அடிகள் தவறுகின்றன.

சார்ங்கரவன். பெருமானே, தமக்கு இனியாரைப் பயணப்படுத்தி வழி விடுக்கின்றவர்கள் தண்ணீர்க்கரை வரை யில்தான் வரல்வேண்டுமென்பது வரையறுக்கப்பட் டிருக்கின் றது. இதோ இங்கு ஏரிக்கரை வந்துவிட்டது. இனிச் சொல்ல வேண்டிய செய்தியைச் சொல்லிவிட்டுத் திரும்புங்கள்!

காசியபர். அப்படியாயின், இவ்வாலமர நீழலிற் றங்கு வோம்.

(*எல்லாருஞ் சென்று நிற்கின்ருர்கள்.*)

காசியபர். (*தனக்குள்*) மாட்சிமை தங்கிய **துஷியந்த** வேந்தனுக்குத் தக்கதாக யாதுசெய்தி சொல்லி விடுத்திடலாம்? (*எண்ணுகின்ருர்.*)

சகுந்தலே. (*மறைவாய்*) தோழி பார்!

தாமரை யிலைப்பினே தங்கு சேவலைக்
காமரு மகன்றிருன் காணலாமையாற்
பூமரு வாயினுற் புலம்பிக் கூவிட
வேமென துளமிது விழிகள் காணவே.

அனசூயை. என் அன்பே, அங்ஙனஞ்சொல்லாதே. இவ் வன்றிற் பெடையுந் தன் றுணையைப் பிரிந்த துயரத்தால் மிக நெடிதாகத் தோன்றும் இரவையுங் கழித்துக் கொண்டுதா னிருக்கின்றது; பிரிவால் நேர்ந்த துன்பம் பொறுத்தற் கரிதா யினுந், திரும்பவுந் தன் றுணையைச் சேரலாமென்னும் நம்பிக்

கைக் கட்டானது பிரிவின் துயரத்தைப் பொறுக்கக் கூடிய தாகவே செய்கின்றது.

காசியபர் சார்ங்கரவா! சகுந்தலையை அரச னெதிரிற் கொண்டுபோய் விட்டு நான் சொன்னதாக அவற்கு இதனைச் சொல்லுதல் வேண்டும்.

சார்ங்கரவன். பெருமானே, கட்டளையிடுங்கள்!

காசியபர். நாங்கள் பொறிகளை யடக்குந் தவச் செல்வ முடையோ மென்பதையும், உமதுகுடி மிக்க மேம்பாடுள்ள தென்பதையும், உறவினர் வாயிலாகவன்றிச் **சகுந்தலை** உம் மிடத்து மிக்க அன்பு பூண்டொழுகின ளென்பதையும் நீர் இனிது நினைவுகூர்ந்து நும் மனைவிமாருள் இவளை ஒத்த நன்கு மதிப்போடு வைத்து நடத்திவரல் வேண்டும். இதற்குமேல் நடக்க வேண்டுவன அவளது நல்வினைப்படி நடக்கட்டும்; இதற்குமேற் பெண்ணைச் சேர்ந்தவர்கள் சொல்லுதலாகாது.

சார்ங்கரவன். செய்தி இன்னதென்று தெரிந்துகொண் டோம்.

காசியபர். என் மகளே! நீ இப்போது சிறிது அறிவு புகட்டப்படவேண்டியவளாய் இருக்கின்றனை; நாங்கள் கானக வாழ்க்கையுடையோ மாயினும் உலக வியல்பும் அறிவோம்.

சார்ங்கரவன். அறிவுடையோர்க்குத்தெரியாதனவில்லை.

காசியபர். இங்கிருந்து நீ நின்கணவன் இல்லத்திற்குச் சென்றபின், நின் மூத்தோர்க்குப் பணிசெய்து ஒழுகு; நின் கணவற்குள்ள மற்றை மனைவிமாரொடு மிக்க அன்புள்ள நேசி யைப்போல்நடந்துகொள்; நின்கணவன் நின்னொடுவெகுண்ட காலத்து நீயும் அவனொடு வெகுண்டு மாறுபடாதே; நின் ஏவ லாளர்பால் மிகவும் நயமாக நடந்துகொள்; நின் செல்வ வளங்க ளைக்கண்டு செருக்கடையாதே; இவ்வாறு ஒழுகுகின்றவர்களே ‘இல்லக்கிழத்தி’ எனுஞ் சிறப்புப்பெயர் பெறுவர்; இதற்கு

மாறாய் நடப்பவர்கள் 'குடிக் கொடியாள்' எனப் படுவர். கௌதமி எப்படி நினைக்கின் றனளோ?

கௌதமி. மணமகளுக்குச் சொல்லவேண்டும் அறிவுரைகள் இவ்வளவே; குழந்தாய் இவற்றையெல்லாம் நன்கு நினைவிற் பதி.

காசியபர். குழந்தாய், என்னையும் நின் தோழிமாரையுந் தழுவிக்கொள்.

சகுந்தலை. அப்பா, என் தோழிமார் **பிரியம்வதை அனசூயை** இருவரும்இங்கிருந்துதிரும்பிவிடல்வேண்டுமோ?

காசியபர். குழந்தாய், அவர்களும்மணஞ்செய்து கொடுக்கப்படல் வேண்டும். ஆகையால், அவர்கள் உன்னுடன் அங்கு வருதல் தக்கதன்று. கௌதமி உன்னுடன் வருவள்.

சகுந்தலை. (**தந்தையைத் தழுவிக்கொண்டு**) மலய மாமலைப் பக்கத்தினின்றும் பிடுங்கப்பட்ட இளஞ் சந்தனச் செடியைப்போல் இப்போது என் அப்பா மடியை விட்டுப் பிரிந்துபோய் வேறிடத்தில் நான் எங்ஙனம் உயிர்வாழ்வேன்?

காசியபர். குழந்தாய்! நீ ஏன் இங்ஙனம் அச்சப் படுகின்றாய்? உயர்குடிப் பிறந்த மணவாளனுக்கு மனையாட்டியாய் விரும்பத்தக்கநிலையை யடைந்து, அவனது பெருந்தன்மைக்கு இசையச் சிறந்தனவாகிய அவன்றன் அரசியற் றுறைகளில் ஒவ்வொரு நொடியும் நின் நினைவு இழுப்புண்டு, கீழ்த்திசை இளஞாயிற்றைத்தோற்றுவிக்குமாறுபோல் நீயுந் தூயனான ஒரு மகனைப்பெற்று இன்புறுங்கால், நீ என்னைப் பிரிந்ததனால் உண்டான துயரத்தை நினைக்கவே மாட்டாய்.

(**சகுந்தலை தந்தையின் அடிகளில்விழுந்துபணிகின்றாள்.**)

காசியபர். நீ யடையவேண்டுமென யான் விரும்புவன வெல்லாம் எய்தக் கடவாய்!

சகுந்தலை. (**தன் தோழிமார் கிட்டப்போய்**) தோழிகாள், இருவீரும் என்னை ஒன்றாய்த் தழுவிக் கொள்ளுங்கள்!

தோழிகள். (**அவ்வாறே செய்து**) தோழி, ஒருகால் அரசன் உன்னைத் தெரிந்துகொள்ளக் காலந் தாழ்த்தால், அவரது பெயர் பொறிக்கப்பட்ட இக் கணையாழியை அவருக்குக் காட்டு. (**கணையாழியைக் கொடுக்கின்றனர்.**)

சகுந்தலை. இங்ஙனம் நீங்கள் ஐயுறுவதைக் கண்டு யான் நடுக்க முறுகின்றேன்.

தோழிமார். அஞ்சாதே! அன்பின் மிகுதியினால் ஏதேனுந் தீங்குண்டாகுமோ என அஞ்சுதல் வழக்கம்.

சார்ங்கரவன். பகலவன் வானத்தின் மேற்பாகத்தில் இவர்ந்து விட்டான். அம்மையார் அவர்கள் விரைதல் வேண்டும்.

சகுந்தலை. (**துறவாசிரமத்தைப் பார்த்த வண்ணமாய் நின்றுகொண்டு**) அப்பா, இத்துறவாசிரமத்தை யான் மறுபடியும் எப்போது வந்து காண்பேன்?

காசியபர். குழந்தாய் கேள்! நான்கு எல்லைகளிலும் விரிந்த நிலமகளுடன் நீயும் மனைவியாய் நெடுநாள் வாழ்ந்து, நிகரற்ற போர்மறவனான ஒரு மைந்தனையுந் துஷியந்தனுக்குப் பெற்றுக் கொடுத்து, அவன் அப் புதல்வன்மேல் அரசியலை இறக்கிவைத்த பின் நீ நின் கணவனோடு மறுபடியும் இத் துறவாசிரமத்திற்கு வருவாய்.

கௌதமி. குழந்தாய், புறப்படவேண்டியவேளை கடந்து போகின்றது. உன் அப்பாவைத் திரும்பிப்போக விடு. இப்படியே இவள் பொழுதெல்லாந் திரும்பத் திரும்பப் பேசிக்கொண்டே யிருப்பாள்; ஆகையால், தாங்கள்தாம் திரும்பிப் போக அருள் கூர்தல்வேண்டும்.

காசியபர். குழந்தாய், என் தவமுயற்சிக்குத் தடை உண்டாகின்றது.

சகுந்தலை. (**மறுபடியுந் தந்தையைத் தழுவிக் கொண்டு**). தவ முயற்சியினால் அப்பாவின் உடம்பு இளைத்

துப்போயிருக்கின்றது; ஆகையால் என் பொருட்டு மிகுந்த கவலை யடையாதேயுங்கள்.

காசியபர். (**பெருமூச் செறிந்து**) என் குழந்தாய்! நீ முன்னே பலியாக வாரி இறைத்த செந்நினைகள் இப்போது குடில் வாயிலிலே முளைத்திருப்பதைப் பார்க்கையில் என் மனத்துயரம் எவ்வாறு தணிவுபடும்? வழி நெடுக உனக்குச் சிவம் பெருகட்டும்! போய்வா. (**சகுந்தலையுந் துணைவரும் போகின்றனர்.**)

தோழிமார். (**சகுந்தலையை நெடுகப்பார்த்து**) ஐயையோ! சகுந்தலை இக்கானக மரச் செறிவினுற் பார்வைக்கு மறைந்துபோய் விட்டனளே!

காசியபர். (**பெருமூச் செறிந்து**) அனசூயே, உங்கள் தோழி போய்விட்டாள். உங்கள் மனத் துயரத்தை ஆற்றிக் கொண்டு என் பின்னே வாருங்கள்; யான் திரும்பிப் போகின்றேன்.

இருவரும். அப்பா, சகுந்தலையைப் பிரிந்து வெறிதா யிருக்குந் துறவாசிரமத்தினுள் எங்ஙனம் புகுவேம்?

காசியபர். அன்பின் மிகுதியினுல் இப்படித் தான் தோன்றும். (**ஆழ்ந்த நினைவோடு நடந்துகொண்டு**) சகுந்தலையைத் தன் கணவன் வீட்டுக்குச் செலுத்திவிட்டமையால் எனக்கு இப்போது ஆறுதல் உண்டாய் மகிழ்ச்சி யடைகின்றேன்! ஏனெனில். உண்மையைச் சொல்லுமிடத்துப் பெண்கள் பிறர்க் குரிய பொருளே யாகின்றனர்; இன்றைக்கு அவளைத் தன் கணவனிடம் போக்கினமையால், தன்னிடத்து வைக்கப்பட்ட அடைக்கலப் பொருளைத் திரும்பவும் உடையானுக்குச் சேர்த்துவிட்டது போல என் உள்ளம் இப்போது மிகவும் ஆறுதல் அடைகின்றது. (**எல்லாரும் போய் விடுகின்றனர்.**)

நான்காம் வகுப்பு முற்றியது.

ஐந்தாம் வகுப்பு

களம்: அரண்மனை.

(விதூஷகனும் இருக்கையில் இருந்த வண்ணமாய் அரசனுந் தோன்றுகின்றனர்.)

விதூஷகன். (உற்றுக்கேட்டு) ஓ நண்பரே! இசைக் கழகத்துள் நடப்பதை உற்றுக் கேளும். தெளிவாகத் தெரியா விட்டாலும் மிக இனிமையாயும் பொருத்தமாயும் உள்ள ஒலிகளோடு கூடிய இசை எனக்குக் கேட்கின்றது. நங்கை **அமிசபதிகை** பண்கள் பாடப் பழகுவதாக அறிகின்றேன்.

அரசன். பேசாதிரு. நான் சிறிது கேட்கின்றேன்.

(**இடைவெளியிற் பாட்டுக் கேட்கின்றது.**)

விழூநறவு வேண்டிவிரி மாவிணரிற் பருகிச்
செழுமுளரி யிடைவறிது சேருமிள வண்டே!
செழுமுளரி யிடையிருந்து திகழ்மாவை நீயோர்
பொழுதுமறந் துறைகுவது பொருந்துமோ உரையாய்?

அரசன். இன்னிசையோடு கலந்து ஒழுகும் இப் பாட்டு ஆ எவ்வளவு சுவையா யிருக்கின்றது!

விதூஷகன். இப்பாட்டின் சொற்பொருளை நீர் அறிந்து கொண்டீரா?

அரசன். (**புன்முறுவல்செய்து**). இவள் ஒருகால் என்னால் நேசிக்கப்பட்டாள்; ஆகையால், அரசி **வசுமதி**யைக் குறிப்பிட்டு எனக்கு இப் பழிப்புரை இவளிடமிருந்து வந்த தென்று அறிகின்றேன். நண்ப. மாதவிய! **அமிசபதிகை** யிடத்துச் சென்று யான் அவளால் ஒரு திறமையாகப் பழிக் கப் பட்டேனென்று நான் சொன்னதாகச் சொல்.

விதூஷகன். தங்கள் கட்டளைப்படியே. **(எழுந்து)** ஓ நண்பரே! அரம்பைமாதராற் பற்றப்பட்ட முனிவரைப்போல, பிறர் கையைக்கொண்டே, இவளால் என்குடுமி பிடிக்கப்பட்டிருத்தலால், எனக்கு அதனினின்றும் விடுதலை இல்லை.

அரசன். நாகரிகம் உள்ளவனது முறையாய்ப்போய் இதனை அவளுக்குத் தெரிவி.

விதூஷகன். வேறுவழி ஏது! **(போய்விடுகின்றான்)**

அரசன். **(தனக்குள்)** இத்தன்மையான பொருளைத் தரும் இப்பாட்டைக் கேட்டவுடனே, காதலொருவரைப் பிரியாதிருக்கையிலும், எனக்கு ஏன் இத்தகைய பெருங்கலக்கம் உண்டாகின்றது? ஒருகால் இப்படியிருக்கலாம்; அழகிய பொருள்களைப் பார்க்கும்போதும் இனிய இசைகளைக் கேட்கும்போதும் இன்பத்தை நுகர்பவனுங்கூடத் தான் அறியாமலே தன் மற்றைஉணர்வுகளோடு உடனுப் நிலைபெறுற்று நிற்கும் முற்பிறவியின் சார்பு அந்நேரத்தில் நினைவிலே திண்ணமாய்த் தோன்றப்பெறுகின்றான்; ஆகலினாற்றான் அங்ஙனந் துயரம் எய்துகின்றான். **(மனக் கலக்கத்தோடு நிற்கின்றான்.)**

(பிறகு கஞ்சுகி என்னும் ஏவலாளன் வருகின்றான்.)

கஞ்சுகி. ஆ! யான் இவ்வளவு மெலிந்த நிலைமையனும் விட்டது வியப்பா யிருக்கின்றது! அரசனது உவளகத்திற் காவற் றொழிலுக்கு அடையாளமாக நான் தாங்கிவந்த இந்த வெறுங் கோலே, இத்தனைகாலங் கழிந்தபின்பு, நடக்கத்தள்ளாத எனக்கு ஊன்றுகோலாய் வந்து வாய்த்தது. செய்ய வேண்டும் அறத்தின் கடமையானது அரசனால் தள்ளிவைக்கப்படுவ தன்றென்பது உண்மையே; என்றாலும், அவர் இப்போதுதான் அறங்கூறும் இருக்கையைவிட்டுச் சென்றனராகலின், கண்ணுவமுனிவர்தம் மாணுக்கரின் வரவை அறிவித்து இன்னும் அவரை நிறுத்திவைப்பதற்கு மனமில்லாதேனுயிருக்கின்றேன். ஆயினும் என்! குடிகளை ஆளுந்தொழி

னுக்கு ஒய்வுகிடையாது. ஏனென்ருற், பகலவன் ஒரேதடவையிற் பூட்டிய குதிரைகளோடுஞ் சென்றுகொண்டேயிருக்கின்ருன்; காற்று இரவும் பகலும இயங்கிக்கொண்டேயிருக்கின்றது; சேடன் எப்போதும் நிலப்பொறையைச் சுமந்துகொண்டே யிருக்கின்ருன்; ஆறிலொருகூறுபெறும் அரசன் கடமையும் அப்படியே யிருக்கின்றது. ஆகையால், யான் எனது கடமையைச் செய்வேன். (**நடந்துபோய்ப் பார்த்து**) தன்மக்களைப்போலக் குடிகளுடைய அலுவல்களை யெல்லாம் பார்த்துவிட்டு, நண்பகல் வெப்பத்தால் வெதும்பிய அரசியானையானது சுற்றிலுந் தன் யானைமந்தையைப் புல்மேயவிடுத்துத் தான் தனியே ஒரு குளிர்ந்தநிழலில் இளைப்பாறுதல்போல, அரசனும் இளைப்புற்ற மனத்தோடு தனியே இவ்விடத்தில் இளைப்பாறிக்கொண் டிருக்கின்ருர். (**கிட்டப்போய்**) வேந்தற்கு வெற்றி சிறக்க! இமயமலைச் சாரலிலுள்ள துறவாசிரமத்தில் இருக்கும் முனிவர்கள் மாதர் இருவரோடுங் **காசியப** முனிவரிடமிருந்து செய்தி கொண்டுவந் திங்கே இருக்கின்ருர்கள். இதன்மேல் தங்கள் கட்டளை.

அரசன். (**வணக்கத்தோடு**) **காசியப** ரிடமிருந்து செய்தி கொண்டுவந்தவர்களா?

கஞ்சுகி. வேறென்ன ?

அரசன். சுருதியிற் சொல்லப்பட்ட வண்ணந் துறவாசிரமத்தில் இருப்போரை வரவேற்பதற்குரிய வரிசைகள் செய்து அவர்களை உள்ளே அழைத்துவரும்படி புரோகிதர் **சோமராத**ருக்கு நான் சொன்னதாகத் தெரிவி. நானுந் துறவிகளைக் காண்பதற்குத் தகுதியான இடத்திற்போய் எதிர் பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றேன்.

கஞ்சுகி. தாங்கள் கட்டளையிடும் வண்ணமே. (**போய் விடுகின்ருன்**).

அரசன். (**எழுந்து**) ஏடீ வேத்திரவதி! வேள்விக் களத்திற்குப்போகும் வழிகாட்டிச்செல்.

பிரதீகாரீ. இவ்வழியே வாருங்கள், இவ்வழியே வாருங்கள் பெருமானே. (**வழிகாட்டிச் செல்கின்றாள்**).

அரசன். (**அரசாளுதலில் உண்டாகுந் துன்பத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே நடந்து**) தன்னால் வேண்டப்பட்ட பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டவுடன் ஒவ்வோர் உயிரும் இன்புறுகின்றது; ஆனால் அரசனோ, தான்வேண்டிய பொருளைப் பெற்றதும் அதனையடுத்துத் துன்பத்தையே எய்துகின்றான். ஏனென்றால், விழைந்ததைப் பெறுதல் அவாவை மட்டும் அடக்குகின்றது; பெற்றதனைக் காப்பாற்றுதற்கு உண்டாம் முயற்சியோ துன்பத்தையே தருகின்றது. ஒருவன் கையிற்பிடித்த காம்பினையுடைய குடையைப்போல் அரசாட்சியானது களைப்பினை யுண்டாக்குவதன்றி அதனை நீக்குதற்கு உதவுவதில்லை.

(**திரைக்குப்பின்னே.**)

வைதாளிகர். வேந்தற்கு வெற்றி சிறக்க!

முதல் வைதாளிகன்.

வெங்கதிரின் வெப்பம் விரிதலையிற் றாங்கித்
தங்குவோர்க் குக்கீழ் தண்ணிழல்செய் மரம்போல்
இங்குநின் னின்பங் குறியாது குடிகட்குப்
பொங்குதுயர் கொளுநின் பொலிவாழ்க்கை யிதுவே.

இரண்டாம் வைதாளிகன்.

ஒறுக்கும்வலி யுடைமையா லுண்மைநெறி திறம்புநரை
மறுக்கின்றாய் புரக்கின்றாய் மாறுபடு வோர்வழக்கை
அறுக்கின்றா யருஞ்செல்வ முறுவழிச்சேர் கேள்போலா
தறக்கிழமை குடிகண்மே லருள்கின்றா யண்ணலே.

அரசன். உளந் தளர்ந்திருக்கும் யாம் இவற்றால் திரும்பவும் உளங் குளிரப்பெற்றோம். (**நடந்துபோகின்றான்**)

வாயில்காவலன். இதோ, இனிது விளக்கப்பட்டமையால் மிக அழகான தோற்றமுடைத்தாயும், வேள்விக்குரிய ஆவுடன் கூடியதாயும் உள்ள வேள்விக்களத்தின் உயரமான தாழ்வாரம் இருக்கின்றது; தாங்கள் இவ்வாயிற்படியின்மேல் ஏறுங்கள்.

அரசன். (மேல் ஏறி மெய்காப்பாளன் தோள்மேற் சாய்ந்துகொண்டு நிற்கின்றான்.) ஏடி வேத்திரவதி! இம் முனிவர்கள் மாட்சிமைதங்கிய கண்ணுவரால் என்னிடத்தில் எதற்காக அனுப்பப்பட் டிருக்கலாம்? தவவொழுக்கங்களை மேற்கொண்டு நடத்துகின்ற முனிவரரின் தவமுயற்சியானது இடையூறுகளால் அலைக்கப்பட் டிருக்கலாமோ; அன்றித் தவவொழுக்கம் நிகழுங் கானகங்களில் உள்ள விலங்குகளுக்குத்தாம் எவரேனுந் தீங்கு செய்திருக்கலாமோ; அன்றி என்னுடைய தகாதசெயல்களாற் கொடிகள் மலராதிருக்கலாமோ என்று இவ்வாறு பலதிறமாகத் தோன்றும் ஐயங்களால் இதுதான் என்று துணியமாட்டாமல் என் நெஞ்சங் கலங்குகின்றது.

வாயில்காவலன். தம்முடைய தவமுயற்சிகள் இடையூறின்றி நடைபெறுதலால் மனம் உவந்து, தங்களைக் கொண்டாடுதற் பொருட்டாகவே முனிவரர் வந்திருக்கின்றனரென நம்புகின்றேன்.

(கௌதமியுடன் சகுந்தலையை முன்நடத்திக்கொண்டு முனிவரருங் கஞ்சுகி புரோகிதரும் வருகின்றனர்.)

கஞ்சுகி. அடிகாள்! இவ்வழியே, இவ்வழியே வாருங்கள்.

சார்ங்கரவன். ஏ சாரத்துவதா! மாட்சிமைதங்கிய இவ்வரசன் என்றும் நெறிபிறழாதவராகவே, மிக இழிந்தசாதியாரேனும் ஒருவராவது தீநெறிக்கட் செல்கின்றாரல்லர். இவ்வாறிருந்துந், தனிஇடத்திலேயே யிருந்து மனம் பழக்கப்பட்

டிருத்தலால், மக்கள்நிறைந்த இவ்விடமானது தீயினுற்சூழப் பட்ட வீடுபோல் எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

சாரத்துவதன். இந் நகரத்தினுட் புகுந்தவுடனே உனக்கு இவ்வாறு தோன்றுவது முறையேயாம்; தலைமுழுகி னோன் ஒருவன் எண்ணெய் தேய்த்திருக்கும் ஏனையொருவ னைப் பார்த்தல்போலவும், தூயோன் ஒருவன் தூயனல்லாத ஒருவனைக் காண்டல்போலவும், விழித்தெழுந்த ஒருவன் உறங்குவோன் ஒருவனை நோக்குதல் போலவும், வேண்டிய வாறு இயங்குவோன் ஒருவன் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் ஒருவனைக் கண்ணுறல் போலவுஞ் சிற்றின்பத்தில் அழுந்திக் கிடக்கும் இவர்களைக்கண்டு நானும் உவர்ப்படைகின்றேன்.

சகுந்தலை. **(ஒரு கெட்ட குறியைக்கண்டு)** ஐயோ! என் வலக்கண் ஏன் துடிக்கின்றது?

கௌதமி. குழந்தாய்! தீமை விலகக்கடவது! நின் கணவன் குடிக்குரிய தெய்வங்கள் நினக்கு நன்மை தருவன வாக! **(நடக்கின்றாள்.)**

புரோகிதர். **(அரசனைச் சுட்டிக்காட்டி)** ஓ துறவி காள்! தன் அறங்கூறிருக்கையினை விட்டெழுந்தும், எக் குலத்தாரையும் எந்நிலையாரையுங் காப்பாற்றிவரும் மாட் சிமைதங்கிய வேந்தன் தங்கள் வருகையினை எதிர்நோக்கிக் கொண்டு அதோ இருக்கின்றார்! பார்மின்!

சார்ங்கரவன். ஓ அந்தணர் தலைவ! அஃதுண்மை யாகவே புகழற்பாலது. ஆயினும், நாங்கள் அதனை ஒருபெரி தாக எண்ணவில்லை. பழங்கள் பெருக்கப்பெருக்க மரங்கள் தலைகுனிகின்றன; புதுப்புனல் நிறைவினுல் முகிற்கூட்டங்கள் கீழே மிகத்தாழ்ந்து மிதக்கின்றன; நல்லோர் செல்வப்பெருக் காற் செருக்கடைவதில்லை; பிறர்க்குதவி புரிவோர் இங்ஙனம் இருப்பது இயற்கையேயாம்.

வாயில்காவலன். பெருமானே! அவர்கள் முகத்தில் அமைதியான ஒரொளி காணப்படுகின்றது; ஆகையால் அவர்கள் தாம் மேற்கொண்டதொரு தொழிற்றுறையில் உறுதியுடையவர்களா யிருக்கின்ருர்களென நம்புகின்றேன்.

அரசன். (**சகுந்தலையைப்பார்த்து**) வதங்கின இலைகளின் நடுவே ஓர் இளந்தளிர் தோன்றுதல்போல நன்குகட்புலனுகாத அழகிய உடம்பினளாய் இம்முனிவர்களின் நடுவில் முக்காடிட்டு வரும் இப்பெண் யாராயிருக்கலாம்?

வாயில்காவலன். ஐயனே! என் எண்ணமானது இப்புதுமையினை ஆராய்ந்து பார்த்துங் குறியின்னதென்றுபிடிபடவில்லை. ஆனுலும் இவள் உருவமோ மிகவும் அழகாகத்தான் இருக்கின்றது.

அரசன் அப்படித்தான் இருக்கட்டும்; பிறன்மனைவியை உற்று நோக்குதல் ஆகாது.

சகுந்தலை. (**மார்பின் மேற் கையைவைத்துத் தனக்குள்**) ஓநெஞ்சமே! ஏன் இங்ஙனம் நடுங்குகின்ருய்? என் தலைவனது காதல் மிகுதியை நினைவுகூர்ந்து பொறுமையாயிரு.

புரோகிதர் (முன்னேபோய்) ஐயனே! முறைப்படி ஏற்று வணங்கப்பட்ட துறவிகள் இதோ வந்திருக்கின்றனர். இவர்கள் தங்கள் குருவினிடமிருந்து ஏதோ செய்தி கொண்டுவந்திருக்கின்ருர்கள். தாங்கள் அன்புகூர்ந்து அதனைக்கேட்டல் வேண்டும்.

அரசன். அப்படியே கேட்க உன்னிப்பாயிருக்கின்றேன்.

துறவிகள். (**கையைஉயரத்தூக்கி**) ஓஅரசனே! உமக்கு வெற்றியுண்டாவதாக!

அரசன். உங்கள் எல்லார்க்கும் வணக்கஞ் செய்கின்றேன்.

துறவிகள். நீர் கோரிய பொருளைப் பெறுவீராக!

அரசன். முனிவருடைய தவவொழுக்கங்கள் இடையூறின்றி நடை பெறுகின்றனவா?

துறவிகள். நல்லோரைப் பாதுகாப்பதற்கு நீர் இருக்கும் போது, தவவொழுக்கங்களுக்கு இடையூறு எவ்வாறுண்டாகும்? ஞாயிறு சுடர்விரிந்து விளங்குகையில் இருள் எவ்வாறு தோன்றும்?

அரசன். இப்போதுதான், 'அரசன்' என்னும் என் பட்டப்பெயர் பொருளுடை மொழியாயிற்று. உலகினை நலப்படுத்துதற்கு மாட்சிமை தங்கிய **காசியபர்** நன்றாயிருக்கின்றனரா?

துறவிகள். மந்திரஆற்றலுடைய முனிவர் நலத்தைத் தம் வயத்திலேயே வைத்திருக்கின்றார்கள். அவர் உமது நலத்தை முதலிற்கேட்கச்சொல்லி, அதன்பின் இதனைத் தெரிவிக்கும்படி சொன்னார்.

அரசன். முனிவரர் கட்டளை யாது?

சார்ங்கரவன். நீங்கள் இருவீரும் ஒருவரோடொருவர் இசைந்தமையின், என்மகளை நீர்மணம்புரிந்துகொண்டதனை நான் உங்கள்மேல்வைத்த அன்பினால் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றேன். நீரோ நன்குமதிக்கப் படுதற்குரியார் எல்லாருள்ளும் மிகச்சிறந்தவராக எம்மால் அறியப்பட்டிருக்கின்றீர்; **சகுந்தலையோ** நல்லொழுக்கமே ஓர் உருவெடுத்து வந்ததுபோல் விளங்குகின்றாள்; நான்முகக்கடவுளோ ஒத்தநலங்கள்வாய்ந்த மணமகனையும் மணமகளையும் ஒன்று கூட்டி அவ்வாற்றால் நெடுங்காலந் தனக்கிருந்த பழிச்சொல்லையும் நீக்கிக்கொண்டான். ஆகையால், இல்லறவாழ்க்கையை ஒருங்குசேர்ந்து நடப்பித்தற்குரிய துணையாகக் கருவுற்றிருக்கும் இவளை இப்போது ஏற்றுக்கொள்வீராக.

கௌதமி மேதகவுடையீர்! நான் சிலசொல்லவிரும்புகின்றேன்; எனக்கு இதிற்பேச இடமில்லை; ஏனென்றால், நீரும் இவளும் முதியோரைக்கேட்டாவது உறவினரைக்கலந்தாவது

இதனைச் செய்தீர்களில்லை. உங்களிருவர்க்குள்ளேயே நடந்து போன இதன்றிறத்து நீங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் நடந்துகொள்ளவேண்டிய முறைமையைப்பற்றி நான் யாது சொல்லக்கூடும்?

சகுந்தலை. (தனக்குள்) எம் பெருமான் இப்போது யாதுசொல்வரோ தெரியவில்லையே?

அரசன். என் முன் வந்த ஈது என்னை!

சகுந்தலை. (தனக்குள்) இச்சொற்கள் நெருப்பாயிருக்கின்றனவே!

சார்ங்கரவன். ஈதென்ன இதுவா? நீர் தாம் உலகியல் முற்றும் அறிந்தவராயிற்றே. மணமான பெண் ஒருத்தி மிகுந்த நல்லொழுக்கமுடையளாயினும், தன் உறவினர் குடும்பத்திலேயே இருப்பளாயின் அவள்மேல் வேறுவகையாய் உலகத்தார் ஐயுறுகின்றார்கள்; ஆதலாற்றான் பெண்ணைச் சேர்ந்தவர்கள் தம்முடையபெண் தன்கணவனால் வெறுக்கப்படினும், அவனுடனேயே அவளிருக்கவேண்டுமென விரும்புகின்றார்கள்.

அரசன். என்ன, இம்மாதரார் என்னால் முன் மணம் புரியப் பட்டவரா?

சகுந்தலை. (தனக்குள் பெருந்திகிலோடு) ஓ நெஞ்சமே, நீ அஞ்சியது அப்படியேயாயிற்று.

சார்ங்கரவன். தான் செய்த ஒரு செய்கையிலுள்ள வெறுப்பால் தன் கடமையி னின்றும் வழுவுதல் அரசனுக்குத் தகுதியாமா?

அரசன். பொய்யாகக் கற்பித்துக்கொண்ட இக்கேள்வி எதற்காக?

சார்ங்கரவன். செல்வத்தாற் செருக்குற்று மயங்கினவர்களுக்கு இவைபோன்ற தீயஇயல்புகள் பொதுவாய் உண்டாகின்றன.

அரசன். யான் மிகவும் இழித்துப் பேசப்பட்டேன்

கௌதமி. குழந்தாய், சிறிதுநேரம் வெட்கப்படாமலிரு, உன்முக்காட்டை எடுத்துவிடுகின்றேன்; அதன்பின் உன்கணவன் உன்னைத் தெரிந்துகொள்வர். (**சொல்லியபடியே செய்கிறார்.**)

அரசன். (**சகுந்தலையைப்பார்த்துத் தனக்குள்**)

வடுவறு பேரெழில் வயங்கவிவ் வயின்வருங்
கொடிபுரை யுருவினாள் தன்னைக் கூடிநான்
கடிமணம் அயர்ந்ததாக்கருதலாமையால்
விடியலிற் பனிபக்த் துள்ளமென் மல்லிகை
படிதரா துழிதரும் பைஞ்சிறை வண்டெனத்
தொடுதலும் விடுதலுந் துணியகில்லேனே.

(**எண்ணிக்கொண்டிருக்கின்றான்.**)

வாயில்காவலன். இம்மன்னன் அறநெறியில் வைத்திருக்குங்குறி எவ்வளவு உயர்ந்ததாயிருக்கின்றது! அழகிற்சிறந்த இவ்வுரு எளிதிலே கிட்ட வருவதைக் கண்டும் வேறுயார் இங்ஙனந் தாழ்ப்பார்கள்?

சார்ங்கரவன். ஓ அரசனே! நீர் ஏன் இங்ஙனம் வாளா இருக்கின்றீர்?

அரசன். ஓ துறவிகாள்! நான் எவ்வளவுதான் நினைத்துப் பார்த்தாலும் இந்த அம்மையை நான் மணம்புரிந்ததாக நினைவு வரவில்லையே. அவ்வாறிருக்கக், கருக்கொண்டகுறிகள் நன்றாய்த் தோன்றும் இம்மாதர்க்கு, நானே கணவன் என்று ஐயுற்று இவரை நான் எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளலாம்?

சகுந்தலை. (**அப்புறமாய்**) மணம்புரிந்துகொண்டதைப் பற்றியே இப்போது ஐயம்நிகழ்ந்துவிட்டது; இனி என் ஆவல் எங்ஙனம் நிறைவேறப்போகின்றது!

சார்ங்கரவன். அன்புகூர்ந்து அங்ஙனஞ் சொல்லாதீர். உம்மாற் புணரப்பட்ட தம்மகளை ஏற்றுக்கொண்டதற்காக அம்முனிவரை நீர் இழிவுபடுத்தியது பொருத்தமேதான்! திருடப்

பட்டபொருளைத் திருடினவனுக்கே திருப்பிக் கொடுத்த லால் அம்முனிவர் உம்மைத்திருடனைப்போலவே செய்து விட்டார்.

சாரத்துவதன். சார்ங்கரவா, இனி நீ பேசுவதைநிறுத்து. சகுந்தலே! நாங்கள் சொல்லவேண்டுவதைச் சொல்லினோம். அரசனோ இவ்வாறு சொல்லுகிறார். அவரை மெய்ப்பிக்கத் தகுந்ததான ஒரு விடைசொல்.

சகுந்தலை. (**தனக்குள்**) அத்தகைய காதற்கிழமையே இந்தமாறுதல்நிலைமைக்குவந்துவிட்டபோது, இனி நினைப்பூட் டுதலாற் பயன் என்னை? நான் துன்பத்திற்கு ஆளாகவேண்டு மென்பது இங்கே தீர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. (**புறத்தே**) எம் பெருமானே! (**இதுபாதிசொல்லி**) மணம்புரிந்ததே ஐயமா யிருக்கையில், இங்ஙனம் அழைத்தல் கூடாது. ஓபௌரவரே! துறவாசிரமத்தில் அவ்வாறெல்லாம் உடம்படுமொழிகள் சொல் லிக் கள்ளம் அறியாத என்னை ஏமாற்றிவிட்டு, இப்போது இச் சொற்களைச் சொல்லித் தள்ளிவிடுவது உமக்குத்தகுதியாமா?

அரசன். (**காதின்மேற் கைகளை வைத்து**) தீவினை விலகக்கடவது! கரை புரண்டு செல்கின்ற யாறானது தனது தெளிவானநீரைக் கலங்கச்செய்து கரைமேலுள்ளமரங்களையும் வேரோடும் விழப்பண்ணுதல்போல, என்னையும் இழிவாக்கி என்குலத்திற்கும் வடுவுண்டுபண்ண ஏன் முயல்கின்றனை?

சகுந்தலை. நல்லது, என்னைப்பிறனொருவன் மனைவியாக ஐயுற்று நீர் இப்படிச்செய்தால், தெரிதற்குரிய இவ்வடையாளத் தால் உமது ஐயப்பாட்டை ஒழிக்கின்றேன்.

அரசன். இது நல்ல ஏற்பாடே.

சகுந்தலை. (**மோதிரமிருந்த இடத்தைத்தடவி**) ஆ! ஐயோ! என்விரலில் மோதிரத்தைக் காணேமே. (**கௌதமி யை நடுக்கத்தோடு பார்க்கின்றாள்.**)

கௌதமி. **சக்கராவதாரத்திலுள்ள சசிதீர்த்தத்தை நீ**

குனிந்து வணங்குகையில் அம்மோதிரம் நழுவி விழுந்துவிட்டதுபோலும்!

அரசன். (புன்சிரிப்போடு) மகளிர் இயற்கையில் நேரத்திற்குத்தக்க சூழ்ச்சி தோன்றுமென்பது இதுதான்.

சகுந்தலை. இங்குஊழ் தன்வலிமையைப்புலப்படுத்திற்று. நான் இன்னுமொரு நிகழ்ச்சியைச் சொல்லுகின்றேன்.

அரசன். இப்போது கேட்கவேண்டியதொன்று வந்துவிட்டது!

சகுந்தலை. நீர் ஒருநாட் புதுமல்லிகைப் பந்தரின்கீழ் உடமதுகையில் தாமரைஇலையாற் செய்த கலத்திலே தண்ணீர் முகந்துவைத்துக்கொண் டிருக்கவில்லையா?

அரசன். நல்லது உன்னிப்பாய்க் கேட்கின்றோம்.

சகுந்தலை. அந்நேரத்தில், என் எடுப்புப்பிள்ளையான **தீர்க்காபாங்கன்** என்னும் மான்கன்றானது வந்தது. நீர் 'அது முதலிற் குடிக்கட்டு'மென்று சொல்லித் தண்ணீரைக்காட்டி அதனை அருகிழுக்கமுயன்றீர். அஃது உம்மிடத்திற் பழகாததனால் உமது கையருகில்வரவில்லை. அப்போது 'ஒவ்வொருவருந் தம் இனத்தாரிடத்திலேயே நம்பிக்கையுடையராயிருக்கின்றனர்; இவ்வகையில் இருவீருங் காட்டுத்தன்மை யுடையீர்'என்று சொல்லி நீர் நகைபாடினிரல்லிரோ?

அரசன். பொய்ந்நிறைந்தனவான இவைபோன்ற தேன்மொழிகளால் தங்கருத்தை முடித்துக்கொள்ளும் பெண்களாற் காமிகளே மயக்குறுகின்றனர்.

கௌதமி. பெரியீர்! அங்ஙனஞ் சொல்லாதீர். துறவாசிரமத்தில் வளர்க்கப்பட்ட இப்பெண் கள்ளமே அறியாள்.

அரசன். துறவொழுக்கத்தினின்று ஆண்டுமுதிர்ந்த அம்மா, கற்றுக்கொடாமலே பெண்பாலுக்கு உரிய இத்தகைய திறமை, தாழ்ந்தவிலங்குகளிற் பெண் இனத்திலுங்காணப்படுவதாயிற், பகுத்தறிவுடைய மக்களிடத்தில் அஃதெவ்வளவு இன்

னும் மிகுதியாய்க் காணப்படுதல் வேண்டும்! தங் குஞ்சுகள் வானின்கட் பறக்கும்வரையிற் குயிற்பெடைகள் அவைதம்மை வேறு பறவைகளைக்கொண்டு வளர்த்துவரல் உண்மையன்றோ?

சகுந்தலை. (கோபத்தோடு) கீழ்மகனே, உன்மன நிலைக்கு இணங்கப் பிறரையும் கருதுகின்றாய். அறக்கடமை என்னுஞ்சட்டையைப் போர்த்துக்கொண்டு, மேலே புற்களால் மூடப்பெற்றுக் கீழே மறைந்திருக்குங் கிணற்றையொத்த உன்னைப்போல் வேறுயார்தாம் நடப்பர்?

அரசன். (தனக்குள்) இவளதுசினம் கரவடம்இல்லாதாய்த் தோன்றுதலால், இஃது என்மனத்தில் ஐயத்தை உண்டு பண்ணுகின்றது.

மறைவிற் செறிந்த காதற் பெருங்கிழமை மனக்கொளாது
குறையும் நினைவாற்கொடுமனம் வல்லென்றளனைக்குறித்துப்
பிறைபோற் புருவம் முரியப் பெருவிழிகள் சிவக்கச்சினம்
முறையே மிகுதல் மதன்வில் லிரண்டாய் முறித்திட்டதே.

(உரக்க) நன்மாதராய், துஷியந்தனுடைய செய்கை யாண்டும் அறியப்பட்டுள்ளது; இன்னும் இதனை யான் நினைவிடக்கூடவில்லையே.

சகுந்தலை புருவமிசத்திற் பிறந்தவரென்கின்றநம்பிக்கையால் யான் நாவில்தேனும் அகத்தில் நஞ்சும் வைத்திருக்கின்ற இவர்கைக்கு எளிதாக அகப்பட்டதுபற்றி யான்வேசியாக்கப் பட்டது தக்கதேதான்! **(முன்றானை ஓரத்தால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு அழுகின்றாள்.)**

சார்ங்கரவன். தானாகவே பதைத்துச் செய்த ஒருசெய்கையானது இப்படித்தான்துயரத்தைத்தரும்; ஆதலால், மறைந்த சேர்க்கையானது நன்கு ஆராய்ந்தறிந்த பின்னரே தான் செயற்பாலது. மனவியற்கை நன்கு தேறப்படாதாரொடு கொண்டநட்புப் பகையாய் முடிகின்றது.

அரசன். ஐய, இம்மாதரிடத்தில் வைத்த நம்பிக்கையின

லேயே குற்றமுள்ள சொற்களைச் சொல்லி எம்மை நீர் ஏன் புண்படுத்துகின்றீர்?

சார்ங்கரவன். (ஏளனமாய்) ஒன்றுக்கொன்று கீழது மேலதான செய்தியைக் கேட்டுவிட்டீர். பிறந்தது முதல் கள்ள மின்னதென்றே கற்பிக்கப்படாத ஒருவருடைய சொல் பொய் தான்: பகைவரை ஏமாற்றுதலையே ஒரு கல்வியாகக்கற்கின்ற வர்கள் உண்மைபேசுதற்குத் தகுதியானவர்கள் தாம்!

அரசன். உண்மை பேசுகின்ற ஐயா, அதுநம்மால் ஒப் புக்கொண்டதாகவே யிருக்கட்டும். ஆனால், இந்தஅம்மையை ஏமாற்றுதலால் நமக்கு வரும் ஊதியம் என்னை?

சார்ங்கரவன். நிரயத்தில் விழுவதுதான்.

அரசன். புருவமிசத்திற்பிறந்தோர்நிரயத்தில்விழ விரும் புகின்றன ரென்பது நம்பத்தகாததொன்றாம்.

சாரத்துவதன். சார்ங்கரவா' மேன்மேற் பேசுவதிற் பயன் என்னை? குருவின் கட்டளைப்படி செய்துவிட்டோம். இனி நாம் திரும்பிப்போவோம். **(அரசனைநோக்கி)** இதோ நும்மனைவி யிருக்கின்றார்; நீர் அவரை ஏற்றுக்கொள்ளினுங் கொள்ளுக, தள்ளிவிடினும்விடுக. தன் மனைவியினிடத்து எவ் வகையான தலைமை செலுத்தினும் அது பொருந்துவதேயாம். அம்மே கௌதமீ, புறப்படுங்கள். **(அவர்கள் புறப்படுகின்ற னர்.)**

சகுந்தலை. எப்படி? இக்கொடியவன்றான்என்னைஏமாற் றிவிட்டான்; நீங்களுமா என்னை விட்டுப் போகின்றீர் கள்?

(அவர்களுக்குப் பின்னே புறப்படுகின்றாள்.)

கௌதமி. குழந்தாய் சார்ங்கரவா, இதோ சகுந்தலை பரிவுறும்படி அழுதுகொண்டு நமக்குப் பின்னே வருகின் றாளே. தன் கணவனே தன்னைத் தள்ளிவிட்டுப் பெருங் கொடுமை செய்தால் என் மகள் என்ன செய்வாள்?

சார்ங்கரவன். (சினத்துடன் திரும்பி) தூர்த்தே! தன்னெடுத்தழுப்பா யிருக்கப் பார்க்கின்றையோ?

(**சகுந்தலை அஞ்சிநடுங்குகின்ருள்.**)

சார்ங்கரவன். சகுந்தலே, அரசன் சொல்லுகிறபடியே நீ இருந்தாயாளுல், நின் தந்தையார் தமது குடியினின்றும் வழுவியஉனக்கு யாதுதான் செய்யக்கூடும்? அவ்வாறின்றி நின் ஒழுக்கந் தூயதென்றே நீ அறிந்தாயாளுல், நின் கணவன் வீட்டில் அடிமையாகவாயினும் இருத்தலே உனக்குத் தக்கதாகும். நில், நாங்கள் போகிறோம்.

அரசன். ஓ முனிவரே, நீர் ஏன் இந்த அம்மையை ஏமாற்றுகின்றீர்? வெண்டிங்கள் அல்லிப் பூவினையே அலரச் செய்கின்றது; செஞ்ஞாயிறே தாமரைப் பூவினையே மலரச் செய்கின்றது; ஐம்பொறிகளையுந் தம் வயப்படுத்தி யிருப்பவர்களின் மனமானது பிறன்மனையாளைத் தழுவுதற்கு ஒருப்படமாட்டாது.

சார்ங்கரவன். மற்றை நிகழ்ச்சிகளில் அழுந்தியிருத்தலால் முன் நடந்ததை மறந்து போயிருக்கும் நீர் எவ்வாறு பழிக்கு அஞ்சுவீர்?

அரசன். இவ்விரண்டில் இங்கே எஃதுயர்ந்தது? எது தாழ்ந்தது? என்று தங்களைத்தான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நான் மறந்திருந்தாலு மிருக்கலாம், அல்லது இம்மாதரே பொய் கூறி யிருந்தாலு மிருக்கலாம். இவ்வையப்பாட்டில், மனையாளாயின் அவளை நீக்குவது நன்ருே, அல்லது பிறன்மனையாளாயின் அவளைச் சேர்ந்து குற்றம் அடைதல் நன்ருே?

புரோகிதர். (**ஆழநினைந்து**) அப்படியாளுல், தாங்கள் இவ்வாறு செய்யுங்கள்.

அரசன். நல்லது தெரிவியுங்கள்.

புரோகிதர். பிள்ளைப்பேறு வரையில் இந்த அம்மையார் என் வீட்டில் இருக்கட்டும்; நான் இதனை ஏன் சொல்லு

கின்றேன் என்று கேட்பீர்களானால், மன்னர் மன்னனாயிருக்கும் ஒருபுதல்வனை முதன்முதல் தாங்கள் பெறுவீர்களென்று முன்னொருகால் முனிவர்களால் வாழ்த்தப்பட்டிருக்கின்றீர்கள். இம்முனிவர் மகளார் வயிற்றிற் பிறக்கும் அம்மகன் அத்தகைய அரசடையாளங்கள் உடையனாயிருந்தால், இம்மங்கையாரைத் தாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு உவளகத்தில் வைக்கலாம். அப்படி நேராவிட்டால், தம் தந்தை வீட்டுக்குப் போய் விடுதலே அவர் பின்பற்றற்பாலதொரு முறையாகும்.

அரசன், குரவர் விரும்புகிறபடியே செய்க.

புரோகிதர். மகளே, என் பின்னேவா.

சகுந்தலை. ஒ பெருமைதங்கிய பூதேவி! நீ வெடித்து என்னை ஏற்றுக்கொள். **(அழுதுகொண்டு புரோகிதரோடு போகின்றாள்)**

(துறவிகளும் போய்விட்டார்கள்.)

(அரசனுந்தன்நினைவு சாபத்தால்மறைவுண்டு சகுந்தலையைப் பற்றி ஆழ்ந்தெண்ணிக்கொண் டிருக்கின்றான்.)

(திரைக்குப்பின்னே)

புதுமை! புதுமை!

அரசன். (உற்றுக்கேட்டு) அங்கே என்ன நடந்திருக்கலாம்?

(புரோகிதர் வருகின்றார்.)

புரோகிதர். (வியப்போடு) பெருமான், மிகவும் வியக்கத் தக்கதான ஒருநிகழ்ச்சி உண்டாயிற்று.

அரசன். எப்படி என்ன?

புரோகிதர். கண்ணுவ முனிவரின் மாணாக்கர்கள் திரும்பிச் செல்லுகையில் அப்பெண் தன் கைகளை உயர எறிந்து ஓலமிடப்புகுந்தாள்.

அரசன். அப்புறம் என்னை?

புரோகிதர். உடனே **அப்ஸரஸ்தீர்த்தத்திற்கு** அருகா

மையில் பெண் வடிவுடைய ஓர் ஒளியுருத்தோன்றி அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு சென்றது.

(எல்லாரும் இறும்பூதடைகின்றார்கள்)

அரசன். சுவாமி, அப்பொருளைத்தான் நாம் முன்னரே வெளிப்படையாய் விலக்கி விட்டோமே; இன்னும் அதனை வீணாய் எண்ணிப்பார்ப்பானேன்?

புரோகிதர். (அரசனை நோக்கி) உமக்கு வெற்றி சிறக்க! (போய்விட்டார்.)

அரசன். வேத்திரவதி! நான் மனக்கலக்க முற்றிருக்கின்றேன். படுக்கை யறைக்குப் போகும் வழியைக் காட்டு.

வாயில் காவலள். பெருமானே, இவ்வழியே இவ்வழியே வாருங்கள். **(வழிகாட்டிச் செல்கின்றாள்.)**

அரசன். என்மனைவியல்லள் என்று என்னால் நீக்கப்பட்ட அம்முனிவர்மகளை நான் நினைவுகூரக் கூடாதது உண்மையே; ஆயினும், என்நெஞ்சம் மிகவருந்துவதை உற்றுநோக்கினால், அஃது (அவளைநான் மணஞ்செய்த துண்டென்று) ஒருசான்று காட்டுவதாகவே தோன்றுகின்றது. **(எல்லாரும் போய்விடுகின்றனர்.**

ஐந்தாம்வகுப்பு முடிந்தது.

ஆறும் வகுப்பு.

களம்: ஒரு தெரு.

(அரசன் மைத்துனனுன கொத்தவாலும், பின்னே கை இறுகக்கட்டப்பட்ட ஓர் ஆடவனை நடத்திக் கொண்டு இரண்டு காவலாளரும் வருகின்றனர்.)

காவலாளர். (**ஓர் ஆளை அடித்துக்கொண்டு**) அடே கள்வா! அரசன் பெயர் செதுக்கப்பட்ட மணி பதித்திருக்கும் இந்தக்கணையாழி உனக்கு எங்கே அகப்பட்டது? சொல்.

ஆடவன். (**நடுக்கத்தோடு**) நான் அப்படிப்பட்ட செய்கை செய்யிறவனல்லங்க. தாங்க அருள் பண்ணுங்க!

முதற் காவலன். என்ன! உன்னைத் தகுதியுள்ள பார்ப் பானென்று நினைச்சு அரசனே உனக்கு இதைப் பரிசாக் கொடுத்தாரோ!

ஆடவன். இப்போ நான் சொல்றதைக் கேளுங்க. நான் **சக்ராவதாரக்** கரையிலிருக்கிற செம்படவன்.

இரண்டாங் காவலன். அடே திருடா, உன்சாதியை யாங்கள் கேட்டோமா?

கொத்தவால். ஏ சூசகா? அவன் சொல்லவேண்டுவ தெல்லாம் ஒழுங்காகச் சொல்லட்டும்; அவனை இடையிலே தடுக்கவேண்டாம்.

காவலாளர் இருவரும். தாங்கள் இடுங் கட்டளைப்படி யே, மேலே சொல், மேலே சொல்.

ஆடவன். மீன்பிடிக்கிற தூண்டி-முள்ளு, வலே, இது களைக்கொண்டு நான் என் குடும்பத்தைக் காப்பாத்தி வரு றேன் சாமி.

கொத்தவால். (**நகைத்து**) உன்தொழில் புனிதமானது தான்?

ஆடவன். சாமி, தலைமுறை தலைமுறையாவருற தொ

ளிலு இளிவாயிருந்தாலும் அதை விட்டடக் கூடாதுங்க. ஒரு படிச்ச பாப்பான் தான் எரக்கமுள்ளவனுயிருந்தாலும், வேள் விசெய்யிறப்பக் கொடுமையான கொலெ செய்யிறுனல் லோ.

கொத்தவால். நல்லது, பிறகு என்ன?

ஆடவன். ஒருநாள் ஒருசெவப்புமீனெப் பிடிச்சு அரிஞ்சேன். அப்போ அது வயித்துக்குள்ளே இந்த மணி யாளி மின்னிச்சு; அதைக்கண்டு எடுத்துக்கிட்டுவந்து விக்கக் காட்டினேன்; அப்போ நீங்க பிடிச்சுக்கிட்டிங்க, நீங்க என் னைக் கொண்ணுலுஞ்சரி, விட்டாலுஞ்சரி, இதுதான் என் கைக்கிவந்த வகெ.

கொத்தவால். ஏ சானுகா, இவன்மேல் பச்சைமீன் நாற்றம் வீசுகிறபடியால், இவன் ஐயமில்லாமல் முதலைதின்கிற செம்படவன்றுன். ஆகையால், இவன்கையில் இக்கணையாழி வந்தது ஆராயத்தகுந்ததுதான். நாம் அரண்மனைக்கே போக லாம்.

காவலாளர். நல்லது, அடே முடிச்சவிக்கிப்பயலே முன்னே நடா!

(**எல்லாரும் போகின்றூர்கள்**.)

கொத்தவால். ஏ சூசகா. இக்கணையாழி அகப்பட்ட வகையைப்பற்றி அரசனுக்குத் தெரிவித்து, அவரதுகட்டளை பெற்று நான்திரும்பிவரும்வரையில், இவனை இந்தவாயிலிலே யே கருத்தாய்ப் பார்த்துக்கொள்.

இருவரும்: அப்படியே தாங்கள் அரசனுடைய அரு ளைப் பெறப்போங்க.

(**கொத்தவால் போகிறுன்**.)

முதற் காவலன். அடே சானுகா, எசமான் போய் ரொம்பநாளியாயிட்டே.

இரண்டாங்காவலன். ஆமா, சமயம் பார்த்தல்லோ ராசாகிட்டப் போகணும்.

மூகற் காவலன். அடேசானுகா, இந்தப்பயலெ கொலெ பண்ணுறதுக்கு எப்போ இவன்மேலே பூமாலெ கட்டுவே னென்னு என்கை துடிக்குது. **(செம்படவனைக்குறித்துக் காட்டுகிருன்.)**

ஆடவன். காரணமில்லாமே கொலெபண்ணுறது உங்க ளுக்கு ஞாயமல்லங்களே சாமி.

இரண்டாங்காவலன். (பார்த்து) நம்மஎசமான், ராசா கிட்டே கட்டளெபெத்துக்கிட்டுக், கையிலே ஒரு ஏடு வைச் சுக்கிட்டு இந்தவளியாவருராங்க. அடே நீ கழுகுக்கு இரை யாப்போவே, அல்லாட்டி நாய்வாயைப்பாப்பே.

(கொத்தவால் வருகிருன்.)

கொத்தவால். ஏ சூசகா, இந்தவலைஞனை விட்டுவிடு; இந்தக்கணையாழி இவனுற்கைக்கொள்ளப்பட்ட வகைமுற்றும் மெய்தான்.

சூசகன். தாங்கள் சொல்லுறபடியே.

இரண்டாங்காவலன். இவன் எமப்பட்டணம் போயித் திரும்பிவந்திருக்கிருன். **(செம்படவனைக் கட்டவிழ்த்து விடுகின்ருன்.)**

வலைஞன். (கொத்தவாலை வணங்கி) சாமி, என்உயிரு உங்களுதுதான்.

கொத்தவால். இதோ அரசன், கணையாழிக்குள்ள விலை யை உனக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கும்படி கட்டளை செய்திருக் கின்ருர். **(அவனுக்கு விலையுயர்ந்த பரிசில் கொடுக் கின்ருன்.)**

வலைஞன். (பணிந்து ஏற்று) சாமி, எனக்கு ரொம்ப உதவி பண்ணினிங்க.

சூசகன். கஞ்விலே யிருந்து எறக்கி யானெமுதுகிலே வைச்சா உதவிதான்,

சாணுகன். எசமான் இந்தப் பரிசெப்பாத்தா ராசா வுக்கு இந்தக்கணையாளியிலே பிடிப்பு இருக்கிறாப்போலே தோணுதே.

கொத்தவால். அதிற் பதிக்கப்பட்டிருக்கும் விலையு யர்ந்த செழுமணியின் பொருட்டாக அஃதவரால் விரும்பப் பட்டதென்று யான் நினைக்கவில்லை. அதனைக்கண்டவுடனே அரசன் தனக்கு மிக இனிய யாரோ ஒருவரை நினைத்துக் கொண்டார்; இயற்கையிலே அவர் அமைதியுடையரா யிருந் தாலும், சிறிதுநேரம் அவர் கண்களில் நீர் ததும்பப்பெற்றார்.

சூசகன் தாங்க ராசாவுக்கு நல்ல உதவி செய்திங்க.

சாணுகன். ஏன், இந்த மீங்கொல்லிப் பயலுக்கு ஒத்தா சை பண்ணினிங்க என்று சொல்லேன். (**வலைஞனைப்பொறா மையுற்றுப் பார்க்கின்றான்.**)

வலைஞன். சாமீ, இதிலே பாதி உங்கபூச்செலவுக்கு வச் சுச்கிங்கோ.

சாணுகன். அவ்வளவு சரிதான்.

கொத்தவால். ஏ வலையா, நீ இப்போது எனக்கு மிகச் சிறந்த நெருங்கிய நேசனாய் விட்டாய். முதலில் உண்டாகும் நேசமானது கள்ளுக்கு எதிரில் ஆகவேண்டுமென்பது நமது வழக்கம். ஆகையால், நாம் கள்ளுக்கடைக்கு நேரே போ வோம் வா.

(**எல்லோரும் போய்விட்டார்கள்.**)

இடையுரை முற்றியது.

(சானுமதி என்னும் ஓர் அரம்பைமாது வான ஊர்தியொன்றில் வருகின்ருள்.)

சானுமதி. முனிவர்கள் நீராடும் இந்நேரம் வரும்வரையில், என் முறைப்படி செய்ய வேண்டுவதை அப்ஸரஸ்தீர்த்தக் கரையிற் போயிருந்து செய்து விட்டேன். இனி நானே நேரில்போய் இவ்அரசமுனிவரின் நிலைமையைக் காண்கிறேன். மேனகையின் தொடர்பினுற் சகுந்தலை எனக்கு என் உயிர்போல் இருக்கின்ருள். தன் புதல்வியின் பொருட்டாகவே என்னை அவள் தானே வரவிடுத்திருக்கின்ருள். (சுற்றிப்பார்த்து) விழாக் கொண்டாடுதற்கு உரிய இந்தப் பருவத்திலேயுங்கூட, இவ்வேந்தன் அரண்மனையில் ஏதொரு விழாக் கொண்டாட்டமுங் காணப்படாம லிருப்பது ஏனே! எண்ணிய அளவில் எல்லாவற்றையும் அறியக்கூடிய ஆற்றல் யான் உடையேன். ஆனுலும், என்னைப்பெருமைப்படுத்தி என் தோழி சொல்லியதற்கு நான் மதிப்புக்கொடுத்தல்வேண்டும். நல்லது, திரஸ்கரிணி என்னும் மறைப்பு வித்தையால் இந்தத் தோட்டக்காரிகளுக்குப் பக்கத்திலேயே இவர்கள் காணக்கூடாமல் மறைந்து நின்றுகொண்டு எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள்ளுகின்றேன். (வானவூர்தியை விட்டிறங்கி நிற்கின்ருள்.)

(மாமரத்தின் மலர்முகையைப் பார்த்துக்கொண்டு ஒரு பாங்கியும் அவட்குப் பின்னே மற்ருெருத்தியும் வருகின்றனர்.)

முதற் பாங்கி.

விழுத்தக்க வேனிலுயிர் மிகுதரவே கொண்டு
முழுச்செம்மை பசுமையுடன் வெண்மையெனு மூன்றுங்
குழைத்திட்டா லெனவயங்கு கொழுமாவின் முகையே!
தழைப்பருவ நற்குறியாத் தயங்குனையென் றறிந்தேன்.

இரண்டாம்பாங்கி, ஏடி பரபிருதிகே! என்ன இங்கே தனியே பேசிக்கொண் டிருக்கின்றுயே?

முதற்பாங்கி. மதுகரிகே! மாமுகையைக் கண்ட அள வானே பரபிருதிகை (அதாவது குயில்) களிமயக்கமடைவ துண்டன்றே.

இரண்டாம்பாங்கி. (**களிப்புடன் விரைந்து வந்து**) எப்படி, வேனிற்காலம் வந்து விட்டதா?

முதற்பாங்கி. ஓ மதுகரிகே! (அதாவது ஓ வண்டே!) களிமயக்கத்தோடு பாடிக்கொண்டு திரியுங்காலம் உனக்கு வந்துவிட்டது.

இரண்டாம்பாங்கி. தோழி, நான் கால்நுனிவிரலை ஊன் றிக்கொண்டு எக்கி மாமுகையைப் பறிக்கும்போது என்னைத் தாங்கிக்கொள்; பிறகு நான் காமதேவனை வழிபடுகிறேன்.

முதற்பாங்கி. அந்த வழிபாட்டினுல் வருகிற பயனிற் பாதி எனக்குக் கொடுப்பாயானுல்தான் அப்படிச்செய்வேன்.

இரண்டாம்பாங்கி. நம் உயிர் ஒன்றுயும் உடம்புமட் டும் இரண்டாயும் தோன்றுவதனுல், நீ அது சொல்லாவிட்டா லும் அப்படியேதான் நடக்கும். (**தன் தோழியால் தாங்கப் பட்டபடியே நின்றுகொண்டு மாமுகையைப் பறிக்கின் றுள்.**) ஆ! இந்த மாமுகைகள் முழுதும் இதழ் விரியாதிருந் தாலும், காம்பிலிருந்து பறிக்கப்பட்டவுடனே என்ன மணம் வீசுகின்றன! (**இரண்டு அகங்கைகளையுஞ் சேர்த்து**) ஏ மாமுகையே!

புறஞ்சென்ற காதலரைப் பிரிந்திருக்கும் பூவையரை
மறஞ்செய்து மதனெடுத்து வளைவில்லில்தொடுத்தல்பெறுந்
திறஞ்செய்த ஐங்கணையுட் சிறப்பெய்தி மற்றவர்தம்
நிறஞ்சென்று பாய்வையென நின்னையவற் கிட்டனெனுல்

(**சடுதியில் திரையை விலக்கிக்கொண்டு கஞ்சுகி என்**

ளுங் காவலாளன் சீற்றத்தோடு வருகின்றான்.)

கஞ்சுகி. அடி அறிவிலாய்! நிறுத்து! வேனில்விழாக் கொண்டாடப்படாதென்று மன்னனால் தடைசெய்யப்பட்டிருக்கையில், நீ ஏன் இந்த மாமுகையைப் பறிக்கின்றாய்?

இரண்டுபாங்கிமாரும். (அஞ்சி) தாங்கள் பொறுக்க வேண்டும்; அவ்வாறு கட்டளை பிறந்திருப்பதை யாங்கள் அறியேம்.

கஞ்சுகி. ஆ! தழைந்த மரங்களும் அவற்றிற் குடிகொண்டிருக்கின்ற பறவைகளும் அரசன் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கையில், நீங்கள் இருவீரும் அதனைக் கேட்கவில்லையா? எப்படி?

செழுமா மரங்கள் கொழுமுகை அரும்பியும்
பொன்றுகள் பெறாமை கண்டிலிர் கொல்லோ;
குரவமுகிழ் நிரம்பி நெடுநாளாகியும்
விரியா திருத்தல் தெரியிலிர் கொல்லோ;
பனிநாட் கழிந்து நணிநா ளாகியுஞ்
சேவலங் குயில்கள் வாய்திறவாவே;
காமவேளும் புட்டிலி லெடுத்த
நாம வெங்கணை புகுத்தி
அச்சமிக் கனனென அறிகுவென்மாதே.

சானுமதி. இனி ஐயமேயில்லை; தவவொழுக்கத்தோடு கூடிய அரசனனவர் மிகுந்த ஆற்றலுடையவர்தாம்.

முதற்பாங்கி. ஐய! மன்னன் மைத்துனரான **மித்திராவசு** என்பவர், அரசனுக்கு அடித்தொழும்பு செய்து கொண்டிருந்த எங்களை அங்கிருந்து இங்குவரவிடுத்து, இவ் இளமரக் காவினை ஒழுங்காகவைத்துப்பாதுகாக்குங் கடமையை எங்கட்குத் தந்து சில நாட்கள் ஆயின. அப்படி வந்துவிட்டமையினாலேதான் இச் செய்தி முன்னமே எங்களாற் கேட்கப்படாதாயிற்று.

கஞ்சுகி. ஆனால் நல்லது, திரும்பவும் நீங்கள் இவ்வாறு செய்யப்படாது.

பாங்கிமார் இருவரும். ஐய, வேனில்விழா நடக்க வொட்டாமல் அரசன் நிறுத்திவிட்டது ஏதுகாரணத்தா லென்று தெரிந்துகொள்ள ஆவலுடையோமா யிருக்கின்றோம். அதனை நாங்கள் கேட்டறிவதிற் குற்றமில்லையென்றால் தாங்கள் அதனை எங்கட்குச் சொல்ல வேண்டுகிறோம்.

சானுமதி. ஆடவர்கள் விழாக்கொண் டாடுவதில் உண் மையிலே விருப்பமுள்ளவர்கள்; ஆகையால், தக்ககாரணம் இருக்கவேண்டுந்தான்.

கஞ்சுகி. இது பலருக்குந் தெரிந்ததுதான், உங்களுக்கு ஏன் அது சொல்லப்படாது? **சகுந்தலையை** ஏற்றுக் கொள் ளாமல் தள்ளிவிட்ட பழிச்சொல் உங்கள் காதுக்கு எட்ட வில்லையா?

இருவரும். கணையாழி அகப்பட்டவரையில் அரசன் மைத்துனர் வாயினாற் சொல்லக்கேட்டோம்.

கஞ்சுகி. அப்படியானால் சொல்லவேண்டியது இன் னுஞ் சிறிதுதான் உள்ளது. தனது **கணையாழியைக்** கண்ட வுடனே தான் சகுந்தலையை முன் மெய்யாகவே மணம்புரிந் ததை நினைந்துகொண்டு, பின் மிக்கமறதியினால் அவளை ஏற் றுக்கொள்ளாமல் தள்ளிவிட்டதைப் பற்றி மன்னன் நிரம்ப வும் மனம் நைந்திருக்கின்றார். அதனாலே,

இன்பநுகர்பொருளெல்லாம் வெறுத்துவிட்டார்
இனியநூல் அமைச்சரையுங் கலவார் முன்போல்
கண்ணுறக்கம் இரவெல்லாம் பெறமாட் டாராய்க்
கட்டில்மிசை யிங்குமங்கும் புரளுகின்றார்
தன்பெரிய மனைநல்லார் பேசும்போது
தண்மையினாற் சிலசொல்லுஞ் சொல்லினுள்ளும்

பெண்ணரசி சகுந்தலையைப் பிழைத்துச்சொல்லிப்
பெரிதுவரும் நாணத்தாற் கலங்குகின்றார்.

சானுமதி. எனக்கு இது நல்ல செய்தியே!

கஞ்சுகி. மன்னற்குள்ள இந்தத் துயரத்தினாலேதான் விழாக்கொண்டாட்டந் தடைசெய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

இருவரும். அது முறைதான்.

(திரைக்குப்பின்னே)

தாங்கள் முன்னே செல்லுங்கள்.

கஞ்சுகி. **(உற்றுக்கேட்டு)** ஓ! மன்னன் இவ்வழியே தான் வருகின்றார். நீங்கள் உங்கள் கடமையைச்செய்துகொண் டிருங்கள்.

இருவரும். அப்படியே. **(போய்விட்டார்கள்.)**

(கழிந்ததற்கு இரங்குங் கோலத்திற்கு இசைவான உடையோடு அரசனும், விதூஷகன் பிரதீகாரிகளும்வருகின்றனர்.)

கஞ்சுகி. ஆ! எந்த வகையான நிலைமையிலும் அழகிய வடிவமானது எவ்வளவு அழகாக விளங்குகின்றது! அவ்வளவு கவலையோடு கூடியிருந்தாலும் அரசன் கண்ணைக்கவரத் தக்க தோற்ற முடையராகவே யிருக்கின்றார்! ஏனெனில்,

சிறப்பணி கலன்கள் வெறுப்புடன் நீக்கி
இடதுகை முன்பொற் கடகம் பிணைந்தும்
நெட்டுயிர்ப் பெறிதலிற் றுப்பிதழ் விளர்த்துந்
துயிலா திருத்தலிற் பயில்விழி யிடுகியும்
உடல்மிக மெலிவுற லாயினுஞ் சுடர்மணி
தேய்த்தொறுந் தேய்த்தொறும் வாய்த்துருக் குறைந்து
நிறமிக வுறுதல்போல
இறைவன் மேனியும் ஒளியானதே.

சானுமதி. **(அரசனைப் பார்த்து)** சகுந்தலை இவரால்

தள்ளப்பட்டு வருந்தினும், அவள் இவரை நினைந்து உருகு தல் தகுதிதான்.

அரசன். (**ஆழ்ந்தநினைவொடு மெல்லநடந்து**) மான்பிணைபோன்ற விழிகளையுடைய என்காதலி எழுப்பிய அப்போதெல்லாம் எழுந்திராது உறங்கிக்கிடந்த இப்பாழும் நெஞ்சமானது, பரிவால் துன்பமுறுதற்கே இப்போது விழித் துக் கொண்டது!

சானுமதி. ஆ! அவ்வறியாத பெண்ணின் வினை அப் படியா இருக்கிறது?

விதூஷகன். திரும்பவும் இவர் சகுந்தலை நோயாற் பிடி பட்டிருக்கின்றார். இவர்க்கு எப்படி மருந்தூட்டி இதனைத் தீர்க்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியவில்லை.

கஞ்சுகி. (**கிட்டவந்து**) வேந்தற்கு வெற்றிசிறக்க! எம் பெருமான், இளமரக்காவிற் பலவிடங்களும் ஆராய்ந்துபார்க் கப்பட்டன. இன்பம் நுகர்தற்குரிய எந்தவிடத்திலுந் தங்கள் விருப்பம்போல் இருக்கலாம்.

அரசன். ஏடி வேத்திரவதி, **பிசுன**ரென்னும் அமைச்ச ரிடத்தில் நான் சொன்னதாக இவ்வாறு சொல்: "இரவில் நெடுநேரங் கண்விழித்திருந்தமையால் இன்று அறங்கூறும் அவையத்திற்கு வருதல் நமக்குக் கூடாமையா யிருக்கின்றது. தங்களால் ஆராய்ந்து தெளியப்பட்ட குடிமக்களின் வழக்கு கள் ஏட்டில் எழுதி நம்மிடம் விடுக்கப்படட்டும்"

பிரதீகாரி. பெருமான் கட்டளைப்படியே. (**போய்விடு கிறாள்.**)

அரசன். ஏடா வாதாயனா! நீயும் உன் கடமையைப் பார்க்கப்போ.

கஞ்சுகி. மன்னன் கட்டளைப்படியே. (**போய்விடுகி றான்.**)

விதூஷகன். ஓர் ஈயும் இல்லாமல் ஓட்டிவிட்டீரே. (பகற்கால) வெப்பத்தை நீக்குதலாற் குளிர்ச்சியாயும் இனிதாயும் இருக்கின்ற இவ்விளங்காவின் இந்த விடத்தில் இனி நீர் பொழுது போக்கலாம்.

அரசன். தோழா, "பட்டவிடத்தே படும், கெட்டகுடியே கெடும்" என்னும்பழமொழி முற்றும்உண்மையேயாகும்.

துறவிமகள் மேல்வைத்த தொல்காதல் மறைத்த
மறதியெனும் இருள்நெஞ்சை மற்றகன்ற பின்னே
உறவருந்து மெனைக்குறியிட் டெலப்பதற்கு மதனன்
நிறமாவின் முகையைவில்லில் நிறுத்துகின்றான் என்னே!

விதூஷகன். சிறிது பொறும்; இந்தத்தடியால் மதனனுடைய அம்பை அடித்து அழிக்கின்றேன். (**தடியைத் தூக்கி மாம்பூவை அடிக்கப் போகின்றான்.**)

அரசன். (**புன்சிரிப்போடு**) அஃதிருக்கட்டும், பார்ப்பானது வலிமை தெரிந்ததுதான். தோழனே, எந்த இடத்திலிருந்துகொண்டு என்காதலியைச் சிறிது ஒத்திருக்கும் பூங்கொடிகளைப் பார்த்து இன்புறலாம்?

விதூஷகன். மல்லிகைப் பந்தரின்கீழ்ப் பொழுது போக்குவீர் என்றும், நம்மால் நமதுகையினாலேயே ஓவியப்பலகையில் எழுதப்பட்ட பெருமாட்டி சகுந்தலையின் ஓவியத்தை அவள் அங்கே கொண்டுவர வேண்டுமென்றும் நீர் முன்னமேதான் **சதுரிகை** என்னும் நம்ஏவற்காரிக்குச் சொல்லியிருக்கின்றீரே.

அரசன். நெஞ்சத்தை உவப்பிக்கிறதற்கு அது நேர்த்தியான இடந்தான். அதற்குப் போகும் வழியைக் காட்டு.

விதூஷகன். வேந்தே இவ்வழியே இவ்வழியேவருக.

(இருவரும் நடந்துபோகின்றார்கள்; சானுமதியும் பின் போகின்றாள்.)

விதூஷகன். இதோ! சலவைக்கல் விருக்கை உடையதாய், மலர்களால் ஒப்பனைசெய்யப்பட்டு அழகாய்த் தோன்றும் இந்த மல்லிகைப் பந்தர் நம்மை உண்மையிலேயே மகிழ்ந்து வரவேற்பதுபோலத் தோன்றுகின்றது! இனி நீர் இதனுள்ளேபுகுந்து அமரலாம்.

(இருவரும் புகுந்து இருக்கின்றனர்)

சானுமதி. இந்தக் கொடியின் பக்கத்தே நின்றுகொண்டு என் தோழியின் ஓவியஉருவத்தைக் காண்பேன். அதன் பின், அவள்மேற் பலவேறுவகையில் வெளியிட்ட அவடன் கணவன் காதலை அவட்கு விரித்துரைப்பேன். (**அவ்வாறே கொடியின் பக்கத்தே நிற்கின்ருள்.**)

அரசன். நண்பா, சகுந்தலையைப்பற்றிய முன்நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் இப்போது நினைந்துகொண்டேன்; உனக்கும் அவற்றைச் சொன்னேனே; யான் அவளை விலக்கிவிட்டபோதும் நீ என் பக்கத்திலில்லை, அல்லது அதற்கு முற்பட்டாயினும் நீ அவள் பெயரைச் சொன்னுயில்லை. என்னைப் போலவே நீயும் மறந்துவிட்டனையோ?

விதூஷகன். நான் மறக்கவில்லை. ஆயினும், நீர் எல்லாஞ் சொல்லிய பின் முடிவிலே "இஃது உண்மையன்று, வெறும் பகடிப்பேச்சு" என்றீரே. நானே களிமண்மூளை யுள்ளவனுதலால், நீர் சொல்லியதை அப்படித்தான் என்று எடுத்துக்கொண்டேன். ஆனாலும், ஊழ் எல்லாம் வல்லது!

சானுமதி. உண்மையிலே அஃது அப்படித்தான்!

அரசன். (**நினைத்துப்பார்த்து**) ஓ நண்பா! என்னைக் காப்பாற்று!

விதூஷகன். ஐய, இஃதென்னை? இது நுமக்குத் தக்கதன்று. அறிவுடையோர் தாம் கவலைப்பட்டுத் துயருறுவதற்கு ஒருபோதும் இடங்கொடுப்பதில்லை. பெரும்புயற் காற்றினும் மலைகள் அசையாமல் இருக்கவில்லையா?

அரசன். நீக்குண்ட துன்பத்தால் என் காதலி அடைந்த நிலைமை யான் நினைவுகூரும் பொழுது என்னால் அத்துயரம் தாங்கமுடியவில்லை.

கொடியேனால் நீக்குண்டு கூடுமுற வினரோடும்
படர்வதற்கென் காதலிதான் பரிவுறுங்காற் பெருந்தந்தைக்
கடியாராஞ் சீடரவர் போற்பெரியர் ஆர்த்திந்த
இடமேநில் லெனவொழுகும் நீர்விழியாள் ஏங்கினளே.

அங்ஙனம் ஏக்கமுற்ற நிலையோடு அவள் நீர்ஒழுகுதலால் மங்கிய பார்வையுடன் திரும்பவும் என்னை உறுத்துப் பார்த்த தானது, நான் கொடியனாயிருந்தும், நஞ்சு ஊட்டிய அம்பின் றுண்டைப்போல் என்னைத் துன்புறுத்துகின்றதே!

சானுமதி. ஓ தான் கருதிய தொன்றிற் பற்றுவைப்பது இப்படித்தான்! (ஏனெனில்) இவர் துன்புறுவது கண்டு எனக் குக் களிப்புண்டாகின்றது.

விதூஷகன். ஓ நண்பரே, வானத்தில் இயங்கும் யாரோ ஒருவனால் அவ்வம்மை கொண்டுபோகப்பட்டாரென்று கருது கின்றேன்.

அரசன். தன் கொழுநனையே தெய்வமாகக்கொண்டொ ழுகுவாளை வேறு எவன் தொடுதற்குத் துணிவான்? நின்றோழி யின் பிறப்பிற் கிடமாயுள்ளவள் **மேனகை** என்று கேள்விப் பட்டிருக்கின்றேன்; அவள் தோழிமாரால் நின்றோழி கொண் டுபோகப் பட்டாளென்று என் நெஞ்சம் ஐயுறுகின்றது.

சானுமதி. இவ்வுணர்ச்சியெல்லாம் மறந்துவிட்டது தான் வியக்கத் தகுவது! நினைவுகூர்வது வியக்கத் தகுவதன்று.

விதூஷகன். அப்படியானால், நாளடைவில் நீர் அவ்வம் மையைக் கூடுவீர்.

அரசன். எங்ஙனம்?

விதூஷகன். தன் கணவனைப் பிரிந்து தம் மகள் துன்

புறுதலை நீளப் பார்க்கப் பெற்றோர் தாங்கமாட்டார்கள்.

அரசன். தோழனே,

காரிகை தன்னையான் கலந்திருந்தமை
ஓரில்பொய்த் தோற்றமோ உளத்தின் மாற்றமோ
சேரிய பிறவியில் திரண்ட நல்வினை
சீரிய பயன்பயந் தொழிந்த செய்கையோ.

இனி அஃது என்றுந் திரும்பா வகையாய் மறைந்துவிட்டதே. மனத்திற்கொண்ட ஆவல் தலைகீழாக விழுந்தொழிகின்றது.

விதூஷகன். அப்படிச் சொல்லாதீர். ஏன், முன்நினையாத ஒரு சேர்க்கையானது, கட்டாயம் நடக்கவேண்டியிருந்தால் நடந்தே விடுகின்றதென்பதற்கு இந்தக் கணையாழியே ஒரு சான்றாக இருக்கின்றது.

அரசன் (கணையாழியைப் பார்த்து) ஓ! எளிதிலே கிடைத்தற்கில்லாத இடத்தினின்றும் விழுந்து விட்டமையால் துயருறத்தக்கதான அக்கடைகெட்ட பொருள் இதோ இருக்கின்றது. ஆ ஆழியே!

கெண்டையங் கண்ணினாள் கிளிநக விரலிடங்
கொண்டுநீ சிறிதுநாள் கூடிப் பின்னதை
விண்டமை தெரிந்திடில் வினைவளஞ் சிறிதுறப்
பெண்டிரைப் பிரிந்தவென் பெற்றி ஒத்தியால்,

சானுமதி. வேறோர் அயலான் கையில் அகப்பட்டிருந்தால், இஃது உண்மையிலேயே மிகவும் இரங்கத்தக்கதாகத் தான் இருக்கும்.

விதூஷகன். நண்பரே, உமது பெயர் பொறிக்கப்பட்ட இம்மோதிரம் அவ்வம்மைகையி லிடப்பட்டது எந்த நிகழ்ச்சியினால்?

சானுமதி. தெரிந்து கொள்ளுதற்கு எனக்கு உண்டான ஆவலினாலேயே இவனுந் தூண்டப்படுகின்றான்.

அரசன். சொல்லுகின்றேன் கேள். யான் எனது நகரத்

திற்குப் புறப்படும்பொழுது, என்காதலி கண்களில் நீர்ததும்ப நின்று "பெருமான், எத்தனைநாட் சென்றபின் எனக்குச் செய்தி விடுப்பீர்?" என்று கேட்டாள்.

விதூஷகன். அதன் பிறகு?

அரசன். அப்போது, என் பெயர் செதுக்கப்பட்ட இக் கணையாழியை அவள் விரலிலிட்டு, "ஒவ்வொரு நாளுக்கு ஒவ் வோர் எழுத்தாக இக்கணையாழியிலுள்ள என் பெயரை எண் ணிக்கொண்டுவா; கடை எழுத்திற்கு நீ எண்ணவரும் நாளில் என் கண்மணி! நின்னை என் உவளகத்திற்கு அழைத்துவரும் பொருட்டு ஒரு தூதுவன் நின்பால் வந்து நிற்பன்" என்று அவளுக்கு விடைகூறினேன். பின், கல்நெஞ்சுடையனான நான் மறதியினால் அவ்வாறு செய்யத் தவறிவிட்டேன்.

சானுமதி. ஐயோ! இவ்வளவு இனிதாக ஏற்படுத்தப் பட்ட கால வரையும் ஊழ்வலியால் தவறிப்போயிற்றே!

விதூஷகன். செம்படவனால் அறுத்துத் திறக்கப்பட்ட அச் சிவப்புமீனின் வயிற்றுள் அஃது எப்படி வந்தது?

அரசன். சசி தீர்த்தத்தை நின் தோழி குனிந்து வணங் குகையில், அஃது அவள் கையினின்றுங் கழன்று கங்கை வெள்ளத்தில் விழுந்துபோயிற்று.

விதூஷகன். அஃது உண்மைதான்.

சானுமதி. இதனாலன்றோ இவ்வரசமுனிவர் தாம் சகுந் தலையை மணஞ் செய்துகொண்டதனைத் தீவினைக்கு அஞ்சி ஐயமுறுவாராயினர். அஃதிருக்கட்டும், அவ்வளவு மிகுந்த கா தலும் ஓர் அறிகுறியினை வேண்டியதென்னை?

அரசன். நான் இந்தக் கணையாழியைத்தான் குற்றஞ் சொல்லவேண்டும்.

விதூஷகன். (தனக்குள்) இவர் வெறிகொண்டவர்கள் வழியிற் செல்கின்றார்.

அரசன்.

மெல்லிதா யழகிதாய் விளங்குநீள் விரலுடை
அல்லிமென் கையைவிட் டாழ்ந்ததென் நீருளே
புல்லிய அறிவிலாப் பொருளவள் நலம்பெற
வல்லதன் றேழையேன் மயங்கிற் றென்னையோ.

நானே என் கண்மணியை நீக்கிவிட்டது ஏன்?

விதூஷகன். (தனக்குள்) எப்படி! பசியானது என்னை விழுங்கிவிடுவதுபோலிருக்கின்றதே!

அரசன். என் அன்பே! ஏதொரு காரணமுமின்றி நின்னை நீக்கிவிட்டமை நினைந்து கழிவிரக்கத்தாற் றுன்புறுத்தப் படும் நெஞ்சினனான இவனுக்கு மீண்டும் நின் உருவைக் காட்டி அருள்புரியாயோ.

(சதுரிகை சடுதியில் திரையை விலக்கிக்கொண்டு கையில் ஓவியப்பலகை ஏந்தி வருகின்றாள்.)

சதுரிகை. ஓவியத்தில் எழுதப்பட்ட இளஅரசி இதோ! **(ஓவியத்தைக் காட்டுகின்றாள்.)**

விதூஷகன். நன்று! நன்று! ஓ நண்பரே! மயக்கத்தக்க வகையாய்ப் பொருள்களின்நிலையை வைத்து வரைந்த இவ் வழகிய ஓவியம் பார்க்கத் தகுந்ததே. எழுதப்பட்ட பொருள் களின் மேடு பள்ள அமைதிகளைக் காண்கையில் என்பார்வை யானது அவற்றில் தடுக்கி விழுவதுபோ லிருக்கின்றது.

சானுமதி. துகிலிகை பிடிப்பதில் இவ் வரசமுனிவரின் திறமை எவ்வளவு சிறந்ததாக இருக்கின்றது! என் தோழி எனக்கு எதிரில் இருக்கிறதாகவே நம்புகின்றேன்.

அரசன். எவ்வெவை நன்றாயில்லையோ அவ்வவற்றை ஓவியத்திற் சீர்திருத்திச் சிறப்பாய் எழுதுவதுண்டு; ஆனால் இவளது உருவஅழகோ மிகச்சிறிதாகவே இவ்வோவியத்தில் வரைந்து காட்டப்பட்டிருக்கின்றது.

சானுமதி. கழிவிரக்கத்தினாலே மிகுதிப் படுகின்ற

அன்பும் செருக்கற்ற நடையும் உள்ளவிடத்து இங்ஙனஞ் சொல்வது இயற்கையே யாம்.

விதூஷகன். நண்பரே, இங்கே பெருமையிற் சிறந்த மூன்று மகளிர் தோன்றுகின்றார்கள். இவர்கள் எல்லாரும் அழகாகவே யிருக்கின்றனர்; இவருட் சகுந்தலை யார்?

சானுமதி. பயனில்லாப் பார்வை வாய்ந்த இவன் என் தோழியின் பேரெழிலைப் பகுத்தறியக் கூடாதது வாய்வதே யாம்.

அரசன். நல்லது, நீ யாரைக்கருதுகின்றாய்?

விதூஷகன். இதோ இம்மாதரார்தாம் என்று கருதுகின்றேன்; நீர் பாய்ச்சப்பட்டதனால் நிறையத் தழைத்துப்பசுத் துத்தோன்றுங் கொழுவிய மாமரத்தின் அருகே, கட்டவிழ்த்து விட்டமையால் மலர்கள் உதிரப் பெறுகின்ற கரிய கூந்தலோடும், வியர்வைத் துளிகள் அரும்பிய முகத்தோடும் மிகத் துவண்ட பச்சிளந் தோள்களோடுஞ் சிறிது களைப்படைந்த வகையாய் எழுதப்பட்டிருக்கும் இவ்வுருவே சகுந்தலையாகும்; ஏனையோர் அவர்தம் தோழிகள்.

அரசன். நீ திறமையுள்ளவன்றான். இதோ என் காதல் மிகுதியைக் காட்டும் அடையாளம்! வியர்க்கும் என்விரல்களின் பதிவு இதன் விளிம்பில் அழுக்கடைந்து தோன்றுகின்றது! இதோ அவள் கன்னத்தின்மேல் விழுந்த என் கண்ணீரினை ஓவியத்தின் சாயஎழுச்சி புலனாக்குகின்றது! ஏ சதுரிகே! பொழுதுபோக்காக எழுதின இவ் ஓவியம் இன்னும் முற்றுப்பெறவில்லை. நீ போய்த் துகிலிகையை எடுத்துவா.

சதுரிகை. ஐயா மாதவியமே, யான் திரும்புமளவும் இவ் ஓவியப்பலகையைத் தாங்கிக்கொள்ளும்.

அரசன். நானே அதனைப் பிடித்துக்கொள்கின்றேன். **(அப்படியே செய்கின்றான்.) (சேடிபோய்விட்டாள்.)**

அரசன். (பெருமூச்செறிந்து) ஆ நண்பா!

தானேவலிவிலென்பால்வந்ததையலைத்தள்ளிவிட்டு
நானேபடத்திலெழுதுமிந்நங்கைக்குநன்றுசெயல்
மீனேபிறழப்பெருகுமொராற்றைவிடுத்துவெய்ய
கானேபடர்கின்றபேய்த்தேரைவேட்டல்கடுக்குமன்றே.

விதூஷகன். (தனக்குள்) இங்கே மன்னன் உண்மையாகவே யாற்றைக்கடந்து கானல் நீரைச் சேர்ந்தவராகவே யிருக்கின்றார். (உரக்க) நண்பரே, இன்னும் வேறு யாது இங்கே எழுதப்படல்வேண்டும்?

சானுமதி. என்றோழியால் விரும்பப்பட்ட அவ் இடங்கள் பலவற்றையும் அவர் எழுத நினைந்திருக்கவேண்டும்.

அரசன். உற்றுக்கேள்.

துணைபுணரன்னம் மணற்பாங்கிருப்பத்
தண்ணென்றொழுகும் நீர்மாலினியும், அதன்
இருகரை மருங்குங் கௌரியை யீன்ற
இமயம் வைகும் எழிலுடை மான்கள்
அமைதரு தூய பனிதூங் கடுக்கலும்,
மரவுரி ஞான்ற விரிகிளை மரநிழல்
தடக்கலைக் கோட்டில் இடக்கண் டேய்க்கும்
விழைவுறு பேடை மானும்
வரைதல் வேண்டினேன் மற்றிது தெரிமோ.

விதூஷகன். (தனக்குள்) நீண்ட தாடியுள்ள துறவிகளின் கூட்டத்தை இந்த ஓவியப் பலகையில் நிரப்பிவிடப் போகிறார் என்று தெரிகின்றேன்.

அரசன். நண்பா, மேலுஞ், சகுந்தலைக்குச் செய்ய நினைத்த ஓர் ஒப்பனையை எழுத மறந்துவிட்டோமே.

விதூஷகன். அதென்ன?

சானுமதி. அது, கானகவாழ்க்கைக்கும் அவளது மெல்லிய வடிவத்திற்கும் இசைந்ததாகத்தா னிருக்கலாம்.

அரசன். தோழா,

காம்புகாதுசெருகிக் கன்னமேற்றுங்கும்
நரம்புடைச்சிரீடம் நான்வரைந்திலெனல்;
மழைநாள்மதியின் தழைகதிர்புரையுந்
தாமரைமென்னூல் காமருகொங்கைகள்
நடுவேவயங்க வடிவெழுதிலெனே.

விதூஷகன். தோழரே, செவ்வல்லி மலரின் இதழ் போன்ற அழகியகையினால் தமதுமுகத்தை மூடிக்கொண்டு இந்த அம்மையார் ஏதோ நடுக்கம் அடைந்தாற்போல் நிற்பது என் ? (உற்றுநோக்கி) ஆ! இதோ இந்த வேசிமகனும், பூக்களிலுள்ள தேனைக் கொள்ளையிடுவோனுமான இந்த வண்டல்லவோ அம்மையார்தம் முகத்தாமரையின்மேல் வந்து விழுகின்றான்.

அரசன். மெய்யே, அக்குறும்பனை ஓட்டிவிடு.

விதூஷகன். துடுக்கரை ஒறுக்கும் நீர்தாம் அதனை ஓட்டக்கூடும்.

அரசன். நல்லதைப்படியே, ஏ, பூங்கொடிகளுக்கு அன்பான விருந்தினனே! நீ ஏன் இங்கேவந்து பறக்கும் வருத்தத்தினை எய்துகின்றாய் ?

மணமலரில் வேட்கையொடு மகிழ்பேடை வைகிநீ
அணவுவது கருதித்தேன் பருகாமை அறியாய்.

சானுமதி. அஃது இப்போது ஒருமுறை நயமாக வெருட்டப்பட்டிருக்கின்றது !

விதூஷகன். வெருட்டப்பட்டபோதிலும் இந்தச்சாதி முரட்டுத்தனம் உடையதாகவே யிருக்கின்றது.

அரசன். இங்ஙனஞ் சொல்லியும் நீ எனது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிகின்றாயில்லை; ஓ வண்டே! இப்போது இதனைக்கேள் :

காம வின்பம் நுகருங்காற் கனிந்து நான்மெல் லெனச் சுவைத்த, தோமில் மரத்திற் கிள்ளாத தூமென் றுளிரோ மிகப்பழுத்த, காமர் கொவ்வைப் பழமோஎன் கண்ணே யனையாள் கனிந்தவிதழ், நீமேற் ரெட்டால் முண்டகமா முகைபுட் சிறையாய் நினையிடுவேன்.

விதூஷகன். இவ்வளவு கடுமையாக ஒறுத்தபிறகும் அஃது உமக்கு அஞ்சாமலிருக்குமா? (**நகைத்துக்கொண்டு தனக்குள்**) இவர் உண்மையிலே வெறிபிடித்தவராய் விட்டார். இவருடைய கூட்டுறவால் நானும் அப்படித்தான் ஆய்விட்டேன். (**உரக்க**) தோழரே, இஃது ஓர் ஓவியமன்றோ!

அரசன். என்ன, இஃது ஓவியமா?

சானுமதி. யானும் இப்போதுதான் இதனைத் தெரியலானேன். தன்னாலெழுதப்பட்ட உருவத்தையே நெஞ்சமூந்தி நினைந்துகொண்டிருக்கும் இவருக்கு வேறு எப்படித்தெரியும்?

அரசன். நண்பா, நீ என்ன இதில் இப்படித் தலையிட்டுக்கெடுத்தனையே? முழுதும் அவள்வயப் பட்ட நெஞ்சத்தோடு, அவளை என் எதிரிற்கண்டாற்போல் நோக்கி அக்காட்சி இன்பத்தில் யான் ஈடுபட்டிருக்கும் நேரத்தில் நீ எனக்கு இதனை நினைவூட்டி, என்காதலியை ஓவியத்தினளவாய் ஆக்கிவிட்டனையே. (**கண்ணீர் உதிர்க்கின்றான்.**)

சானுமதி. முன்னுக்குப்பின் முரணாயிருக்கின்ற ஒழுக்கத்தோடு கூடின இத்தகைய பிரிவானது புதுமையுடையதாயிருக்கின்றது.

அரசன். ஆ தோழா, ஈதென்னே, ஒழிவில்லாத துயரத்திற் படிந்திருக்கின்றேனே?

விழிதுயிலாமையால் விரைகனவினும்
எழிலினாள்தனை எயப்பெற்றிலேன்
ஒழுகுகண்ணீரினால் ஓவியத்தினும்
பழியறு பாவையைப் பார்க்ககில்லேனே.

சானுமதி. நீர் தள்ளிவிட்டதனால் சகுந்தலை அம்மை யார்க்கு உண்டான துயரத்தை நீர் இப்போது முற்றும் நீக்கி விட்டீர்.

(சதுரிகை வருகின்றாள்.)

சதுரிகை. வேந்தற்கு வெற்றிசிறக்க! துகிலிகைவைத்த பெட்டகத்தை எடுத்துக்கொண்டு இவ்வழியாய் வந்துகொண் டிருந்தேன்.

அரசன். அப்புறம் என்னை?

சதுரிகை. அப்போது அவ்வழியே **தரளிகை**யுடன் வந்த **வசுமதி** அரசியார் "நானே இதனை என்பெருமானிடத் திற் சேர்ப்பிக்கின்றேன்" என்று அதனை வலிந்து பிடுங்கிக் கொண்டார்.

விதூஷகன், நல்லகாலமாய் நீ தப்பிவந்துவிட்டாயே!

சதுரிகை. அருகிருந்தகிளையில் அரசியாரது மேலாடை மாட்டிக்கொள்ள அதனைத் **தரளிகை** விடுவித்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கையில் நான் மறைவாய் வந்துவிட்டேன்.

அரசன். தோழா, அரசி வருகின்றாள்; மனக்கொதிப் பினால் அவள் செருக்கடைந்திருக்கின்றாள். இந்த ஓவியத் தைப் பத்திரமாய் வைத்திரு.

விதூஷகன். 'நீ பத்திரமாயிரு' என்று சொல்லும். **(ஓவியப்பலகையை எடுத்துக்கொண்டு எழுகின்றான்.)** உவளகத்து மகளிரின் பிணக்குகளினின்றும் நீர்தப்பிவந்த பின் **மேகபிரதிச்சந்தம்** என்னும் அரண்மனையிலிருக்கும் என்னைக் கூப்பிடும். **(விரைவாய் நடந்துபோய்விட்டான்.)**

சானுமதி. தன்நெஞ்சத்தை வேறொருவர்க்கு இட மாய்க்கொடுத்தும், தன் முதன்மனையாளிடம் இவர் நன்கு மதிப்புடையராய் ஒழுகுகின்றார். எனினும், இவர் இவ ளிடத்து வேண்டாவிருப்புடையராகவே யிருக்கின்றார்.

(பிரதீகாரி கையில் ஒருகடிதத்தோடு வருகின்றாள்.)

பிரதீகாரி. வேந்தற்கு வெற்றிசிறக்க!

அரசன். வேத்திரவதி! நீ வழியில் அரசியைப் பார்க்கவில்லையா?

பிரதீகாரி. ஆம் பார்த்தேன். கையில் நான் கடிதத்தோடு வருதலைக்கண்டு அவர்கள் திரும்பிப் போய்விட்டார்கள்.

அரசன். கடமையின்னதென அறிந்திருத்தலால், அரசியன்முறைகளில் எனக்கு இடைஞ்சல் உண்டாகுதலை அவள் விலக்குகின்றாள்.

பிரதீகாரி. எம்பெருமான், அமைச்சர் பின் வருமாறு வேண்டுகின்றார்: "பலதுறையாகவரும் வரிவருவாய்க் கணக்குகள் நிரம்பவும் மிகுதியாய் இருத்தல்பற்றி, ஒரே ஒரு வழக்குத்தான் என்னால் ஆராய்ச்சிசெய்யப்பட்டிருக்கின்றது; அஃது இக்கடிதத்திற் காட்டப்பட்டிருத்தலைக் கண்ணுறுவீர்கள்."

அரசன். அக்கடிதத்தை இங்கே காட்டு.

(பிரதீகாரி அதனைக் கையிற் கொடுக்கின்றாள்.)

அரசன். (அதனைப்படித்துப்பார்த்து) என்ன? கடலிற் சென்று வாணிகம் நடாத்தும் **தனமித்திரன்** என்னுஞ் சிறந்த வணிகர் கப்பல் உடைந்து இறந்து போயினாரென்றும், இரக்கப்படத்தக்க அச்செட்டியார்க்குப் பிள்ளையில்லையென்றும், அதனால் அவர்களஞ்சியத்தில் உள்ள பொருள் முழுதும் அரசனுக்குச் செல்லல்வேண்டுமென்றும் அமைச்சர் எழுதுகின்றார். பிள்ளை யில்லாதிருத்தல் உண்மையிலே பரிவுறத்தக்க தொன்றேயாம்! ஏ வேத்திரவதி! பெருமையிற் சிறந்த அச்செட்டியார் பெருஞ்செல்வராதலால் அவர்க்கு மனைவிமார் பலர் இருத்தல்வேண்டும். அம்மனைவிமாருள் யாரேனுங் கருவுற்றிருக்கின்றனரா என்று உசாவுதல் வேண்டும் எனச் சொல்.

பிரதீகாரி. எம்பெருமான், **சாகேத** நாட்டு வணிகர்

ஒருவரின் மகளான அவர்மனைவி ஒருத்திக்கு இப்போதுதான் சீமந்தச் சடங்கு நடத்தப்பட்டதாகக் கேள்வி.

அரசன். நல்லது, கருப்பையிலுள்ள அப்பிள்ளைதான் தந்தை செல்வத்தைப் பெறுதற்கு உரிமையுடையது. நீ போய் இதனை அமைச்சர்க்கு அறிவி.

பிரதீகாரி. பெருமான் கட்டளையிடும்வண்ணமே. (**போகின்றாள்.**)

அரசன். ஏடி, இங்கே வா.

பிரதீகாரி. இதோ வந்தேன்.

அரசன். ஒருவருக்குப் பிள்ளையுண்டா இல்லையா என்று தான் ஆய்வானேன்? குடிமக்கள் தம் அன்புள்ள உறவினரில் எவரை இழந்தாலும், பழியில்லாவழிந், துஷ்யந்தன் அவரவர்க்கு அவ்வவ் உறவினரா யிருப்பானென்று முரசறையச் சொல்.

பிரதீகாரி. அப்படியே முரசறையச் சொல்லுகிறேன்.

(**போய்த் திரும்பிவந்து**)

உரியகாலத்திற் பெய்த மழைபோல், தங்கள் அறிவிப்பு மகிழ்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

அரசன். (**மிகவும் வெய்துயிர்ப்பெறிந்து**) ஐயகோ! முதல்வன் இறந்ததும் பிள்ளை யின்மையினாலே சார்புஇல்லாததான குடும்பங்களின் பொருளானது ஏதிலான் ஒருவன்பாற் போய்ச் சேர்கின்றது. எனது முடிவுகாலத்திலும் புருவமிசத்தின் செல்வ நிலைமையும் இங்ஙனந்தான் ஆகப்போகின்றது!

பிரதீகாரி. தீமை விலகக் கடவது!

அரசன். தானேவந்த சீரை இழித்துவிட்ட என்மேல் வசையுண்டாகுக!

சானுமதி. ஐயமின்றி இவர் என்தோழியை நினைந்தே தன்னை நொந்துகொள்ளுகின்றார்.

அரசன். ஏனெனில், தக்ககாலத்தில் விதைக்கப்பட்டுப்

பெரு விளைச்சலைத் தருவதா யிருக்கின்ற நிலத்தைக் கைவிடுதல் போல, அவளிடத்து எனது ஒளி நாட்டப்பட்டிருந்தும் என் குடும்பத்திற்கு என்றும் நிலைபேறுயுள்ள என் அறக்கிழத்தியை நான் விலக்கி விட்டேனே!

சானுமதி. இப்போது உமது கால்வழி இடையறாது தொடர்ச்சியாய் இருக்கப்போகின்றது.

சதுரிகை. (பிரதீகாரியை நோக்கி) வணிகச் செட்டியாரைப்பற்றிய இச்செய்தியால் வேந்தன் மிகுந்ததுயரம் அடைந்திருக்கின்றார். ஆகையால், இவருக்கு ஆறுதல்சொல்லும்பொருட்டு நீ போய் **மேகப் பிரதிச்சந்த** அரண்மனையிலிருக்கும் மாட்சிமைதங்கிய மாதவியரை அழைத்துவா.

பிரதீகாரி. நல்லதுசொன்னாய். **(அழைக்கப்போயினாள்.)**

அரசன். ஐயோ!

பிள்ளையில்லாக் கொடியேனாற் பெயப்பட்ட எண்ணீரைப் பிதிரர்கண்டு, தள்ளாத முறைப்படியே யிவன் பின்னே தருநீரு மெள்ளுங் கூட்டிக், கொள்ளுமினோ பலி யெனவே கொடுப்பாரா ரெனக்கூறி யுகுங்கண்ணீரோ, டள்ளியேயுண் பாராற் பலிபெறுவோர் ஐயமுற லாயிற் றந்தோ! **(மெய்ம் மறந்திருக்கின்றான்.)**

சதுரிகை. (கதுமென அரசனைத்தாங்கி) பெருமானே, மனந்தளராதீர்கள்! மனந்தளராதீர்கள்!

சானுமதி. ஆ! ஆ! விளக்கிருந்துந் திரைமறைத்தலினால் இருளிலே கிடந்து இவர் வருந்துகின்றார், இப்போது இவரை நான் மகிழ்விக்கின்றேன். அல்லது அப்படித்தான் செய்வானேன். பெரிய இந்திரன் அன்னையார், சகுந்தலையை ஆற்றுவிக்கும்பொழுது "வேள்விப்பலியைப் பெறவிரும்பித் தேவர்கள்தாமே, தான் முறைப்படியே மணந்துகொண்ட மானையாளைக் கணவன் மகிழ்வோடு ஏற்றுக்கொள்ளும்படி

செய்விப்பார்கள்" என்று சொல்லியதைக் கேட்டிருக்கின்றேன். அதுகாறுங் காத்திருந்தலே தக்கது. இதற்கு இடையில் நான்போய் இங்கு நடந்ததைச்சொல்லி என்தோழியை ஆற்றுகின்றேன். (**வானில் உயரஎழுந்து போயவிட்டாள்.**)

(**திரைக்குப்பின்னே.**)

ஓ பார்ப்பானைக்காப்பாற்று! ஓ பார்ப்பானைக்காப்பாற்று!

அரசன். (**உணர்வுற்றெழுந்து; உற்றுக்கேட்டு**) ஓ! இந்த ஓலக்குரல் **மாதவிய** னுடையதுபோல் தோன்றுகின்றதே, யார் அங்கே?

(**பிரதீகாரிவந்து**)

பிரதீகாரி. (**விரைவாய்**) அண்ணலே, இடரில் அகப்பட்டுக்கொண்ட தங்கள் நண்பரைக் காப்பாற்றுங்கள்!

அரசன். அச்சிறுவனை வருத்துகின்றவன் யாரடா?

பிரதீகாரி. கண்ணுக்குத் தெரியாத ஏதோ ஒருதீய பேயானது அவரைப் பிடித்து **மேகப்பிரதிச்சந்த** அரண்மனையின் உச்சித்தளத்தின்மேற் கொண்டுபோய் வைக்கின்றது.

அரசன். இவ்வாறு நடக்கவிடப்படாது. என் இருப்பிடத்திலுந் தீயபேய்கள் இயங்குகின்றனவா! இங்ஙனந்தான் சொல்வானேன். ஒருவன் நாடோறுங் கருத்தின்மையால் தான் செய்கின்ற குற்றங்களைத் தானே தெரிந்துகொள்ளுதல் கூடாதபோது, என் குடிமக்களில் யார் எவ்வழியிற் செல்கின்றார்கள் என்று முற்றுந் தெரிந்துகொள்ளுதல் கூடுமோ?

(**திரைக்குப்பின்னே**)

ஓ நண்பரே! உதவிசெய்யும்! உதவிசெய்யும்!

அரசன். (**விரைந்துசென்று**) நண்பா, அஞ்சாதே! அஞ்சாதே!

(**திரைக்குப்பின்னே**)

(**முன்சொன்னதையே திரும்பச்சொல்லி**) நான் எப்

படி அஞ்சாதிருப்பேன் ? இங்கே யாரோ ஒருவன் என்கழுத்தைப் பின்னே வளைத்துக் கருப்பங் கழியைப்போல் என்னை மூன்று துண்டாய் முறிக்கின்றானே.

அரசன் (**சுற்றிப்பார்த்து**) வில்லை எடுத்துவா!

(**ஒரு யவனப்பெண் கையில் வில்லெடுத்துக்கொண்டு வருகின்றாள்.**)

யவனப்பெண், இதோ, எம்பெருமான், கையுறையோடு வில்.

(**அரசன் அம்புடன் வில்லை வாங்குகின்றான்.**)

(**திரைக்குப்பின்னே**)

இதோ, உன்கழுத்திலுள்ள புது இரத்தத்தைப் பருக விடாய்கொண்டு ஒருபுலி ஒருவிலங்கைக் கொல்லுமாறுபோல், நான் உன்னைப் பதைக்கக் கொல்லுகின்றேன். துன்புறுவோர்தம் அச்சத்தைப் போக்கும்பொருட்டு வில்லைக் கையிலேந்துகின்ற துஷியந்தன் இப்போது நின்னைக் காக்கட்டும் !

அரசன். (**சினத்தோடு**) என்ன, இவன் என்னைச்சுட்டிப்பேசுகின்றான்! அடே பிணந்தின்கின்றவனே நில், நில். இனி நீ உயிர்பிழைத்திராய் ! (**வில்லைநாணேற்றி**) வேத்திரவதி, மேல்மாளிகைக்கு வழிகாட்டு.

பிரதீகாரி. எம்பெருமான் இவ்வழியே, இவ்வழியே வாருங்கள்.

(**எல்லாரும் விரைந்து போகின்றனர்.**)

அரசன். (**சுற்றிப்பார்த்து**) இங்கே யாரையுங்காணேமே.

(**திரைக்குப்பின்னே**)

ஐயோ ! ஐயோ ! நான் உம்மைப் பார்க்கின்றேனே. நானிருப்பதை நீர் பார்க்கவில்லையே. பூனையாற் பிடியுண்ட

சுண்டெலிபோல் என் உயிரில் யான் நம்பிக்கையற்றவன் ஆகின்றேனே!

அரசன். ஏ திரஸ்கரணி வித்தையாற் றன்னைமறைத்து இறுமாந்திருப்பவனே! எனது கணை நின்னைக் கண்டுபிடிக்கப் போகின்றது. கொல்லப்படுதற்கு உரிய நின்னைக் கொல்லும் பொருட்டுங், காக்கப் படுதற்குரிய பார்ப்பனனைக் காக்கும் பொருட்டும் இதோ. யான் அந்தக்கணையினைத் தொடுக்கின்றேன். ஏனெனில் அன்னப்பறவை யானது பாலையுண்டு அதனோடுகலந்த நீரை ஒழிக்கின்றது கண்டையா! **(அம்பைக் குறியிடுகின்றான்.)**

(பிறகு விதூஷகனை விட்டுவிட்டு மாதலி யும் பின்னே விதூஷகனும் வருகின்றார்கள்.)

மாதலி. அசுரர்கள் உம்முடைய அம்புகளுக்கு இலக்காகும்படி இந்திரனாற் செய்யப்பட்டிருக்கின்றார்கள். ஆகையால், அவர்களை நோக்கி இவ் வில் வளைக்கப்படுவதாக! நண்பர்கள் மீதோ சான்றோருடைய அருள்நோக்கம் படுதல் வேண்டுமே யல்லது, அச்சந் தரும் அம்புகள் சென்று படலாகாதே.

அரசன். (அம்பை வில்லினின்றும் எடுத்து) ஓ! அவர் மாதலி யல்லரோ! இந்திரன் தேர்ப்பாகரின் வருகை நன்றுகுக.

விதூஷகன். வேள்விக்களத்து மாட்டைக் கொல்லுதல் போல் என்னைக் கொல்லவந்த அவனை இவர் நல்வரவாக ஏற்கின்றாரே!

மாதலி. (புன்சிரிப்போடு) நெடுநாள் வாழக்கடவீர்! தேவேந்திரனால் யான் உம்மிடத்தில் ஏன் விடுக்கப்பட்டுள்ளேனென்பதைக் கேளும்.

அரசன். அவ்வாறே காத்திருக்கின்றேன்.

மாதலி. ***காலநேமி*** என்பவன் வழியில்வந்த **துர்ச்சயர்** என்னும் ஓர் அரக்கர் குலம் இருக்கின்றது.

அரசன். முன் ஒருகால் நாரதர்பால் இதைப்பற்றிக் கேட்டிருக்கின்றேன்.

மாதலி. நல்லது, அவ்வரக்கர் கூட்டம் உமக்கு நண்பரான தேவேந்திரனாலும் வெல்லப்படாததா யிருத்தலின், நீர்தாம் போரில் தலைமையாகச்சென்று அவர்களை அழிக்க வல்லீரென்று முடிவுசெய்யப்பட் டிருக்கின்றீர். பகலவனும் அழிக்கக்கூடாத இராக்காலத் திருளைத் தண்கதிரவனல்லனோ துரத்துகின்றான். ஆதலால், நீர் முன்னமே படைக்கலனேந்தி நிற்றலால், இவ்விந்திரன் தேரில் ஏறிக்கொண்டு வெற்றி கொள்ள இப்போதே புறப்படும்.

அரசன். மகவான் இவ்வளவு என்னைப் பெருமைப் படுத்தியதற்காக நான் கடமைப்பட் டிருக்கின்றேன். இனி **மாதவியனை** நீங்கள் அங்ஙனம் நடத்திய தென்னை ?

மாதலி. அதனையுஞ் சொல்லுகின்றேன். நீடுவாழ்வீரான நீர் ஏதோ ஓர் ஏதுவால் மனக்குழப்பங்கொண்டு கவலையா யிருப்பது கண்டேன். உமக்குச் சினம் மூட்டுவதற்கே நான் அங்ஙனஞ்செய்தேன். ஏனெனில் விறகை நெரித்தாலன்றோ அனல் கொழுந்துவிட்டெரிகின்றது ; துன்புறத்தினாலன்றோ பாம்பு படத்தைவிரிக்கின்றது. பொதுவாய் எந்த உயிருந் தூண்டப்பட்டபோதுதான் தன் ஆற்றலை வெளிப் படுத்துகின்றது.

அரசன். ***(அப்புறமாய்)*** நண்பா, வானுலகத்திற் கிறைவனான தேவேந்திரன் இட்ட கட்டளை மீறப்படாதது. ஆகையால், இச்செய்தியைத் தெரிவித்துப் **பிசுன**ரென்னும் அமைச்சருக்கு இதனைச்சொல் "சிலநாள், தங்கள் அறிவினாற்றல் ஒன்றுமே குடிகளைப் பாதுகாத்துவரல் வேண்டும் ; நாணேற்

றிய இவ்வில்லானது வேறு கடமையைச்செய்யப் புகுந்திருக்கின்றது.''

விதூஷகன். தாங்கள் கட்டளையிடும் வண்ணமே.

(போய்விடுகின்றான்)

மாதலி. நீடு வாழ்வீர்! இவ்வழியே வருக.

(அரசன் தேரின்மே லேறுகின்றான்.)

(எல்லாரும் போய்விட்டார்கள்.)

ஆறும் வகுப்பு முடிந்தது.

ஏழாம் வகுப்பு

களம்: விண்வழி

(தேரிலமர்ந்த வண்ணமாய்த் துஷியந்தனும் மாதலியும் வான்வழியில் வருகின்றனர்.)

அரசன். ஐய மாதலி, தேவேந்திரன் இட்ட கட்டளையை யான் நிறைவேற்றினே னாயினும், அவர் எனக்கென்றே செய்த அரும் பெருமைக்கு நான் அவர்க்கு ஏதும் உதவிசெய்ததாக நினைக்கின்றிலேன்.

மாதலி. (புன்சிரிப்போடு) நீடுவாழ்வீர்! நீங்கள் இருவிரும் மனநிறைவு அடைந்தீர்களில்லை. ஏனெனில், அவர் உமக்குச் செய்த பெருமையை நினைந்து நீர் அவர்க்குச் செய்த உதவியை ஒரு பொருட்டாக எண்ணவில்லை. அவரும் உமதுபோராண்மையை வியந்து உமக்கென்றே செய்த விருந்தினைப் போதுமென்று கருதவில்லை.

அரசன். அப்படிச்சொல்லாதீர்கள். எனக்கு அவர் விடை தரும் போது செய்த பெருமைப்பாடுகள் யான் எதிர்பாராதனவாகும். ஏனென்றால் தேவர்கட்கு எதிரில் அவர் தாமிருந்த அரியணையிற் பாதியில் என்னை அமரச்செய்ததும் அல்லாமல், தம்அருகு நின்ற தம்மகன் **சயந்தன்** தனக்கு இத்தகைய சிறப்பு எய்துமா என்று தனக்குள் ஆவல் கொண் டிருத்தலைப் பார்த்து நகைத்துக் கொண்டே, தம் மார்பில் உரிஞ்சிய பரிமளசந்தனந் தோய்ந்த மந்தாரமாலையை என் கழுத்தி லணிந்தனரே.

மாதலி. தேவர்கட்கு இறைவனாகிய தேவேந்திரன் கையிலிருந்து நீர் பெறத்தகாதது உண்மையில் யாது உளது? இந்திரன் இன்பம் நுகர்ந்தாங்கிருக்க, முன்பு நரசிங்கத்தி னுடைய

வளைந்த நகங்களும், இப்போதுகணுக்கள் இழைப்புண்ட உம்முடைய அம்புகளும் அல்லவோ வானுலகத்தில் அரக்கரென்னும் முட்களைக் களைந்தெறிந்தன.

அரசன். இதில் இந்திரனது பெருமையே உண்மையிற் புகழற்பாலது; ஏவலாளர் அங்ஙனம் பெரிய முயற்சிகளிற் புகுந்து வெற்றிபெறுவதெல்லாந் தம் தலைவனது நன்கு மதிப்பின்விளைவென்றே அறிமின்! ஆயிரங்கதிர்களோடு கூடிவிளங்கும் பகலவன் தனது தேர் நுகத்தின் முன்னே வையானாயின் **அருணன்** தானே இருளை அழிக்க வல்லனாவனோ?

மாதலி. இது நுமக்குத் தக்கதேதான்! (**சிறிதுவழிகடந்து சென்று**) நீடுவாழ்வீர்! இதோ இத் துறக்க நாட்டின்கண் உமது புகழ் விளங்குதலைப் பார்மின்! இங்கே தேவர்கள் உம்முடைய வெற்றித் திறங்களைப், பாடுதற்கு இசைவான பொருள் நிறைந்த பாட்டாகப் பாடித், தேவமாதர் அணிந்து மிஞ்சிய குங்குமம் முதலியவற்றைக்கொண்டு கற்பகமரத்தால் தரப்பட்ட படாத்திலே எழுதிக்கொண் டிருக்கின்றனர்.

அரசன். ஐய மாதலி, நேற்றுநான்அரக்கரொடுபோர்புரியச் சென்ற கிளர்ச்சியில் வானின்கண் எழும்போது இத்துறக்க நாட்டின் இடங்களை வழியில் நோக்கிற்றிலேன். இப்போது வாயுமண்டிலத்தின் எவ்விடத்தே வந்திருக்கின்றோம்?

மாதலி. மூன்றுபிரிவாய்ச் செல்லும் வான்கங்கையையுடையதும், கதிர்களைப் பிரித்துவிட்டு வான்மீன்களை இயக்குவதும், திருமாலின் இரண்டாமடி பட்டமையால் எல்லாக் குற்றங்களும் நீங்கப்பெற்றதுமான இது **பரிவகம்** என்னும் வாயு மண்டில மென்று சொல்லப்படும்.

அரசன். ஐய மாதலி, ஆதலினாற்றான் அகக்கருவி புறக்கருவிகளோடு கூடிய என் உயிரானது அமைதி உறுகின்றது. (**தேர் உருள்களைப் பார்த்து**) நாம் இப்போது மேகமண்டிலத்தில் இறங்கிவிட்டோம் என்று நம்புகின்றேன்

மாதலி. அஃதெப்படித் தெரிகின்றது ?

அரசன். இவ்வுமதுதேர், தன்னுடையஉருள்களின்விளிம்புகள் மழைத்துளிகளால் நனைந்திருத்தலாலும், சாதகப்புட்கள் ஆர்க்கால்களினிடையே நுழைந்து செல்கின்றமையாலும், குதிரைகள் மின்னற்கொடியினொளியில் மினுமினுவென்று விளங்குதலாலும், சூல்கொண்ட மேகமண்டிலவழியாய்ச் செல்கின்றதென்பது புலனாகின்றது.

மாதலி. இன்னும் ஒருநொடியில் நீர் நுமது ஆளுகையின் கீழுள்ள நிலவுலகத்திற்குச் செல்வீர்

அரசன் (கீழேபார்த்து). தேர் விரைவாய் இறங்குதலால் மக்களுலகமானது வியக்கத்தக்க தோற்றமுடைத்தாய்த் தோன்றுகின்றது.

ஓங்குவரை மேலிருந் தாங்கிழிவதுபோல்
ஆன்றநில வுலகந் தோன்றுவது காண்மோ!
உயர்பெரு மரங்கள் வியன்கிளை தோற்றிச்
செழுந்தழை மறைப்பினின் றெழிவதூஉங் காண்மோ!
நன்குபுல னாகா இன்புன லியாறுகள்
அகன்றுநனி கிடத்தலிற் றுலங்குதல் காண்மோ!
இவ்வியல்பதனால் எழில் கெழூஉ மிவ்வுல
கியாரோ வொருவன் எழச்செய்
தீங்கென்பக்கல் இயைப்பது போன்மே.

மாதலி. நன்கு மொழிந்தீர் ! **(வியப்போடு பார்த்து)** ஆ! நிலவுலகம் எவ்வளவு சிறந்த அழகினதாய்த் தோன்றுகின்றது !

அரசன். ஐய மாதலி,

மாலைக் காலத்து மங்கொளி மருங்கிற்
புயலரண் போலப் பொருந்தித் தெளிபொன்
உருகவிட்டாலென மருவித்தோன்றிக்
குணகடல் குடகடல் கழூஉவக் கிடக்கும்

வளஞ்சா லிம்மலை யாதோ வுரைமோ.

மாதலி. நீடு வாழ்வீர்! தவம் இயற்றுவோர் தவப்பயன் பெறுதற்கு இடமா யுள்ளதும், **கிம்புருடர்**தம் உறையுளாய் இருப்பதுமான இம்மலை **ஏமகூடம்** என்னும் பெயருடையது. நான்முகக் கடவுளின் புதல்வரான **மரீசி**க்குப் பிறந்து தேவரையும் அசுரரையுந் தோற்றுவித்தவரான **காசியபர்** தம் மனைவியோடும் இதோ தவம் இயற்றுதலைப் பார்மின்!

அரசன். அவ்வாருயின், தூயோர் பரவப்படாமற் செல்லலாகாது. அத்துறவோரை வலம்வந்து போக விரும்புகின்றேன்.

மாதலி. நல்ல எண்ணந்தான், (**கீழ்இறங்குதல்காட்டி**) இதோ கீழ் இறங்கி விட்டோம்.

அரசன். (**வியப்போடு**) உருள் விளிம்புகள் ஓசையுண்டாக்கவில்லை; புழுதியும் மேல்எழும்புவதாகத் தோன்றவில்லை; குலுங்குதலில்லாத உமதுதேர் கீழ் இறங்கினபோதிலும், நிலத்தைத் தொடாதுநிற்றலால் அவ்வாறு இறங்கினதாகவே தோன்றவில்லை.

மாதலி. நீடு வாழ்வீர்! உமக்குந் தேவேந்திரனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு இவ்வளவுதான்.

அரசன். ஐயா மாதலி, **மாரீசர**து தவப்பள்ளி யாங்கு உளது.?

மாதலி. (**கையாற் சுட்டிக்காட்டி**) கரையான் புற்றிற் பாதி மறைந்த வடிவத்தோடும், பாம்புரிகள் ஒட்டிக்கொண்டுள்ள மார்போடும், பழங்கொடிகளின் இளவிழுதுகள் வளையமாய் இறுகச் சுற்றிக்கொண் டிருக்குங் கழுத்தோடுந், தோள் வரையில் தொங்கிக்கொண்டிருப்பதும் பறவைக்கூடுகள் நிரம்பப் பெற்றதுமான சடைமுடி யோடுங் கதிரவன் ஒளி வட்டத்தின் எதிர்முகமாய் நின்றபடியே அடிமரம்போல்

அசைவின்றி அதோ தவம்புரியும் அம்முனிவருள்ள இடம் அதுதான்!

அரசன். கடுந்தவம் புரியும் அவர்க்கு வணக்கம்!

மாதலி. **(குதிரைக்கலினங்களை இழுத்துப்பிடித்து)** வேந்தர் பெருமானே! **அதிதி**யால் வளர்க்கப்பட்ட மந்தார மரங்கள் நிறைந்த காசியபரின் தவப்பள்ளியினுள்ளே இப்போது புகுந்துவிட்டோம்.

அரசன். துறக்க நாட்டினும் இஃது இனியதாயிருக்கின்றதே! இப்போது நான் தேவாமிழ்தம் நிரம்பிய வாவியில் முழுகினவன்போ லாயினேன்.

மாதலி. **(தேரை நிறுத்தி)** நீடுவாழ்வீர் இறங்கலாம்.

அரசன். **(கீழ்இறங்கி)** நீர் யாது செய்யப்போகின்றீர்?

மாதலி. தேரை நிலையாய்நிற்கும்படி செய்துவிட்டேன். நானுங் கீழ் இறங்குகின்றேன். **(அவ்வாறே செய்து)** நீடுவாழ் வீர் இவ்வழியே இவ்வழியேவருக. **(நடந்து சென்று)** மாட்சி நிறைந்த முனிவ ரிருக்குந் தவப்பள்ளிகளை நீர் காணலாம்.

அரசன். உண்மையிலே நான் வியப்போடுதான் பார்த்து வருகின்றேன்.

வேட்பன தருஉங் கற்பகம் பொதுளிய
அடவியி லிருந்தும் மற்றிவர் ஆர்வது
நடைபெறுந் தூய வளியே; முடவிதழ்ப்
பொற்றாமரையின் நற்றாதுகுதலிற்
பழுப்புருத் தோற்றும் விழுத்தடநீரே
பொழுதுமாறுதிவர் முழுகுதீம் புனலே;
வீழ்ந்தொருகுறியில் ஆழ்ந்திவரிருப்பதும்
விளக்கம் வாய்ந்த மணிக்கன் மிசையே;
அரம்பைமாதரார் மருங்குறப்பெற்றும்
ஐம்பொறி யடக்குமிவர் மொய்ம்புமிகப்பெரிதே;
இந்நற்றவர்பால் மன்னுமிப் பொருள்கள்

ஏனைமுனிவரும் விழைவுற்
றுனது நோற்கும் அருமை சான்றனவே.

மாதலி. பெரியோரின் அவாவானது மேன்மேல் உயர்ந்த பொருளை நாடிச் செல்கின்றது. (**நடந்துபோய் வானை நோக்கி**) ஓ முதுமை மிக்க **சாகலியரே**! மாட்சிமைநிறைந்த **மாரீசர்** யாது செய்துகொண்டிருக்கின்றார்? யாது சொல்கின்றீர்? இல்லறக் கிழத்தியின் கடமைகளைப்பற்றித் **தாட்சாயணி** கேட்ட வினாக்களுக்கு, அவ்வம்மையார்க்கும் மற்றை மாமுனிவரின் மனைவிமார்க்கும் விளக்கி விடை சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றார் என்றா சொல்கின்றீர்?

அரசன். (**உற்றுக்கேட்டு**) ஓ இப்பொருளைப்பற்றி விளக்கிச்சொல்லும் இந்நேரத்தின் இடையே செல்லலாகாது.

மாதலி. (**அரசனைப் பார்த்து**) நான் தேவேந்திரனிடத்து நேரம்பார்த்து நும் வரவை அறிவிக்கும் வரையில் நீர் சிறிதுநேரம் இவ்வசோக மரத்தடியின் கீழ் இருக்கலாம்.

அரசன். தங்கள் விருப்பப்படியே. (**இருக்கின்றான்.**)

(**மாதலி போய்விட்டார்.**)

அரசன். (**ஒரு நற்குறியைக்கண்டு**) ஏ தோளே! நீ என் துடிக்கின்றாய்? என்விருப்பம் நிறைவேறுமென்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லையே! ஏனெனில், ஒருமுறை விலக்கப் பட்ட ஓர் இன்பமானது பின்பு திரும்பிவருதல் மிகஅரிது.

(**திரைக்குப்பின்னே**)

அப்படித்துடுக்குத்தனம் செய்யாதே, செய்யாதே. என்ன, தன் இயற்கையின்படி இப்போதே நடக்கத் தொடங்கிவிட்டானே.

அரசன் (உற்றுக்கேட்டு). இது துடுக்குத்தனஞ் செய்தற்குரிய இடம் அன்றே. இங்கே யார் இவ்வகையாகக் கடிந்து கொள்ளப் படுகின்றனர்? (**குரல்ஒலிவரும்வழியே வியப்போடு பார்த்து**) ஆ! தாயின் முலைக்காம்பைப் பற்றிப் பாதி

குடித்த சிங்கக்குட்டியை விரிந்து கிடக்கும் அதன்பிடரிமயிர் கலையும்படி முருட்டுத்தனமாய்ப் பிடித்து, விளையாடுவதற்காக அதன் தாயினின்றும் அதனைவலிந்து இழுக்கின்றவனும், பிள்ளைகட்கில்லாத வலிமையுடையவனும், முனிவர் மகளிராற் பின்றொடரப்பட்டு வருபவனுமான இச்சிறுவன் யார்?

(மேற்சொன்ன வண்ணமாய் முனிவர் மகளிரோடும் ஒரு குட்டியை இழுத்துக்கொண்டு ஒருசிறுன்வருகின்றனன்.)

சிறுவன். ஏ சிங்கக்குட்டியே! வாயைத்திற, நான் உன் பற்களை எண்ணுகிறேன்,

முதல்மாதர். அடே பட்டிப்பையா! எங்கள்பிள்ளையின் வேறுகக்கருதாமல் நாங்கள் வளர்த்துவரும் இந்தவிலங்கை நீ ஏன் வருத்துகின்றுய்? வரவர உனது பட்டித்தனம் மிகுதிப்படுகின்றதே! உனக்குச் ***சர்வதமனன்*** (எல்லா வற்றையும் அடக்கி யாள்பவன்) என்று துறவிகள் பெயர் கொடுத்தது பொருத்தமாகத்தா னிருக்கின்றது.

அரசன். என்மகனைப்போல்இச்சிறுவனை ஏன்என்மனம் விழைவுறுகின்றது? உண்மையாகவே எனக்குப் பிள்ளைப்பேறு இல்லாமையே இவ்வாறு அன்பினை விளைக்கின்றது!

இரண்டாம் மாதர். அதன்குட்டியை நீ விடாவிட்டால் இதன்தாய் திண்ணமாய் உன்மேற் பாயும்.

சிறுவன். ஒ! அம்மா! நான் நிரம்பத்தான் அஞ்சுகின்றேன்! **(கீழ்உதட்டைப் பிதுக்குகின்றுன்.)**

அரசன். (கொழுந்துவிட் டெரிகிறதற்கு) விறகை நாடும் நெருப்பானது ஒருசிறு தீப்பொறியின்நிலையி லிருத்தல் போல், இப்பையனும் ஏதோ ஓர் உரமான சுடரின் வித்துப் போற் காணப்படுகின்றுன்.

முதல்மாதர் குழந்தாய்! இந்தச் சிங்கக் குட்டியை விட்டு

விடு. உனக்கு வேறொரு விளையாட்டுக்கருவி கொண்டுவந்து தருகின்றேன்.

சிறுவன் அஃதெங்கே யிருக்கின்றது? அதைக்கொடு. (**கையை நீட்டுகின்றான்.**)

அரசன். என்ன! இவனும் மன்னர்மன்னற் குரியஅடையாளந் தாங்கப்பெற் றிருக்கின்றான். ஏனெனில், இவன் தான் வேண்டிய பொருளைக் கேட்டுக் கையை நீட்டுகையிற், சிவந்து விளங்கும் விடியற்காலத்தில் அலர்ந்த ஒரு தனித்தாமரை மலரின்செவ்விதழ்களின்நடுவில் இடைவெளி தோன்றாமைபோல இவன் கைவிரல்கள் நெருங்கி வலைபோற் பின்னலுற்றுப்பொலிகின்றன.

இரண்டாம்மாதர். சுவரதே, வெறுஞ் சொல்லால் இவனைத் தடுக்கமுடியாது. நீ போய், முனிவர்மகனான **மார்க்கண்டேய**னுடையதும் பலநிறந் தீட்டப்பட்டதுமான களிமண்மயில் என்குடிலில் இருக்கின்றது; அதனை இவனுக்காக எடுத்துவா.

முதல்மாதர் அப்படியே (**போய்விட்டாள்.**)

சிறுவன். அதுவரையில் இதனோடுதானே யான் விளையாடிக்கொண் டிருக்கின்றேன், (**துறவிமகளைப் பார்த்துநகைக்கின்றான்.**)

அரசன். துடுக்குத்தனமுள்ள இந்தச் சிறுவனிடத்தில் மெய்யாகவே எனக்குமிக்கஅவாஉண்டாகின்றது. (**பெருமூச்செறிந்து**) காரணமின்றி நகைக்கும்பொழுது சிறிதேதோன்றும் அரும்புபோலும் பற்களோடும், பேச முயல்கின்ற இனிய மழலைச் சொற்களோடும் மடிமீதிருக்க வருகின்ற தம் புதல்வர் மேலுள்ள புழுதி தம்மேற் படிந்து அழுக்காக்கப் பெறுகின்றவர்களே நல்வினையாளர்கள்!

இரண்டாம்மாதர். இவன் நான் சொல்லுகின்றதைக் கேட்கின்றானில்லையே. (**தன்பக்கமாய்ப்பார்த்து**) அங்கே

முனிவர்மகாரில்யார்இருக்கிறது? (**அரசனைப்பார்த்து**) ஐயா, அன்புகூர்ந்து இங்கே வந்து, பிடுங்கக் கூடாதபடி பிடித்துஇந்தச் சிங்கக்குட்டியைக் கசக்கி விளையாடும் இவன் கையினின்றும் இதனை விடுவியுங்கள்.

அரசன். (**புன் சிரிப்போடு அருகிற்சென்று**) ஓ மா முனிவர் மகனே, பிறவியின் துவக்கத்திலிருந்தே இத்துறவாசிரமத்திற்குப் பொருத்தாதவண்ணம் நடந்து, விலங்குகளுக்கு நிழலைத் தருதற்கு இனிதான சந்தன மரத்தைக் கரும்பாம்புக் குட்டியானது பயன்பட வொட்டாமல் கெடுத்தல்போல நற்குணப் பழக்கத்திற்கு இசைந்ததான பொறுமை ஒழுக்கத்தை என் கெடுத்து விடுகின்றனை?

இரண்டாம்மாதர். ஐய, இவன் உண்மையில் முனிவர் மகன் அல்லன்.

அரசன். இவன்றன் உருவத்திற்குத்தக்க இவனது செய்கையே அதனைப் புலப்படுத்துகின்றது. ஆனாலும் இவனிருக்குமிடத்தினால்நாம் அவ்வாறு நினைக்கும்படியாயிற்று. (**அம் மாதர் வேண்டியபடியே சிங்கக்குட்டியை விடுவிக்கும்போது அச்சிறுவ னுடம்பு தன்மேற்பட இன்புற்றுத் தனக்குள்**) இன்னனென்று தெரியாத எவனோ ஒருவன்றன் குடும்பத்திற் பிறந்த இப்பிள்ளையின் உறுப்புகள் என்மேற்படுதன் மட்டால் எனக்கு இவ்வளவு இன்பம் விளைவதாயின், எவனுடம்பினின்று இவன்தோன்றினனோ அந்த நல்வினையாளன் உள்ளத்திற்கு இவன் எவ்வளவு இன்பத்தைத் தருவானாகல்வேண்டும்!

இரண்டாம்மாதர். (**இருவரையும்பார்த்து**) புதுமை! புதுமை!

அரசன். அஃதென்னம்மா?

இரண்டாம்மாதர். உமதுருவம் இச்சிறுவனுருவத்தோடு ஒத்திருப்பதையும், நீர் இவனை முன் அறியாதிருந்தும் உம்மி

டம் பழகினவன்போல் இவன் இருத்தலையுங் கண்டு எனக்கு வியப்புண்டாயிற்று.

அரசன். (**அச்சிறுவனைத் தடவிக்கொடுத்து**) அம்மா, இவன் முனிவர் மகன் அல்லனாயின், பின் இவன் குலத்தின் பெயர்யாது?

இரண்டாம்மாதர். புரு குலமே.

அரசன். (**தனக்குள்**) என்ன, என்னைப்போல இவனும் அதேகுடிக்கு உரியவனோ? இதனாலேதான் இவ்வம்மையார் இவன் என்னை ஒத்திருக்கின்றானென்றநினைத்தார். (**உரக்க**) புருகுலத்திற் பிறந்தவர்கள் இதனைத் தமது குடும்பநோன்பாகக் கைக்கொண்டுவருகின்றார்கள். இந் நிலவுலகத்தைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டுச் சுண்ணந் தீற்றி வெள்ளிதாய் விளக்கும் அரண்மனைகளை முதலில் உறைவிடமாய்த் தெரிந்துகொண்டோர்க்குப், பின் தம் அன்பிற்சிறந்த மனைவிமார்மட்டும் பின்றொடர்ந்து வந்து பணிஆற்ற மரத்தின்கீழ் நிலங்கள் உறைவிடமாக உதவுகின்றன. ஆயினும் இது மக்கள் தமது ஆற்றலினாலேயே வரக்கூடிய இடம் அன்றே.

இரண்டாம்மாதர். தாங்கள் சொல்லுகிறபடியே தான். இந்தச்சிறுவனுக்குத் தாயார் ஓர் அரம்பை மாதரின் உறவால் தேவர்க்குத்தந்தையான **காசியபரின்** தவஉறையுளான இதன்கண் இவனை ஈன்றனள்.

அரசன். (**தனக்குள்**) ஆ! நான் மறுபடியும் நம்பிக்கை கொள்வதற்கு மற்றும் ஒருவழி ஏற்படுகின்றது! (**உரக்க**) எந்தப் பெயர் கொண்ட அரசமுனிவரின் மனைவியார் அந்த அம்மை?

இரண்டாம்மாதர். தன் அறக்கிழத்தியான மனையாளை நீக்கிவிட்ட அக்கொடியவன் பெயரை யார்தாம் சொல்ல நினைப்பார்?

அரசன். (**தனக்குள்**) உண்மையில் இக்கதை என்

னையே சுட்டுவதா யிருக்கின்றதே. இப்பிள்ளையின் தாய்பெயர் யாதென்று கேட்கட்டுமா? அன்றி அங்ஙனந்தான் பிறன் மனையாளைப் பற்றி உசாவுவது நேர்மையன்றே.

(களிமண்மயிலைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு முதல் துறவி மகள் வருகின்றாள்)

முதல்மாதர். ***சர்வதமனு***, இச் சகுந்தலா வண்ணத்தைப் பார் (இப்பறவையின் அழகைப்பார்.)

சிறுவன். ***(சுற்றிப்பார்த்து)*** என் அம்மா எங்கே?

இருவரும். தன் அன்னைமேல் உள்ள ஆவலாற், சொல் ஒற்றுமையுள்ள இப்பெயரைக் கேட்டு ஏமாந்து போனான்.

இரண்டாம்மாதர். குழந்தாய், இந்தக்களிமண்மயிலின் அழகைப் பார் என்றல்லவோ உனக்குச் சொன்னோம்.

அரசன் (அப்புறமாய்). இவன் அன்னையின் பெயர் 'சகுந்தலை' யா? ஆனால் ஒன்றையொன்று ஒத்த பலபெயர்களும் வழங்குகின்றன. வெறும் பெயரைக்குறித்தது கானல் நீரைப் போற் கடைசியில் எனக்கு ஏமாற்றத்தைத்தருமோ?

சிறுவன். அம்மா, இந்த அழகான மயில் எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது. ***(அவ்விளையாட்டுக் கருவியை எடுத்துக் கொள்ளுகின்றான்.)***

முதல்மாதர். ***(மனக்குழப்பத்தோடுபார்த்து)*** ஓ! இவனது மணிக்கட்டிற்காப்பாகக் கட்டியிருந்த காண்டகத்தைக் காணோமே.

அரசன். அஞ்சவேண்டாம். இதோ அவன் சிங்கக்குட்டியைப் பிடித்து அதனோடு மல்லாடுகையில் அது நழுவி விழுந்துவிட்டது. ***(அதனையெடுக்க முயல்கின்றான்.)***

இருவரும். அதனை எடுக்கவேண்டாம், எடுக்கவேண்டாம். என்ன! இவர் அதனை எடுத்து விட்டாரே! ***(தங்கையைத் தம் மார்பின்மேல் வைத்துக் கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் வியப்போடு பார்க்கின்றனர்.)***

அரசன். யாம் ஏன் தடுக்கப்பட்டோம்?

முதல்மாதர். வேந்தனே கேளுங்கள்! இஃது அபராஜிதை எனப்பெயர்பெற்றஒருபூண்டு. இவனுக்குப்பிறவிச்சடங்கு நிகழ்ந்த போது தேவனான மாரீச முனிவரால் இஃது இவனுக்கு நல்கப்பட்டது. இது கீழே விழுந்துவிட்டால் இவனும் இவன் பெற்றோர்களுமன்றிப் பிறர் இதனை எடுக்கப் பெறார்.

அரசன். அன்றி ஒருவர் எடுத்தால்?

முதல்மாதர். உடனே அது பாம்புருவாகிக் கடிக்கும்.

அரசன். அஃது உருமாறியதைத் தாங்கள் எப்போதாயினும் பார்த்திருக்கின்றீர்களா ?

இருவரும். பலமுறை.

அரசன். *(தனக்குள் களிப்போடு)* என் பேராவல் இப்போது நிறைவேறி யிருக்கையில் அதனை நான் ஏன் களிப்புடன் வரவேற்ற லாகாது? *(குழந்தையைத் தழுவிக்கொள்கின்றான்.)*

இரண்டாம்மாதர். சுவரதே! நோன்பு நோற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற சகுந்தலைக்கு இச் செய்தியைப் போய் அறிவிப்போம், வா. *(இருவரும்போகின்றனர்.)*

சிறுவன். என்னைவிடும்; நான் அம்மாவிடம் போக வேண்டும்.

அரசன். என் அருமைக் குழந்தாய், என்னோடு கூட இருந்து உன் அன்னையைக் களிப்போடு எதிர் கொள்வாய்!

சிறுவன். என் தந்தை துஷியந்தன், நீ அல்லன்.

அரசன். *(புன்சிரிப்போடு)* இந்த எதிர்மறுப்பே என்னைத் தெளிவிக்கின்றது.

(ஒரேமுறை பின்னப்பட்ட சடையோடு சகுந்தலை வருகின்றாள்.)

சகுந்தலை. சர்வதமனனது பூண்டானது தான் மாற வேண்டிய காலத்திலும் மாறாமல் தன்னியற்கையின் படியே

யிருந்ததென்பதைக் கேட்டும் என் நல்வினையில் எனக்கு நம்பிக்கை யில்லை. அல்லது இனி சானுமதியாற் சொல்லப்பட்ட வண்ணமும் இருக்கலாம்.

அரசன். (**சகுந்தலையைப் பார்த்து**) ஆ! இதோ என் அருமைச் சகுந்தலை அழுக்கேறிய ஆடை உடுத்துங், கடுக நோற்கும் நோன்பினால் முகம் வற்றியும், ஒரேமுறை பின்னிய சடையுடன் இருப்பதனால், மிகவும் இரக்கமில்லாதே னாகிய என்னைப் பிரிந்தது முதல் தூய வொழுக்கத்தோடும் நெடுநாள் இந்நோன்பினை மேற்கொண்டு செய்திருக்கின்றனள் ளென்பது புலனாகின்றது.

சகுந்தலை. (**கழிவிரக்கத்தினால் வெளுத்துத் தோன்றும் அரசனைப் பார்த்து**) இவர் உண்மையில் என்கணவனாகத்தோன்றவில்லை. அங்ஙனமாயின், மங்கலமான ஒருகாவற் பூண்டை அணிந்திருக்கும் என் மகனைத் தன் உடம்பு தீண்டித் தீட்டுப்படுத்தும் இவர் யார்?

சிறுவன் (**தன் அன்னையிடம்போய்**) அம்மா, இதோ யாரோ ஒருவர் என்னை 'ஓ மகனே' என்றழைத்து அணைக்கின்றார்.

அரசன். என்அன்பே, நீ என் நிலைமையைத் தெரிந்துகொண்டதனை நான் இப்போது காண்கின்றனமையால், நான் உன்னிடத்துக் காட்டிய பெருங்கொடுமையும் நன்மையாகவே முடிந்தது.

சகுந்தலை (**தனக்குள்**) ஓ நெஞ்சமே ஆறுதலெய்து! ஆறுதலெய்து! உன்மேற்கொண்ட பகைமையை ஒழித்த தெய்வத்தால் நான் இரக்கத்துடன் நடத்தப்படுகின்றேன். இவர் தாம் என் காதலர்.

அரசன். எழிற்முகத்தாய், கிரகணம்விட்ட வுடன் உரோகிணி என்னும் மீன் முழுமதியைச் சேர்ந்தவாறுபோல

என் மறதி என்னும் இருள் நினைவினுல் துரத்தப்பட்ட பின்பு நீ என் எதிரே வந்து நிற்பது என் நல்வினையே!

சகுந்தலை. எம் பெருமானுக்கு வெற்றி சிறக்க! (இது பாதிசொல்லி நிறுத்தி மிடறு அடைப்பட்டுக் கண்ணீர் சொரிகின்ருள்.)

அரசன். அழகியாய்! வெற்றி என்னுஞ் சொல் கண்ணீரினுல் தடைப்பட்டு நின்ருலும், இங்குலிகம் ஊட்டப்படாமையால் வெண்மைகலந்து சிவப்பாய்விளங்கும் இதழ்களோடு கூடிய உன் முகத்தை நான் பார்க்கின்ரமையால் வெற்றி அடைந்தவனுயினேன்.

சிறுவன். அம்பா இவர் யார்?

சகுந்தலை. குழந்தாய் உன் நல்வினையைக் கேள்.

அரசன். (சகுந்தலையின் அடிகளில் வீழ்ந்து) உருவழகி, நான் உன்னை நீக்கினமையினுல் உண்டான துயர நினைவு நின் நெஞ்சினின்றும் ஒழிவதாக! அந்நேரத்தில் என் மனம் ஏதோ அறியப்படாத காரணத்தால் வலியதொரு மாயத்தில் மயங்கி நின்றது; இருள்வடிவான மலகுணவலி மிகுந்துள்ளவர்களின்நிலை மங்கலப் பொருள்களிடத்திலும் பெரும்பான்மையும் இத்தன்மையதாகவே இருக்கின்றது; குருடன் தன் தலையிற் சூட்டப்பட்ட மலர்மாலையையும் பாம்பென்றஞ்சி எறிந்து விடுகின்ருன்!

சகுந்தலை எம்பெருமான் எழுந்திருக்க! திண்ணமாகவே முற்பிறவியில் தூய அறவினைகளைத் தடைசெய்த என் தீவினையானது அந் நாட்களில் தன்பயனை விளைவித்தது; அதனுலேதான், இயற்கையில் இரக்கமுடையராயிருந்தும் என் காதலர் அவ்வாறு என்னிடம் நடந்தனர்.

(அரசன் எழுந்திருக்கின்ருன்.)

சகுந்தலை. தீவினையாட்டியான இவளை எம் பெருமான் எவ்வாறு நினைவுகூரலாயினர்?

அரசன். (என்னெஞ்சத்திற் றைத்த) துயர மென்னுங் கணையைப்பிடுங்கிவிட்டபின், அதனைச் சொல்லுகின்றேன்.

பேதைமை தன்னான் மாதைநான் நீக்கக்
கண்ணின் நுண்டுளி கீழிதழ் வீழ்ந்து
பெருந்துய ருறுத்திய தன்றே, இன்றே
மற்றது சிறிதே வளைமயி ரிறையில்
உற்றதாகலிற் பொற்கொடி அதனை
அளியேன் பெருந்துயர் நீங்க
எளியேன் முந்துறத் துடைக்குவென் மயிலே.

(சொல்லியவாறே துடைக்கின்றான்)

சகுந்தலை. (கணையாழியைப் பார்த்து) எம் பெருமானே, இஃதன்றோ அந்த மோதிரம்?

அரசன். அதுவே தான்; இம்மோதிரந் திரும்பக்கிடைத் தமையினாலே,தான், நான் உண்மையாக நினைவுவரப் பெற்றேன்.

சகுந்தலை. எம் பெருமானை அடையாளங் கொண்டு மெய்ப்பிக்கப் புகுந்த காலத்திற்றான் இது காணாதுபோய் இத் தனை துன்பமும் விளைவித்தது.

அரசன். ஆகவே இக்கொடியானது தான் இவ்வேனிற் பருவத்தோடு கூடியதற்கு அடையாளமாக இம்மலரை அணிந்து கொள்ளட்டும்!

சகுந்தலை. நான் அதனை நம்பவில்லை, எம்பெருமானே இதனை அணிந்து கொள்ளட்டும்!

(பிறகு மாதலிவருகின்றார்

மாதலி. நீடுவாழ்வீர்! நல்வினைவயத்தால் நீர் நும் உரிமை மனையாளொடு கூட்டப் பட்டதனாலும் நும் புதல்வன் திரு முகத்தைக் கண்டதனாலும் இனிதுவாழ்க!

அரசன். என் விருப்பம் இனிய பழத்தைப் பெறுவதா யிற்று; ஐய மாதலி, இச்செய்திகள் இந்திரனுக்குத் தெரியா திருக்கலாமே.

மாதலி. (புன்சிரிப்போடு) தேவர்கள் பார்வைக்கு எட்டாதது யாதுளது? நீடு வாழ்வீர், வாரும்! தெய்வத் தன்மையுள்ள **மாரீசர்** தம்மைப் பார்க்கும்படி உமக்கு விடை தந்தருளினர்.

அரசன். சகுந்தலே, புதல்வனையெடுத்துக்கொள், உன்னை முன்னிட்டுக் கொண்டுபோய் அவரைக் காண விரும்புகின்றேன்.

சகுந்தலை. எம்பெருமானெடு கூடச் சென்று குரவரை அணுக நாணுகின்றேன்.

அரசன். என் காதலி, மங்கலமான நேரங்களில் அப்படிச் செய்யலாம். வா, வா.

(எல்லாரும் போகின்றனர்கள்.)

(மாரீசர் அதிதியோடு ஆசனத்திலிருந்தவண்ணமாய்த் தோன்றுகின்றனர்.)

மாரீசர். (அரசனைப் பார்த்து) தாட்சாயணீ, உன் மகன் இந்திரனது போரில் முதன்மை பெற்றுச் செல்பவரும், உலகத்தைப் பாதுகாக்கின்றவருமான இவர்தாந் துஷியந்த மன்னன். இவர்தம் வில்லினற், கூரிய விளிம்புகளுள்ள வச்சிரப்படையின் றொழில் செய்துமுடிக்கப்படுதலால், அப்படை இந்திரனுக்கு ஓர் அணிகலமாய் விட்டது.

அதிதி. இவருடம்பின் றோற்றத்திலிருந்தே இவரது பேராற்றலை அறியக்கூடும்.

மாதலி. நீடுவாழ்வீர், இதோ தேவர்களைப் பெற்றோரான இவர்கள் பிள்ளைமேலுள்ள காதற் குறிப்புத் தோன்ற நும்மைப் பார்க்கின்றனர்கள். அவர்கள் கிட்டப் போம்.

அரசன். ஓ ஐய மாதலி, தக்கன் மரீசி என்னும் இருவர்க்கும் பிறந்தமையால் நான்முகனுக்கு ஒருதலைமுறை பிற்பட்டவரும், பன்னிருவடிவான துவாதசாதித்தியருக்குப் பிறப்பிடமானவரென்று முனிவர்களாற் சொல்லப்பட்டவரும்,

மூன்றுலகத்திற்கும் இறைமகனும் வேள்விப் பலியை முதலிற் பெற்று நுகர்ந்து இன்புறுகின்றவனுமான இந்திரனை ஈன்றவரும், தானே யுண்டாவதான பரம்பொருளுக்கும் மேலான புருடனுந் தான் தோன்றுதற்குப் பிறப்பிடமாகக் கொள்ளப் பட்டவருமான அவ்விருவரும் இவர்கள் தாமோ!

மாதலி. வேறு யார்?

அரசன். (அருகிற்சென்று) இந்திரனுக்கு ஊழியக் காரனான துஷியந்தன் உங்களிருவரையும் வணங்குகின்றான்.

மாரீசர். குழந்தாய், நீ இந்நில வுலகத்தை நெடுங் காலங் காவல் புரிவாயாக!

அதிதி. குழந்தாய், நீ நிகரற்ற போர்வீரனா யிருப்பாயாக!

சகுந்தலை. என்புதல்வனோடும் உங்கள் திருவடிகளை வணங்குகின்றேன்.

மாரீசர். குழந்தாய், உன்கணவன் இந்திரனைப்போன்றும், உன்மகன் சயந்தனைப்போன்றும் இருக்கின்றனர்; ஆதலால், வேறுவகையான வாழ்த்துரை தக்கதன்று. நீ இந்திராணியைப்போல் இருப்பாயாக!

அதிதி. குழந்தாய், நீ நின் கணவனால் மிகவும் நன்கு மதிக்கப்படுவாயாக! நீடுவாழ்வானான நின்புதல்வன் இருகுடிக்கும் மகிழ்ச்சி தருவானாக! எல்லாரும் இருங்கள்.

(எல்லாரும்பிரஜாபதியின் இருமருங்கும்இருக்கின்றனர்.)

மாரீசர். (ஒவ்வொருவரையுங் குறித்துக் காட்டி) நல்வினைப் பயனாற் கற்பிற் சிறந்த சகுந்தலையும் உயர்குணத்திற்சிறந்த இப்புதல்வனும், நீயும், மனத்திட்பமும் நல்வினையும் விதிமுறையும் என்னும்மூன்றும் ஒருங்குசேர்ந்ததுபோற் கூடியிருக்கின்றீர்கள்.

அரசன். தெய்வப் பெருமானே, முதற்கண் விழைந்தது கைகூடியது; பிறகு தங்களைக் காணக்கிடைத்தது; அதனால்

தங்கள் அருள் உண்மையில் ஒப்பில்லாததா யிருக்கின்றது. என்னே? முதலில் மலர் தோன்றுகின்றது, அதன்பிற் கனி உண்டாகின்றது; முதலிற் கார் எழுகின்றது, அதன் பின் மழை பொழிகின்றது. இதுதான் காரணகாரியமுறை. மற்று இங்கோ தங்கள்அருளைப் பெறுதற்கு முன்னரே நல்வாழ்வு வரலாயிற்று.

மாதலி. ஊழ்கூட்டுவோர் இவ்வாறுதான் தமது அருளைக் காட்டுகின்றனர்.

அரசன். தெய்வப் பெருமானே, தங்கள் ஊழியக்காரியான இம்மடந்தையை யான் காந்தருவமண முறைப்படி மணந்து கொண்டும், அதன்பிற் சிலநாட் கழித்து இவள் தன் உறவினரால் என்னிடங் கொண்டுவரப்பட்ட பொழுது யான் என் நினைவிழப்பால் இவளை விலக்குதல் செய்து, தங்கள் உறவினரான மாட்சிமை தங்கிய கண்ணுவருக்குத் தவறிழைத்தே னாயினேன். பிறகு, கணையாழியைப் பார்த்ததும் அவர்மகளை நான் முன்மணந்த துண்மையென அறிந்தேன். இஃதெனக்குப் பெரிதும் புதுமையா யிருக்கின்றது. கண்ணெதிரே கடந்துபோம் உருவத்தைக் கண்டும் 'அஃது யானையன்றுபோலும்' என ஐயமுற்றப், பின் அதன் அடிச் சுவடுகளைப் பார்த்துத் துணிபு எழுந்தவாறுபோல, எனது மனமயக்கமும் அப்பெற்றித்தா யிருந்ததே.

மாரீசர். குழந்தாய், நீ தவறி நடந்ததாகக் கொண்ட ஐயத்தை ஒழித்துவிடு. அந்த நினைவிழப்பும் உன்னிடத்து நிகழ்ந்தது முறையேதான். சொல்வதைக்கேள் !

அரசன். கருத்தா யிருக்கின்றேன்.

மாரீசர். அப்ஸரஸ்தீர்த்தத் துறையிலிருந்து மிகத்துயருற்ற சகுந்தலையோடும் மேனகை தாட்சாயணியிடம் வந்த அப்பொழுதே, துருவாச முனிவரின் தீமொழியால் நின் இல்லறக் கிழத்தியான இந்தப்பேதை நின்னால் விலக்கப்பட்டா

னல்லது வேறுகாரணத்தா லன்றென எனது தவக்காட்சியால் தெரிந்துகொண்டேன். இதோ அத்தீமொழி கணையாழியைக் காண்டலும் ஒழிந்து போயிற்று.

அரசன். (ஆறுதலோடு) இப்போது அப்பழியினின் றும் விடுதலை பெற்றேன்!

சகுந்தலை. (தனக்குள்) நல்வினைவயத்தால் என் ஆரு யிர்க்கணவர் காரணமில்லாமல் என்னைத் தள்ளிவிடவில்லை. உண்மையில் திட்டப்பட்டதாக யான் நினைவுகூர வில்லையே! அல்லது வருவிக்கப்பட்ட அத்தீமொழி, (எம்பெருமானைப்) பிரிந்தமையால் நினைவு வறிதாய்ப்போன என் நெஞ்சத்தால் அறியப்படாததாயிற்றுப் போலும்! அதனாலன்றோ, என்கண வனுக்கு அந்த மோதிரங் காட்டப்படுதல் வேண்டுமென என் றோழிமார்களால் அத்தனை ஆவலோடு கற்பிக்கப்பட்டேன்.

மாரீசர். குழந்தாய், இப்போது நீ உண்மை அறிந்தனை. நின்காதலன் மேல் நீ வெறுப்புக்கொள்ள லாகாது. பார், அத் தீமொழியாலன்றோ நீ நீக்கப்பட்டாய். நினைவு மறைப்பினால் நின்பாற் கொடுமை செய்த நின் கணவன்பால் மறதி யென் னும் இருள் இப்போதுஒழிந்தமையால், மீட்டுமே இப்போது அவற்குக் காதன்மனைவியாயினை. மேலேஅழுக்குப்படிந்ததனால் ஒளிமங்கிய கண்ணாடியில் உருநிழல் தெளிவாகத் தோன்றா விடினும் அது துடைக்கப்பட்ட வழி அந்நிழல் நன்கு விளங் கித் தோன்றுகின்றதன்றோ,

அரசன். பெருமான் சொல்லுமாறேதான்.

மாரீசர். குழந்தாய், நம்மாற் பிறப்புச் சடங்குக ளெல் லாம் முறையே செய்யப்பெற்ற சகுந்தலையின் மகனை இதோ களிப்போடு ஏற்றுக்கொண்டாயென்று நம்புகின்றேன்.

அரசன். பெருமானே, என் குடி நிலை பெறுவது இவ னிடத்திலே தான் அமைந்திருக்கின்றது.

மாரீசர். அங்ஙனமே, இனி இவனே மன்னர்மன்னனுவா னென்று அறிவாயாக! பார்! இவன் இடையே தெற்றுப்பட்டுக் குலுங்காமற் செல்வதாகிய தேர்மே லமர்ந்து மாகடலைக் கடந்து, தனக்கு நிகரில்லாமல், ஏழு தீவகங்களோடுங் கூடிய இந்நிலவுலகத்தை வெற்றி கொள்வான். இங்கே விலங்குகளை யெல்லாம் வலிந்து அடங்கியது பற்றிச் **சர்வதமன** னென்று பெயர்பெற்ற இவன், மறுபடியும் உலகைத் தாங்கப்போவது பற்றிப் **பரதன்** என்றும் பெயர் பெறுவான்.

அரசன். அடிகளால் எல்லாப் புனிதச் சடங்குகளுஞ் செய்யப்பெற்ற இவனிடமிருந்துநாங்கள்எல்லாம் எய்த எதிர் பார்க்கின்றோம்.

அதிதி. பெருமானே, தம் புதல்வியின் விருப்பமெல் லாம் நிறைவேறப் பெற்ற வகைகள் கண்ணுவமா முனிவர்க்கும் அறிவிக்கப் படல் வேண்டும். தன்மகளிடத்து மிக்க காதலுடைய மேனகையோ எனக்கு இவ்விடத்தில்தானே ஏவற் றொழில் செய்துகொண் டிருக்கின்றாள்.

சகுந்தலை. (தனக்குள்) அம்மா அவர்களை நான்விரும்பியதைச் சொல்லிவிட்டார்கள்.

மாரீசர். தவ வலிமையால் இவையெல்லாங் கண்ணுவ மாமுனிவர்கண்ணெதிரே தோன்றிவிட்டன.

அரசன். இதனாலன்றோ மாமுனிவர் என்னைச் சினவாதிருந்தனர்.

மாரீசர். அப்படியானாலும், நம்முடையவாழ்த்துரைகளை அவருக்கு விடுத்தல்வேண்டும; யார் அப்பா அங்கே?

(ஒரு மாணவன் வந்து.)

மாணவன். பெருமானே, இதோ அடியேன் இருக்கின்றேன்.

மாரீசர். ஏ காலவா, வான்வழியாய் உடனேசென்று தீமொழிப்பயன்ஒழிந்தமையால் நினைவுகூர்ந்த துஷியந்தனுற்

சகுந்தலை தன் மகனொடு திரும்ப ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன ளென்னும் நற்செய்தியை எனது கட்டளைப்படி கண்ணுவமா முனிவர்க்குத் தெரிவிக்கக் கடவாய்.

மாணவன். அடிகள் கட்டளைப்படியே. **(போய் விட்டான்.)**

மாரீசர். மகனே, நீயும் நின் புதல்வனும் மனையாளும் உடன்வர நின்நண்பன் தேவேந்திரனது தேரில் ஏறிக்கொண்டு நின் நகரத்திற்குப் புறப்படு.

அரசன். பெருமான் கட்டளைப்படியே.

மாரீசர். இன்னும், இந்திரன் நின்குடிகட்கு ஏராளமான மழையைப் பெய்விக்கட்டும்! நீயும், வேள்விகள் வேட்டுத் துறக்க நாட்டினரை முற்றும் உவப்பிப்பாயாக! இங்ஙனம் இவ்விருவகை உலகங்களுக்கும் விளையும் பயன்கள் பற்றிப் புகழற்பாலனவாம் நற்செயல்களை ஒருவருக்கொருவர் செய்து கொண்டு சுழன்றுவரும் பன்னூறாழிகாலம் நீங்களிருவீரும் வாழ்வீர்களாக!

அரசன். என்னால் இயன்றமட்டும் அத்தகைய நற்செயல் களைச் செய்யமுயல்வேன்.

மாரீசர். குழந்தாய், இன்னும்நினக்கு நான் வேறு என்ன உதவி செய்தல்வேண்டும்?

அரசன். இதைப் பார்க்கிலும் வேண்டத்தக்கது பிறிதுண்டோ? பெருமான் இன்னும் இதன்திறத்து அருள்புரிய விரும்பினால் **பரதன்றன்** இம்மொழி நிறைவேறச்செய்திடுக!

சிறந்த மன்னவன் தன்குடிச் செல்வமே தெரிக!
விறந்த கல்விசால் புலவர்சொல் விபத்திடப்படுக!
நிறந்து வாழுமை கூறராம்நீலலோ கிதர்யான்
பிறந்தி டாவகை யருளிமேற் பேறுநல் குகவே.

ஏழாம் வகுப்பு முடிந்தது.

சாகுந்தலம் முற்றும்.

ஓம்

சாகுந்தலநாடக விளக்க உரைக்குறிப்புகள்

(பக்கம், க) எந்நூல் உரைப்பினும் அந்நூன் முகத்தில் 'வாழ்த்து' 'வணக்கம்', 'வருபொருளுரைத்தல்' என்னும் மூன்றும் உரைத்து அதனைத் தொடங்குதல் வேண்டுமென்பதே ஆன்றோர் கொள்கையாதலின், சாகுந்தலம் என்னும் நாடகக்காப்பியத்தை இயற்றப்புகுந்த காளிதாசர் என்னும் வடமொழி நல்லிசைப்புலவர், முதற்கண் வாழ்த்தும் வணக்கமுங் கூறுவான்றொடங்கி அவைதம்மைச் சூத்திரதாரன் வாயிலாகக் கூறினார்

'அட்டமூர்த்தம்' என்னும் எட்டு வடிவாய் விளங்குஞ் சிவபெருமானை ஆசிரியர் வணங்கும் முகத்தால் வாழ்த்துரை கிளக்கின்றார்.

முதன்முதல் நீரே படைக்கப்பட்டதென்பது ஆரிய வேதநூல் வழக்கு. "அந்த முதற்பொருள் நீரேயாம்; அது மூச்சு இலதாய்த் தன்னியற்கையினாலேயே மூச்சுவிடுவதாயிற்று." என இருக்குவேதப் பத்தாம் மண்டிலத்தின்கண்ணதான கஉகூ-ஆம் பதிகம் பகருதல் காண்க. அந்நீரிலிருந்தே தீயும், அத்தீயிலிருந்தே ஞாயிறும் உண்டாதலும் ஆண்டே நுவலப்படுகின்றது. இவ்வாற்றாற் காளிதாசர் தழுவிய உலகப் படைப்புமுறை பண்டை இருக்குவேத வழித்தாதல் காண்க. வேதகாலத்திற்குப் பிற்பட்டதான தைத்திரீய உபநிடதத்தில், "விசும்பிலிருந்து காற்றுங், காற்றிலிருந்து தீயுந், தீயிலிருந்து நீரும்' நீரிலிருந்து நிலனும் உண்டாயின" என நுவலப்படுங் கொள்கை அவர்க்கு உடம்பாடன்று. நான்முகன்-படைப்புக்கடவுள்.

அவி-தேவருணவு. அதனைத் தீக்கடவுள் ஏற்றுத்தேவர்கட்குச் சேர்ப்பிப்பனென்பது பண்டையோர் கொள்கை. இயமானன்-யஜமானன் என்னும் வடசொற்றிரிபு; வேள்விவேட்கும் ஆசிரியன். இறைவன் எல்லா உயிர்கட்கும் உயிராய் இருப்பனாயினும், அவ்வுயிர்களுட் சிறந்த வேள்வியாசிரியன்பால் முனைந்து நிற்றல்பற்றி இயமானனை ஈண்டு விதந்து கூறினார்.

கட்புலனாகாத 'காலம்' இன்னதென்பது கட்புலனாய் இயங்குகின்ற பகலவனும் வெண்மதியமும் என்னும் இரண்டின் இயக்கத்தா

லன்றி அறியப்படாமையிற் 'காலத்தை வரையறுக்கின்ற ஞாயிறு திங்கள்' என்றார். பகலிரவுகளையும், பன்னிரண்டு திங்களையும், அறுபது ஆண்டுகளையும் பகுத்துணர்தற்கு இவ்விரண்டின் இயக்கம் இன்றியமையாததாதலை வான்நூலிற் காண்க.

விசும்பு-வான்: இடைவெளி; ஓசை உலவுதற்கு இடங்கொடுத்து நிற்பது. உயிருள் பொருள் உயிரில் பொருள்களாகிய எல்லாம் நிலனும் நீருந் தீயுங் காற்றும் வானும் ஞாயிறுந் திங்களும் உயிரும் என்னும் எட்டில் அடங்குதலின், எல்லாம் வல்ல இறைவன் . இவற்றை இயக்குதற்பொருட்டும் அறிவித்தற்பொருட்டும் இவற்றின்கண் நிறைந்துநிற்ப னென்றார்.

வேதங்கள் தொகுக்கப்பட்டுப் பிராமணங்களும் பழைய பன்னிரண்டு உபநிடதங்களும் வரையப்பட்ட பண்டைக்காலத்தே சிவபெருமான் ஒருவனே முழுமுதற்கடவுளாக வணங்கப்பட்டனன். இவ்வுண்மை மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் நூலிற் கண்டுகொள்க. காளிதாசர் பிற்காலத்தெழுந்தபுராணமுறையைத் தழுவாது, முற்காலத்ததாகிய வேதமுறையைத் தழுவுதலிற் சிவபெருமான் ஒருவனையே முழுமுதற் கடவுளாக வைத்து வாழ்த்துரை கூறுவாராயினர். இங்ஙனமே இவர்தாம் இயற்றிய 'விக்கிரமோர்வசீயம்' என்னும் நாடகத்தின் முகத்தும், 'மாளவிகாக்நிமித்திரம்' என்னும் நாடகத்தின் முகத்துஞ், சிவபெருமான் ஒருவனையே முழுமுதற் கடவுளாக வைத்து வாழ்த்துரைத்தல் காண்க.

'கோலச்சாலை' என்பது நாடகம் ஆடுவோர் தாந்தாம் பூணுதற்குரிய கோலங்களைப் பூணும்பொருட்டு நாடகஅரங்கின் உட்பக்கத்தே வகுக்கப்பட்ட ஓர் இடம். ஒப்பனை-அலங்காரம். நங்கை-பெண்களிற் சிறந்தாள்.

'நடி' என்பவள் சூத்திரதாரனுக்கு உதவியாய் நாடகஅரங்கில் நின்று பாடி நாடக நிகழ்ச்சிக்குத் தோற்றுவாய் செய்பவள். இச்சாகுந்தல நாடகத்தில் மட்டும் இம்முன்னுரையில் இங்ஙனம் ஒரு மாது தோன்றுகின்றாள். காளிதாசர் இயற்றிய ஏனை இரண்டு நாடகங்களிலும் ஓர் ஆடவன் உதவியாளனாய்த் தோன்றுதல் காண்க.

அரங்கம்-நாடகமேடை.

(பக். உ.) நடிப்பு-கூத்து மாதராய்-பெண்ணே. இசை-பாட்டிசை. துய்த்தல்-அனுபவித்தல். ஏற்றது-இசைந்தது.

வேனிற்காலம்-வெயிற்காலம். முகிழ்-அரும்பு. அளைந்து-குடைந்து. நறுமணம்-நல்லவாசனை. கானகம்-காடு, அடர்ந்த-நெருங்கிய. அயர்ந்த துயில்-தன்னை மறந்த தூக்கம். மாலைக்காலம்-சாய்ங்காலம்.

பாட்டின் பொருள் : விரியும்மணம்அவிழ்க்கும்-எங்கும்பரவா நின்ற மணத்தை அவிழச்செய்யும் ; மலர்முகிழ்மேல் எல்லாம்-பூவரும்புகளின் மேலிடங்களைஎல்லாம், கரியவரிவண்டு-கரிய நிறமும் இறக்கைகளில் வரியும் உடைய வண்டுகள், முத்தம்இடல் காணுய்-முத்தம்இடுதலைஒப்ப வாயால் தொடுதலைப்பார்ப்பாயாக, எரியும்தளிர்ப் பிண்டி இணர்கிள்ளி-தீ எரிவதனையொப்பச் சிவந்துதோன்றுந் தளிர்களையுடைய அசோகமரத்தின் பூங்கொத்துகளைக்கிள்ளி, ஓடும்கரிய விழிமாதர்-காதளவும் ஓடாநின்ற நீண்ட கரிய கண்களையுடைய மடந்தையர், காது இடலும் காணுய்-தம்முடைய காதுகளிற் செருகுதலையும் பார்ப்பாயாக.

பனிக்காலத்தே இலையுதிர்ந்த மரஞ்செடி கொடிகள் வெயிற்காலத்தே புதிது தளிர்த்து அரும்புகட்டுதலும், அவ்வரும்புகளில் உள்ளதேனைப் பருகுதற் பொருட்டு வந்தவண்டுகள் அவற்றைக்குடைதலும், அதனுல் முறுக்கு அவிழ்ந்த அவ்வரும்புகளிலிருந்து நறுமணம் புறந்தோன்றி வீசுதலும், அப்போது அழகிய மாதர்கள் அசோகமரச் சோலைகளிற் புகுந்து அதன் பூங்கொத்துகளைப் பறித்துக் காதுகளிற் செருகித் தம்மை ஒப்பனைசெய்துகொண்டு விளையாட்டயர்தலும் இயற்கையாய் நிகழ்தலின் அவ்வேனிற்கால அழகினை நடி என்பாள் இங்ஙனம் புனைந்துபாடுவாளாளுள்.

அடுத்துவருங் கதைநிகழ்ச்சியினையும் நடி இப்பாட்டின்கட் குறிப்பிட்டுக்காட்டுதலுங் கருத்திற் பதிக்கற்பாற்று. அரும்புகள் தேனையுடையவாய் முகிழ்த்துத்தோன்றத், தொலைவிலுள்ள வண்டுகள் அவற்றின் பதம்அறிந்து வந்து, அவற்றின் கட்டை நெகிழ்த்துத் தேன்பருகும் முயற்சியினைத் தொடங்குதல்போலக், கானகத்திலுள்ள சகுந்தலையென்னும் மங்கை தன் அழகு நலம் நிரம்பிக் காதலின்ப நுகர்ச்சிக்குரிய பதம் வாய்ந்தனளாய் இரும்பத், தொலைவில் நகரவாழ்க்கையிலுள்ள துஷியந்தன் என்னும் மன்னன் ஊழ்வினைகூட்ட அக்கானகத்திற் புகுந்து அவடன் காதலின்பத்தினை நுகர்ந்து செல்வனென்பது குறிக்கப்பட்டமை காண்க.

அசோகந்தளிர்கள்பூங்கொத்துகளை மாதர் காதிற் செருகியாடும் வழக்கம் வடநாட்டிலேமட்டுமன்றித் தமிழ்நாட்டிலும் உண்டென்பது, "வண்காது நிறைந்த பிண்டியொண்டளிர், நுண்பூணாகந்திளைப்ப" என்று திருமுருகாற்றுப்படை (வரி. உக, உஉ) யினுங் கூறப்பட்டமைகொண் டுணரப்படும்.

(பக். உ.) குழு-கூட்டம். ஓவியம்-சித்திரம்.

'சூத்திரதாரன்' என்பான் ஒரு கதைதழுவிவருங் கூத்தினை நாடக அரங்கிற் கூத்தர் பலரைக்கொண்டு நடத்திக்காட்டும் முதல்வன் ஆவன். பண்டைநாளில் தோற்பாவை மரப்பாவைகளைக் கயிற்றிற் கோத்து ஆட்டுவது வழக்கமாதலின், அங்ஙனம் அவற்றை ஆட்டுவோன் 'சூத்திரதாரன்' எனப் பெயர்பெற்றான். சூத்திரம்-கயிறு. தாரன்-தாங்குவோன். பின்னர்க் கூத்தர்களைத் தன் அறிவுஎன்னுங் கயிற்றாற் கட்டி ஆட்டுந்தலைவனும் அப்பெயர்பெற்றான் என்க.

முதல் வகுப்பு

(பக். ச.) இந்நாடகக்கதை ஏழுவகுப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றுள் இம் முதல்வகுப்புத், துஷியந்தன் என்னும் அரசன் வேட்டம் ஆடும்பொருட்டுத் தேர்மீதிவர்ந்து புள்ளிமான் ஒன்றைப் பின்றொடர்ந்து ஒரு கானகத்திற் புகுதலும், அஃது அருந்தவத்தோர் உறையுளாயிருத்தல் கண்டு, மானைவிடுத்துத் தேரினின் றுங் கீழிறங்கி உட்சென்றவன், சகுந்தலையும் அவடன் தோழிமாரிருவரும் பூஞ்செடிகட்குத் தண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு வருதலைப்பார்த்து, மரச்செறிவின் மறைவிலிருந்து அவர்களை உற்றுநோக்கிச், சகுந்தலையின் பேரழகை வியந்து அவள்மேல் அளவிறந்த காதல்கொண்டவனாய், வண்டோச்சும் முகத்தால் அவர்பாற்சென்று அவரோடு உரையாடுகையில், அக்கானகத்தைக் கலக்கி ஓடிவரும் ஓர் யானையை எய்யும்பொருட்டு, அம்மாதர் மூவரையுந் தமது இருப்பிடத்திற்குச் செல்லவிடுத்து, அவரை அன்றைக்குப் பிரிந்துசென்று தன் கூடாரத்தின்கண் ஆற்றானாய் வருந்தியிருக்கும் வரையிற் கதையின் துவக்கப்பகுதியினை நடத்திக் காட்டுகின்றது.

களம்-நாடகக் கதை நிகழ்ச்சிக்குரிய இடம்.

துஷியந்தன் நாண் ஏற்றிய வில்லைக் கையில் ஏந்தி ஒருமானைப் பின்றொடரும் நிலைக்குச், சிவபிரான் வில்லேந்திக்கொண்டு வேள்வியாகிய மானைத்தொடர்ந்து சென்றமையினைத் தேர்ப்பாகன் உவமை

யாகச் சொல்லுகின்றான். மாபாரதம், சௌப்திக பர்வத்தில், எஅசு-இலிருந்து அ௦அ-வரையிற் கூறப்படும் 'இறைவன் தக்கன் வேள்வி யழித்த கதை'யில் இவ்வாறு நுவலப்படுகின்றது. தக்கன் ஆற்றிய வேள்வி சிவபிரானால் அழிப்புண்டு ஒரு மான்வடிவுகொண்டு ஓடாநிற்கச், சிவபிரான் பினாகமென்னும் வில்லையேந்தி அதனை வானின்கட் டொடர்ந்து சென்றார் என்பது.

கட்புலனாதல்-கண்ணுக்குத்தெரிதல். கறித்தல்-கடித்தல். கடுஞ் செலவு-விரைந்த ஓட்டம்.

(பக். ரு.) மட்டம்-சமம். கவரி-சாமரை. படலம்-படல், மூடி. இலக்கு-குறி. துறவிகள்-முனிவர்கள்.

(பக். சு.) மாணவர்-சீடர். மலர்-பூ. ஊடுருவல்-நடுநுழைதல்.

'புரு' என்பவன் மதி (சந்திர) குலத்திற்குத் தலைவன்; அத்திரி முனிவரின் புதல்வனான சந்திரன் என்பான் இக்குலத்தைத்தோற்று வித்தமையின் இஃது அவன் பெயரால் வழங்குவதாயிற்று. சந்திரன் அல்லது சோமன் கால்வழியில் வந்தோர்: புதன், புரூரவன், ஆயு, நகுஷன், யயாதி என்போராவர்; இவருட் 'புரு'வின் கால்வழி யில் வந்தோர்: தம்சு, அநிலன், துஷியந்தன், பரதன் என்போராவர். இங்ஙனமே, பகலவன் அல்லது வைவஸ்வத குலத்திற்குத் தலைவன் 'இக்ஷுவாகு' என்பவனே யாவன்; அவன் வழியில் வந்தோர்: ககுத்தன், திலீபன், ரகு முதலியோராவர்.

அந்தணர்-அருளொழுக்கம் வாய்ந்த துறவோர்; "அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ், செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்" என்றார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரும். ஏற்கற்பாற்று-ஒப்புக்கொள்ளுதற்கு உரியது.

கொணர்தல்-கொண்டுவருதல். 'மாலினி' என்பது அத்தினாபுரத்திற்கு அருகிற் கங்கையாற்றில் வந்து கலக்கும் ஒரு கிளையாறு; இது 'மந்தாகினி' எனவும் பெயர்பெறா நிற்கும்.

(பக். எ.) இடர்-துன்பம். நோன்பு-தவம். மாதவர்-பெருந்தவத்தோர். தழும்பு-வடு.

வரிசை-முறைமை. 'சோமதீர்த்தம்' என்பது கத்தியவாரில் உள்ள சோமநாதம் என்னுஞ்சிவபிரான் திருக்கோயிலுக்கு அருகில் உள்ளதொரு திருக்குளம்; தக்கன் கூறிய தீமொழியாற் க்ஷயநோய் கொண்ட சந்திரன் என்பான் இத்திருக்குளத்தில் முழுகிச்சிவபிரானை

வணங்கி அந்நோய்தீரப்பெற்றமையால், அஃது அப்பெயர்த்தாயிற்று. இனித், துருவாசர் கூறுந் தீமொழியாற் சகுந்தலைக்கு நேர இருக்குந் தீமையினை ஒழித்தற் பொருட்டாகவே, அதனை முன்னுணர்ந்து கண்ணுவமுனிவர் சோமநாதத்திற்குச் சென்றனர். இதனால் இவர் திரும்பி வருதற்குச் சில திங்களாவது கழியுமாதலாற், சகுந்தலையுந் துஷியந்தனுங் காதலின்பத்திற் றிளைத்திருத்தற்கு வேண்டிய அளவு அமைதியானகாலம் அங்குள்தென்பதனைக் காளிதாசர் இங்கே குறிப்பித்தாரென்ப துணரற்பாற்று.

இயற்றும்-செய்யும். வழிபாடுகள்-வணக்கமுறைகள். மொழிதல்-சொல்லல். தூயது-பரிசுத்தமானது. கறை-குற்றம். முடுக்குதல்-ஓட்டுதல். தெற்றென-தெளிவாக. பேட்டு இளங்கிளிகள்-இளைய பெண்கிளிகள். உறைகின்ற-வசிக்கின்ற.

(பக். அ.) 'இங்குதி' ஒருவகைமரம். நெய்ப்பற்று-நெய்ப்பசை. சிதர்ந்து—சிந்தி. மிளிர்தல்-ஒளிசெய்தல். சொட்டுதல்-துளித்தல். சிற்றலை-சிறியஅலை. கற்றை-தொகுதி. அலைசல்-அலைதல். திகழும்-விளங்கும். வேட்கும்-வேள்விசெய்யும். புல்வாய்க்கலை-ஒருவகை மான். புற்கறித்து-புல்லைக்கடித்து.

உடை—உடைமை. அணிகள்-ஆபரணங்கள்.

(பக். கூ.) நிமித்தம்-குறி. ஓர் ஆண்மகனுக்கு வலது தோள் துடிப்பது அவன் ஓர் அழகியபெண்ணைக் கூடப்போவதனை முன்னறிவிக்குங் குறி என்பர். ஊழ்வினை வயத்தால் இனி நடக்கப்போவனவற்றைத் தடைசெய்வன எவையும் இல்லை என்ற கருத்தைத் துஷியந்தன் " இனி நிகழவேண்டுவனவாயுள்ள நிகழ்ச்சிகளுக்கு எவ்விடத்துங் கதவுகள் இருக்கின்றன " என்னுஞ் சொற்றொடராற் கருதுகின்றான்.

அண்டை-அயல். உரையாடும்-பேசும். முல்லை-மணங்கமழும் பூக்களையுடைய ஒருகொடி. உவளகம்-அந்தப்புரம், அரசர் முதலிய செல்வக்குடியினரின் மகளிர்மட்டும் இருக்கும் மனை. இளங்கா-இளமரச்சோலை. பின் இடைதல்-பின்வாங்குதல்; அதாவது தோற்றல். வாய்வது—பொருந்துவது. நாகரிகம் வாய்ந்த செல்வரின் அரண்மனைகளில் உள்ள மாதர்கள் அங்கே தமக்குச்செய்யப்படும் இனியமென்முறைகளால் அழகுமிக்குத் தோன்றுதற்கு, ஏவலாட்களாற் பேணி வளர்க்கப்படும் இளங்காவின் பூங்கொடிகளையும்; கானகத்திலுள்ள

ஏழைமகளிர் அங்ஙனம் பேணிவளர்க்கப்படாதிருந்தும் அவர்கள் இயற்கையழகிற் சிறந்துதோன்றுதற்கு, மக்கள் எவரானும் போற்றப் படாமலே இயற்கையிற் செழுமையாக வளர்ந்து நறுமணங் கமழுங் காட்டுப் பூங்கொடிகளையும் அரசன் உவமையாகக் கருதினுன் என்க.

(பக். ௧௦.) கருதுகின்றேன்-எண்ணுகின்றேன். புதிது அவிழ்ந்த-புதிதாக அலர்ந்த. அகழ்ந்த-தோண்டிய. ஏவுதல்-வேலை யிடுதல்.

'என்னை!' வியப்பினைக் காட்டுஞ் சொல். மாட்சிமை-தவப் பெருமை. செயற்கை-செய்முறைகள். கனிந்த-முதிர்ந்த. இசைவித்த-பொருத்திய. குவளைமலர்-மென்மையான ஒருவகை நீலப்பூ. இதழ் விளிம்பு-பூ இதழின் ஓரம். விறகுக்காக வளர்ந்த செடி மிகவும் வன்மையுடையதாயிருத்தற்கும், நீலப்பூவின் இதழ் மிகவும் மென்மையுடையதாயிருத்தற்கும் உவமை. விறகுக்குப் பயன்படும் வன்செடியினை வலிய இருப்புக் கத்திகொண்டு வெட்டல் வேண்டுமேயன்றி, மெல்லிய குவளைப்பூவின் இதழ்கொண்டு அறுக்கத்துணிதல் பேதைமையாம்; அதுபோற், கொடிய தவத்தொழில்களைப் புரிதற்கு வல்லென்ற யாக்கை வாய்ந்தவர்களே தக்கவரல்லால், மெல்லிய எழிலுடம்பு வாய்ந்த சகுந்தலை தக்கவள் அல்லள் என்றான்.

மாவுரியாடை-மரத்தினின்றும் உரித்தெடுத்த நாரினால் நெய்த ஆடை. கொங்கை-முலை. நெகிழ்த்தல்-தளர்த்தல். புடைத்தல்-வீங்குதல். கடிந்துகொள்-சினந்துகொள். இழை-மெல்லியநூல்: சரடு.

(பக். ௧௧.) பரிய-பருமையான. பொதிந்து-மறைத்து. வெளிறிய-வெளுத்த. புற இதழ்-பூவின் வெளிப்புறத்தே ஒட்டியுள்ள பசிய இதழ். புனைந்த-அழகாய்ச்செய்த. மூடி-மேல்மூடுங் கருவி. முகிழ்-முகை. எழில்-மிகுந்த அழகு. புலப்படுதல்-விளங்குதல். ஆண்டு-வயது. அணிகலங்கள்-நகைகள். சடைப்பாசி-மயிர்க்கற்றையை யொத்த நீர்ப்பாசி. வெண்திங்கள்-வெண்மையான சந்திரன். களங்கம்-கறை. மெல் இயல்-மென்றன்மைவாய்ந்த பெண், கவர்ச்சி-மனத்தைத் தன்வயப்படுத்துந் தன்மை. தாமரைமலர் விரியாமற் கொழுமுகையாய் இருக்கும் பதத்திற் குவிந்த அதன் அகஇதழ்களின் அழகு வெளியே தெரியாதபடி அதனையொட்டிப் பசிய புறஇதழ்கள் மறைத்திருத்தல்போலச், சகுந்தலைதன் பருங் கொங்கைகளின் எழில் புலனாகாதபடி அவற்றின்மேற் கட்டப்பட்டிருக்கும் மாவுரியாடை

அவற்றை மறைக்கும் என்றான். இன்னும், பாசிபடர்ந்த குளத்தின் இடையிடையே காணப்படினுந் தாமரை மலர்கள் அதனால் தம்அழகு குன்றாமல் மிகுந்து விளங்குதல்போலவும், வெள்ளிய சந்திரன் தன்னகத்தே களங்கமுடையதாயிருப்பினும் அதனாற்றன் அழகொளிகுன்றாமல் மிகுந்து திகழ்தல்போலவும், அழகற்ற மரவுரியாடை சூழ்ந்திருப்பினுஞ் சகுந்தலையின் மேனியழகு மிகுந்தே தோன்றுமென்றான்.

தேமா-இன்சுவை மிக்க பழங்களைத்தரும் மாமரம். தென்றல்-தெற்கேயிருந்து வீசும் மெல்லியகாற்று; இது வேனிற்காலத்தே தான் வீசும். மாந்துளிர்கள் மகளிர் விரல்களையொப்பச் சிவந்திருத்தலால், அவற்றின் அசைவு தன்னை அழைப்பதுபோல் தோன்றுகின்றதென்றாள் சகுந்தலை. பால்-இடம்.

பிணைந்திருப்பது-இணைந்திருப்பது.

சகுந்தலையும் அவடன் தோழிமாரும் இவ்வாறு பேசிக்கொண்டு உலவுதலை மரச்செறிவில் மறைந்திருந்து நோக்குந் துஷியந்தன் சகுந்தலையின் அழகைத் தனக்குள் வியந்துசொல்கின்றான்.

(பக். கஉ.) கட்டு இளமை-உடம்பின் முறுக்குநெகிழாத இளமைப்பதம். இவ்விளமைப்பதம் சகுந்தலையின் ஒவ்வோர் உறுப்பிலும் (அவயவத்திலும்) அரும்பித் தோன்றுகின்றதென்றான்.

'வனஜ்யோத்ஸ்நா' என்னும்வடசொற்றொடர் பாகதத்தில் 'வனதோசினி' எனத்திரிந்தது; அது 'கானகத்திற்கு நிலவொளி' எனப் பொருள்படும்; ஆதலால், அது 'கான்மதியம்' எனத் தமிழில்மொழிபெயர்க்கப்பட்டது; கான்-காடு, மதியம்-நிலா. மல்லிகைக்கொடியின் மலர்கள் மிக வெள்ளியவாய் இருத்தலால், அக்கொடிமுழுதும் அலர்ந்த பூக்களுடன் தோன்றுகையில், அது நிலவொளியை யொத்துக் காணப்படுதல் பொருத்தமேயாம். தேமாவின் அண்டையில் நிற்கும் மல்லிகைக்கொடியை அத்தேமாவிற்கு மணமகளாகக் கூறினாள். இதனைப் பின்னே நான்காம் வகுப்பிலும் (பக். கூஅ.), இரகுவம்சத்திலும் (அ, சுக) அடுத்தடுத்துக் கூறுதலாற், காளிதாசர்க்கு இவ்வியற்கைத் தோற்றத்தில் மிகுந்த விருப்பு உண்டென்பது அறியப்படும்.

புத்தப்புதிய-மிகப்புதிய. தழைகள்-தழைத்த இலைகள்.

ஐயம்-சந்தேகம். காதல்-பேரன்பு; ஒருவரையொருவர் உயிராய்க் கருதியுருகும் அன்பின் பெருக்கு. விழைதல்-விரும்புதல்.

(பக். கங.) கலேக்கப்பட்ட-ஓட்டப்பட்ட.

கடை-கடைசி. விழி-கண். செவி-காது. மறைபொருள்-இரகசியச்செய்தி. ஓதுதல்-சொல்லுதல். வெருட்டுதல்-ஓட்டுதல். கருவூலம்-பொக்கிஷம். கீழ் இதழ்-கீழ் உதடு.

காமின்கள்-காப்பாற்றுங்கள். கானகம்-காடு. ஏற்ற-தக்க

மரச்செறிவில் மறைந்துநிற்கும் அரசன், தனக்கு முன்பின் அறிமுகம் இல்லாத இளையமகளிர்பாற் செல்லுதல் உயர்ந்தோரொழுக்கமாகாமையின், தான் அவர்கள்பாற்செல்லுதற்கு ஏற்றதொரு நேரத்தை எதிர்பார்த்துநிற்க, ஒரு வண்டானது அவர்களைத்துன்புறுத்தி, அவர்களை ஓர் ஆண்மகனுதவியை அவாவிக்கூவுமாறுசெய்து, அவன் அவர்களைச் சென்றணுகுதற்கு ஒரு காரணங் கற்பித்தவாறு காண்க. இங்ஙனந் தலைமகன் தலைமகளைச் சென்றுசேர்தலை 'வண்டோச்சிமருங்கணைதல்' என்று தமிழ்நூலார் கூறுப. துஷியந்தன் வேட்டமாடப் புகுந்ததிலிருந்து, அவன் தனக்கு ஏற்ற சகுந்தலையைச் சென்றுசேருங்காறும், ஊழ்வினை அவனுக்குப் பலவாயில்களை ஒரு தொடர்பாக இசைவித்து வருதல் காண்க

(பக். கச.) ஒறுத்து-வருத்தி, தண்டித்து. செங்கோல்-செவ்விய அல்லது நடுநிலைகோணுத கோல், அக்கோல் அரசனது முறையரசுக்கு அடையாளமாயிற்று. ஓச்சுதல்-செலுத்துதல். 'எடா' தோழன் முன்னிலைப்பெயர்; இச்சொல் இக்காலத்தில் ஒருவன் தன்னிற் கீழ்ப்பட்டான் ஒருவனையாதல், தன்னிற்குறைந்த சிறுபருவத்தான் ஒருவனையாதல் தன்முகப்படுத்துதற்கண் வழங்குகின்றது.

இடர்-துன்பம். குடில்-சிற்றில். வழிபாடு-வணக்கம். உரை-சொல். அடர்ந்த-நெருங்கிய. 'ஏழிலைப்பாலை' மகளிரான்மலரும் ஒருவகைமரம். எக்கர்மணல்-கடல் அல்லது யாற்றுநீரால் ஒதுக்கி உயர்த்தப்பட்ட மேட்டு மணல். அமர்ந்து-இருந்து.

(பக். கரு.) வேலை-தொழில். ஆண்டு-வயது. நட்பு-நேசம். பணிவு-தாழ்வு. இசைவு-பொருத்தம். மாட்சி-பெருந்தன்மை. ஆவல்-பெருவிருப்பு. மொழிந்த-சொல்லிய. விழைவு-பெருகிய ஆவா.

துஷியந்த மன்னன் வரலாறுகளைத் தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு அனசூயை கேட்ட வினுக்களுக்கு அவ்வரசன் உண்மையைத் தெரிவியாமல், தன்னை மறைத்து மொழியும் நுட்பம் உற்றுநோக்கற்பாலது. ஒருவனுடைய வரலாறுகள் தெரியாமலே அவனைக்கண்ட

அளவில் அவன்மேல் ஆராக்காதல் கொள்ளும் ஒருமங்கையே அவன் மேல் என்றும் நெகிழாத அன்புடையளாய்க் கற்பொழுக்கத்திற் சிறந்து திகழ்வள். ஒருவன்றன் செல்வத்தையும் அதிகாரத்தையுந் (தலைமையையும்) புகழையுங் குடியுயர்வையும் பாராட்டி அவன்மேல் அன்புகொள்ளும் ஒருமாது அவன்பால் என்றும் பிறழாத காதலன் புடையளாய் ஒழுகுதல் அரிது. அதுபற்றியே, அரசன் தனக்குள்ள புறச்சிறப்புகளைத் தெரிவியாது, தன்மேற் சகுந்தலையின் மனப்பதிவு எத்தன்மையதாக நிகழ்கின்றதென ஆராய்ந்து ஓர்கின்றான். என்றா லுந், தன்குடிக்கு முதல்வனான 'புரு' வின் பெயரால் தன் உண்மை யையும் ஒருவாற்றாற் குறிக்கின்றான்.

(பக். கசு) நடைபெறுதல்-நடத்தல். வேந்தன்-அரசன். ஏற் படுத்தல்-நிருமித்தல். இழைக்கும்-செய்யும். நிகழ்தல்-நடத்தல்: நிறை வேறுதல். அறத்தின் உரு-தருமத்தின் வடிவம். கானகம்-காடு. இயற்றுவோர்-செய்வோர். காவலர்-காவலாய் இருப்போர். களஞ்சி யம்-பொக்கிஷம், இங்கே சகுந்தலை என்பது குறிப்பு. ஏடிமார்-தோழி மார். உள்ளம்-மனம். செவிகொடுத்தல்-கேட்டல். இசைந்தால்- இணங்கினால். வினவுதல்-கேட்டல். தலையளி-சிறந்த அல்லது முதன் மையான அருள்.

'பிரமசரியம்' என்பது மணஞ்செய்யாது கல்வியிலுந் தவத்தி லுந் தன் அறிவையும் முயற்சியையும் ஈடுபடுத்தி நிற்கும் நிலை. கண் ணுவ்முனிவர் பிரமசரியநிலையில் இன்றிக் கிருகத்தராய் (இல்லறத்த வராய்) இருப்பவரேனுஞ், சகுந்தலையின் பிறப்பைத் தெரியும் பொருட்டு மன்னன் அவரை அந்நிலையிலுள்ளவராகக் கருதி வினவி னான்.

(பக். கஎ.) 'கௌசிககுலம்' என்பது மதிகுலத்தவனான குசன் அல்லது குசிகன் என்பவனைத் தலைவனாய்க்கொண்ட குலம் என்பது. அக்குலத்திற் பிறந்த அரசமுனிவர் என்றது விசுவாமித்திரரை.

தன்னந்தனியே-மிகவுந்தனியே. ஏவினர்-தூண்டினர்.

நூறுவேள்விகள் வேட்டோருங் கடுந்தவம் புரிந்தோரும் இந்திர வாழ்க்கையை மறுமையிற் பெறுவரென்பது புராணக்கூற்று. அங்ங னம் இந்திர வாழ்க்கையைப் பெறுதற்கு வருவோர்முன், பழைய இந் திரன் தன்னிலையைத் துறந்து செல்லல்வேண்டுமாகலின், அவ்வாறு அவன் தன் வாழ்க்கையினை இழவாமைப்பொருட்டு, வேள்வி செய்

வார் முயற்சிகளையுந் தவம் புரிவார் நிலைகளையுங் குலைப்பனென்று புராணங்கள் கூறும். அரம்பைமாது-தெய்வப்பெண்.

'இளவேனிற்பருவம்' என்பது சித்திரை வைகாசித் திங்களில் நடைபெறும் வெயிற்காலம். இயல்பிற்று-தன்மையினையுடையது. அரைவாசி-அரைப்பங்கு.

மகளிர்-பெண்கள். வனப்பு-அழகு. மிளிர்தல்-ஒளிவிடுதல். நிலவரைப்பு-நிலஎல்லை. பேரொளிவீசும் மின்னற்கொடி நிலத்திலன்றி வானில்தோன்றுதல்போல, இந்நிலவுலகத்து மங்கையர்பாற் காணப்படாத அத்தனைப்பேரழகு வாய்ந்த சகுந்தலை ஒரு தேவமாதின் பாற்றான் தோன்றினளாகல் வேண்டும் என்றான்.

(பக். கஅ.) சகுந்தலை அரசமுனிவ ராகிய விசுவாமித்திரர்க்கு மேனகை என்னும் அரம்பைமாதின்பாற் றோன்றினவளென்னும் உண்மை அறிந்த அளவில், அரசனாகிய தான் அவளை மணத்தல் தகும் எனக் கருதித் துஷியந்தன், 'என் காதல் இப்போது இடங்கண்டது' என்று தனக்குட் கூறிக்கொண்டான். பகடி-பரிகாசம்.

வேட்கை-ஆசை. மீதுஊர்தல்-மேற்படுதல். தாழாதீர்-தாமதியாதீர்.

காமவேள்-மன்மதன். 'வைகானசவிரதம்' என்பது மணவாழ்க்கையினை விரும்பாது, துறவுவாழ்க்கையினை விரும்பினாரால் கைக்கொள்ளப்படுவது; இந்நோன்பினை வகுத்தவர் 'விகநசர்' என்னும் முனிவராதலால் அது வைகானசம் எனப் பெயர்பெற்றது.

'பேட்டிளமான்களுடன் கூடித் தன் வாழ்நாள் எல்லையளவுங் காலங் கழிக்கப்போகின்றனளோ?' என்றரசன் வினயது, சகுந்தலை முன்சொன்ன வைகானச நோன்பினைக் கைக்கொள்ளாதுவிடினும், மணம்புரியாது பிரமசாரிணியா யிருக்கப்போகின்றனளோ என்பதனை ஐயுற்று வினவியதாகும்.

'மணவாளன்' என்பது மணம் ஆளன் எனப்பிரிந்து மணத்தை ஆள்பவன் அல்லது மணஞ்செய்து கொள்பவன் எனப் பொருடரும். புரிவித்தல்-செய்வித்தல்.

(பக். கூ.) ஐயை-தலைவி; 'ஐயன்' என்பதற்குப் பெண்பால். இடக்கர்-சொல்லத்தகாதது. புறக்கணித்தல்-பாராமுகஞ்செய்தல். பற்றிக்கொள்ளல்-பிடித்துக்கொள்ளல். முறை-ஒழுங்கு. இருந்தவாற்றால்-இங்ஙனம் உள்ளவகையால், இருக்கை-இருக்குமிடம் :ஆசனம்.

மீண்டவன்-திரும்பினவன். சகுந்தலை அரசனைவிட்டுச்செல்கையில், அவனது மனமும் அவளுடனே சென்று அவளைப்போகாமல் தடை செய்யவிரும்பியும், அஃது ஒழுங்கு அல்லாமையால் அவன் தன் மனத்தைத் தன்பால் வருவித்துக்கொண்டான் என்றபடி.

(பக். உ௦.) புருவத்தைநெறித்து-புருவத்தைவளைத்து. ஊற்றல்-பெய்தல். வலுகட்டாயம்-பலவந்தம். சோர்தல்-தளர்தல். செக்கச்சிவத்தல்-மிகச்சிவத்தல். 'நெட்டுயிர்ப்பு' நெடு உயிர்ப்பு எனப்பிரிந்து நீண்ட மூச்சு அல்லது பெருமூச்சு எனப் பொருள்படும். பிண்டிமலர்-அசோகம்பூ. நுண்டுளி-சிறுதுளி. கருங்குழல்-கரியகூந்தல். கணையாழி-திரண்டவட்டம், அதாவது மோதிரம். 'வெறித்துப்பார்த்தல்' புதுமை அச்சம் வியப்பு முதலான குறிப்புத்தோன்றப்பார்த்தல். பரிசில்-வெகுமதி. கழன்று-நெகிழ்ந்து.

(பக். உக.) உறுவதற்கு-அடைவதற்கு. உரையாடுதல்-பேசுதல். உற்று-மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி. ஏறிட்டுப்பாராமல்-நிமிர்ந்துபாராமல்.

சகுந்தலை தன்மேற் காதல்கொண்டிருத்தலை அரசன் சில அடையாளங்களால் உய்த்தறியப்புகுந்து, தன் சொற்களை அவள் உற்றுக் கேட்டலுந் தன்னை அவள் கடைக்கண்ணால் நோக்கலுங் காதலைப் புலப்படுத்தும் அடையாளங்கள் என்றுணர்கின்றான்.

விலங்கினங்கள்-மிருகங்களின்கூட்டங்கள். வேட்டம்-வேட்டை. கிட்ட-அணுக. செய்தி-சமாசாரம். எட்டுகின்றது-அகப்படுகின்றது. அங்ஙனம்-அப்படி. உலர-ஈரம்புலர. கதிரவன்ஒளி சாய்கின்ற காலம் 'சாய்ங்காலம்' வினைத்தொகை அல்வழியாதலின் வருமொழிமுதல் வல்லொற்றுக்கு இனமான ஙகர ஒற்று மிகுந்து ஈரொற்றாய்நின்றது.

குதிரைக்குளப்படிகளால் மேலெழுப்பப்பட்ட புழுதிகள் சாய்ங்கால வெயில் வெளிச்சம் பட்டுப் பசிய மஞ்சள்நிறமா யிருக்குமாதலின் அவை மரக்கிளைகளிற் றொங்க விட்டிருக்கும் மரவுரியாடைகளின் மேற் படுவது, பசிய விட்டிற்கிளிகள் வந்துபடுவதை ஒத்துளது என்றார்.

தொகுதி-கூட்டம். மருப்பு-யானைக்கொம்பு, அது யானைக்கடைவாய்ப் புறத்து நீண்டு வளைந்திருப்பது. படர்தல்-பரவுதல்.

(பக்-உஉ, உங) விழுமியோய்-சிறந்தோய். அன்னை-தாய். சூழல்-ஆராய்ச்சி, கருத்து; இங்கே தந்திரம் என்னும்பொருட்டு. எட்டியிராத

தூரமாயில்லாத. கூடாரம்-துணியாற்செய்தவீடு. முகம்-இடம், புறம்.

காற்றுவீசும் வழியில் எதிரே தூக்கிப்பிடித்த கொடிக் கொம்பின் துணி அக்காற்றுவீசுமுகமாகவே பறத்தல்போலச், சகுந்தலைமேற் பெருங்காதல்கொண்டு அக்காதல்வழியே. ஓடுந் தன் உள்ளத்தை அதனினின்றுந் திருப்புதல் தன்னால் இயலவில்லை யென்று அரசன் எண்ணுகின்றான். பஞ்சாடையைவிட மிக மெல்லியதாதலாற் பட்டாடை காற்றில் எளிதிற்பறக்கு மென்பது பற்றி, அதனையே கூறினார்.

இரண்டாம் வகுப்பு

(பக். உச) இவ்விரண்டாம் வகுப்பில் வரும் நாடகக் கதை நிகழ்ச்சி இது:—துஷியந்தமன்னன் தன் பாங்கனாகிய மாதவியன் என்னும் விதூஷக னிடத்தில் தான் சகுந்தலைமேற் காதல்கொண்டமையினை எடுத்துரைத்து அவனது உதவியைப்பெற முயல்கின்றான். இதற்கிடையே அவன் தன்னுடன் வேட்டமாட வந்த படைகள் தனது காதல் நிறைவேற்றத்திற்கு இடையூறாகுமெனக் கருதிப், படைத்தலைவனைவருவித்துப் படைகளைத் தன் நகரத்திற்கு அழைத்துச்செல்லும்படி கட்டளை தருகின்றான். அங்ஙனமே படைத்தலைவன் படைகளைக்கூட்டிச் சென்றபின், அரசன் தன் பாங்கனுடன் தனித்திருந்து சகுந்தலைமேற் றான்கொண்ட காதலை வெளியிடுகின்றான். அதுகேட்ட மாதவியன் அரசன் கொண்ட அக்காதல் தக்கதன்றென முதலில் மறுத்துச் சொல்கின்றான். அதன்மேல் அரசன் சகுந்தலையின் எழில்நலங்களை விரித்துரைப்ப அவன் அவைதம்மை வியந்து, அரசன் அவள்மேற் காதலுற்றதுபோல அவளும் அரசன் மேற் காதலுற்றனளா வென ஆராய்கின்றான். பின்னர், அரசன் தான் மீண்டுந் துறவாசிரமத்துட் சென்று சகுந்தலையைக் காண்டற்கு வழி யாது என்று சூழ்ந்துகொண் டிருக்கையில், முனிவர் புதல்வர் இருவர் அரசன்பாற் போந்து, முனிவர் வேட்கும் வேள்விக்கு அரக்கர்களால் தீது நேராமைப் பொருட்டு அவ்வேள்விக்களத்தைக்காத்துக் கொண்டு துறவாசிரமத்திற் சில இரவு தங்கல் வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கின்றனர். இதுகேட்ட மாதவியன் சகுந்தலையைக் காண்டற்கு வாயில் கிடைத்தமையினை அரசற்கு மறைவிலே குறிப்பிக்கின்றான். அரசனும் அவரது வேண்டுகோளுக்கு ஒருப்பட்டு, அவர் வேண்டிய வாறே செய்ய முயல்கின்றான். அந்நேரத்தில் அரசன்

றன் அன்னையிடமிருந்து அரசனை உடனே நகரத்திற்குத் திரும்பி வரும்படி ஒருசெய்தி வருகின்றது. தன் அன்னை நோற்றநோன்பின் முடிவிற் செய்யப்படுங் கிரியைகளைத் தான் உடனிருந்து நடப்பித்தல் இயலாதிருத்தலையுந், தனக்காக மாதவியனே அவற்றை உடனிருந்து நடத்துவான் என்பதனையுந் தெரிவித்து, அரசன் மாதவியனைத் தனது நகரத்திற்குப் போக்கி விடுகின்றான். என்று இதுவரையில் இக்கதை நிகழ்ச்சி இவ்விரண்டாம் வகுப்பில் முடிகின்றது.

அலந்துபோன-நெடுவழி அலைந்தமையால் இளைப்புற்று வருந்தின..

'விதூஷகன்' என்பான் அக்காலத்து அரசர்கள்பால் அணுக்கனுயிருந்து பகடி செய்து அரசனை மகிழ்விப்போன். இவன் அணிந்திருக்கும் ஆடையும் இவன்றன் கூன்உடம்பும், கோமாளிப் பேச்சும் இவனைப் பார்ப்பவர்க்கெல்லாம் பெருநகைப்பினையும் மகிழ்வினையுந் தரும். இவன் பெரும்பாலும் பார்ப்பனவகுப்பைச் சேர்ந்தவன் ஆவன். தலைமகனுந் தலைமகளுங் காதலுற்று மருவுதற்கு இடைநின்று உதவி செய்தலும் இவற்கு உரித்தாகும். இவன் இந்நாடகக்கதை நிகழ்ச்சியில் தொடர்புடையனாய் நின்று, அது நடந்து செல்லுதற்கு ஒரு கருவியால் நிற்றல் காண்க.

அந்நாளில் வடநாட்டின் மட்டுமேயன்றித் தமிழ்நாட்டகத்தும் அரசர்க்குப் பாங்காயிருந்து, அவர்தங் காதலொழுக்கத்திற்குத் துணை புரிந்தார் பார்ப்பனரேயாதல், '

" காமநிலையுரைத்தலுந் தேர்நிலை யுரைத்தலுங்
கிழவோன் குறிப்பினை யெடுத்தனர் மொழிதலும்
ஆவொடுபட்ட நிமித்தங் கூறலுஞ்
செலவுறு கிளவியுஞ் செலவழுங்கு கிளவியும்
அன்னவை பிறவும் பார்ப்பார்க்குரிய" (கற்பியல், நகூ.) என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தால் நன்கு விளங்கும்.

'உதோ' என்பது எதிரிலிருப்பதைச் சுட்டுவது. வெதுவெதுப்பு-இளஞ்சூடு. அருந்தல்-உட்கொள்ளல்.

"இருப்புக்கம்பியிற் கோத்துக்காய்ச்சிய இறைச்சியையே பெரும்பாலும் வேளைதப்பிய வேளையில் உண்டுவருகின்றோம்" என்று பார்ப்பனனாகிய மாதவியன் கூறுதலை ஆராயுங்கால், அஞ்ஞான்றிருந்த பார்ப்பனர் வழக்கமாய் ஊனுணவு கொண்டுவந்தமை புலனாம். தமிழ்

நாட்டின்கண் அந்நாளில் இருந்த கபிலர் என்னும் அந்தணர்பெருமான் தாம் 'சேரமான் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதனை' நோக்கிப் பாடிய செய்யுளிற்,

"புலவு நாற்றத்த பைந்தடி
பூ நாற்றத்த புகைகொளீஇ ஊன் றுவை
கறிசோறுண்டு வருந்துதொழி லல்லது
பிறிதுதொழி லறியா வாகலின்நன்று
மெல்லிய பெரும தாமே * *
செருமிகு சேஎய்நிற் பாடுநர் கையே" (புறநானூறு, கச)

என்றுதாம் ஊன்உண்வாழ்க்கையில் இருந்தமையினைக் குறிப்பிடுதல் காண்க.

மூட்டு-பொருத்து. உராய்தல்-உரைதல்; தேய்தல். அயர்ந்து-தன்னை மறந்து. சிலந்தி-பரு.

(பக். உரு) "இன்றுங்கூட அவன் இப்பெண்ணைப்பற்றிய நினைவில் ஆழ்ந்திருக்கும் போதே, அவன்கண்கள் பொழுது விடியக்கண்டன" என்னுஞ் சொற்றொடர், அரசன் சகுந்தலையின் எழில் நலங்களிலேயே தன் உள்ளம் பதியப்பெற்றமையால், அவன் அன்றிரவு முழுதுங் கண்ணுறங்கிற்றிலன் என்னும் பொருளைத் தருவதாகும்.

யவனப் பணிப் பெண்கள்-யவன நாட்டி லிருந்து வந்து ஏவல் வேலை செய்யும் மகளிர். 'யவனம்' என்பது கிரேக்கநாட்டின் ஒரு பகுதி. 'ஐயோனியா' என்னுங்கிரேக்கமொழிச் சொல் 'யவனம்' எனச் திரிந்தது. இந்திய நாட்டு மன்னர்கள் தம்முடைய அம்பையும் அம்புக் கூட்டையும் வில்லையும் பாதுகாத்து வைத்துக்கொடுக்குந் தொழிலில் இவ்வயல்நாட்டு மாதர்களை அமைப்பது பழைய வழக்கமென்பது இதனாற் புலனாகின்றது. இவ் யவனர் தமது நாட்டிலிருந்து 'தேறல்' எனப்பெயரிய இனிய பருகுநீரைக் கொணர்ந்து தமிழ் நாட்டில் அஞ்ஞான்று விலைசெய்தமை "யவனர் நன்கலந்தந்த தண் கமழ் தேறல்" (புறநானூறு, ருசு) என்னும் நக்கீரனார் செய்யுளாலும் அறியக்கிடக்கின்றது.

சூழ்ச்சி-உபாயம். புன்முறுவல்-சிறுசிரிப்பு. விழைந்த-விரும்பிய. காமுற்று-மோகித்து. கடிதடம்-சகனபக்கம்; தொடையின் உட்பக்கம், பொறை-சுமை: பாரம்.

(பக். உகூ) கடிந்துபேசல்-கண்டித்துப்பேசல். முறுவலித்து-சிரித்து, இது 'முறுவல்' என்னும்பெயரடியாகப்பிறந்தவினை. திமிர்-விறைப்பு. நாணல்-நீர்நிலைகளின் ஓரத்தில் விளையும் ஒருவகைப்புல். விலங்கு-மிருகம்; மக்களுடம்புபோல் நெடுக நில்லாது மிருகங்களின் உடம்பு குறுக்காய் இருந்தலால் இங்ஙனம் பெயர் பெற்றது; விலங்கு-குறுக்கு. உறுப்புகள்-அங்கங்கள். உராய்ந்து-ஒன்றோடொன்றுஉரைசி.

(பக். உஎ) பாட்டின் பொருள்:—புள்ளிவிளங்கு-வெண்புள்ளிகளுடையதாய்த்திகழும், பொன்மான்-பொன்னிறமான மான் ஆனது, உடன்பயின்ற-தன்னுடன் பழகிய, வள்ளைச் செவியாள்—வள்ளைத் தண்டை யொத்த காதினை யுடையளாகிய, என்மாதர்க் கொடி தனக்கு-எனக்குக் காதலை விளைக்கும் பூங்கொடிபோல்வாளான சகுந்தலைக்கு, தெள்ளுமடநோக்கம்-தெளிவுடையதாய்க் கள்ள மறியாத பார்வையினை, தெருட்டியதால்-கற்பித்தமையால், மற்று அதனை-அத்தகைய மானை, உள்ளி-எய்வதற்கு எண்ணி, கணை தொடுத்தும்-அம்பை வில்நாணில்தொடுத்தும், உய்த்திட நான்மாட்டேன்-அதனைச் செலுத்துதற்கு நான் முடியாதவனா யிருக்கின்றேன்; 'ஆல்' அசை: "மாதர்காதல்" (தொல்காப்பியம், உரியியல், ௩உ). 'என்மாதர்க்கொடி' என்பதற்கு எனக்கு உரியளாகிய இப்பெண்கொடிக்கு என்று பொருளுரைப்பினும் ஆம். சகுந்தலையின் அழகியபார்வையும் மானின் இனிய பார்வையும் ஒன்றாயிருத்தலின், அவளை யொத்தமானை வேட்டம் ஆடுதலில் அரசனுக்கு உள்ளஞ் செல்லவில்லை யென்பது கருத்து.

கானகத்தில் அழுதால், அவ்வழுகைக்குரலைத் தேர்ந்துவந்து ஆறுதல் சொல்வாரெவரும் அங்கு இல்லாமைபோலத், தான் அரசன் முன்னிலையில் நின்று தன்குறையினைச் சொல்லியும் அதனை அவன் அங்கில்லான்போற் கருதிற்றிலன் என விதூஷகன் கூறினான். கானகத்தழுதலை வடநூலார் 'அரண்யருதிதம்' என்பர்.

வாளா-வறிதே; சும்மா. நிகழ்ச்சி-சம்பவம். கொழுக்கட்டை—மோதகம், என்பது ஒருவகைப் பணிகாரம். பிணை-ஈடு. வாயில் காவலன்-வாசற்காப்போன்.

(பக், உஅ) புறம்-வெளியே. பயப்பது-உண்டாக்குவது. களிற்றுயானை- ஆண்யானை. "வலிமையினின்று வடித்தெடுத்த உடம்பு"

என்னுஞ் சொற்றொடர் மிக்கவலிமையினை யுடைய உடம்பு எனப் பொருள்தரும்; வலிமையை ஒருசாறாகவும், அச்சாற்றினின்று வடித்தெடுத்த தெளிவே அரசன்றன் உடம்பாகவும் உருவகஞ்செய்யப்பட்டது. இடையறாது-நடுவே விட்டுப்போகாது, அதாவது ஒழிவில்லாமல். உரம்-வலிமை. ஞாயிற்றின்கதிர்-சூரியனது கிரணம். ஊடுருவல்-உட்புகுதல். தாழ்த்தல்-தாமதித்தல்: இப்பகுதியில் உடம்பின் பயிற்சியால் விளையும் நலங் கூறப்பட்டது.

மனஎழுச்சி-மனக்கிளர்ச்சி: உற்சாகம். குன்றுதல்-குறைதல்.

சான்றாய்-சாட்சியாய். நொய்து-மெல்லிது: மிருது. இயங்குதல் நடத்தல். சுளுவு-இலேசு: எளிது. துடுக்கு-குறும்பு: தீக்குணம்.

(பக். உகூ) இலக்கு-குறி. பிழையா-தவறா. சினந்து-கோபித்து. ஆடவன்-ஆண்மகன். முதிய-ஆண்டில் முதிர்ந்த: கிழட்டுத்தனமுள்ள. காடிகள் மக்களின் மூக்கிறைச்சியைத்தின்பதில் மிக்க விருப்பம் உடையன வென்பது தசகுமாரசரித்திரத்திலுங் கூறப்பட்டது.

மருப்பு-கொம்பு. குழாம்-கூட்டம். அசைபோடுதல்-முதலில் அரைகுறையாய் உட்கொண்டு வயிற்றின் ஒருபையில் அடக்கிவைத்த உணவை மீண்டும் வாயினுள் இழுத்து நன்றாக மென்று அரைத்துத் தீனிப்பைக்குட் செலுத்துதல்; இது பெரும்பாலும் இரட்டைக் குளம்புகள் வாய்ந்த ஆடு மாடு மான் முதலான சைவ விலங்குகளின் பாற் காணப்படும். பரிய-பருத்த. குட்டை-சிறுநீர்நிலை. கெண்டி-கிளறி.

போர்க்களமர்-சண்டையிடும் வீரர். அச்சுறுத்தல்-அஞ்சும் படி செய்தல். மாட்டு-இடத்து. கரந்திருத்தல்-ஒளிந்திருத்தல்.

(பக், ௩௦) சூரியகாந்தக்கல்-பகலவன் வெப்பம் பட்டவுடன் தீயைத் தருவது. காலுதல்-கக்குதல்: வெளிப்படுத்தல் ;

புளுகு-கட்டிச்சொல்லும்பொய். வாய்க்கவில்லை-பலிக்கவில்லை.

உடைகள்-சீலைகள். களைந்து-நீக்கி. இடைமிடைந்த-நடுவே நெருங்கிய. படங்கு-மேற்கட்டி. இருக்கை-தவிசு: ஆசனம். கட்கு இனிய-கண்ணுக்கு இனிய. நன்பொருள்-நல்லபொருள். ஏற்கனவே-முன்னமே. அணிகலம்-பூணாரம்: நகை: ஆபரணம்.

(பக். ௩க) மேல்எறிட்டு-மேல்நிமிர்ந்து. முழுமதி-கலைநிரம்பிய நிலா, பூரணசந்திரன். புத்தொளி-புதியஒளி. நாடாது-விரும்பாது.

வானநாடு-துறக்கஉலகம். உறையும்-வசிக்கும். அரம்பைமாது-தெய்வப்பெண். எருக்கம் புதல்-எருக்கஞ்செடித் தொகுதி.

நறுமணங்கமழும் புதியமல்லிகைப்பூ மணம்இல்லாத எருக்கஞ்செடிமேல்விழுதலைப், பேரழகாற் றுலங்குஞ் சகுந்தலை அழகுமழுங்கு தற்கேதுவான தவவாழ்க்கையிலுள்ள துறவோர் குடியில் வந்துசேர்ந்தமைக்கு உவமையாக மொழிந்திட்டாரென்க.

காணிற் கழறலை-அப் பெண்மணியை நீ காணின் இங்ஙனம் என்னை இடித்துப் பேசாய், மென்தோள் கரும்பினைக் கண்டிலை-ஆதலால் மெல்லிய தோள்களையுடைய கரும்பையொத்து இனியாளை நீ கண்டாயல்லையென்பது உணரப்படும். இங்கே காளிதாசர் வரைந்த சொற்றொடரோடு முழுதொத்திருந்தமையின், மாணிக்கவாசகப் பெருமான் அருளிச் செய்த திருச்சிற்றம்பலக்கோவையாரிற் "சேணிற்பொலி" என்னுஞ் செய்யுளினின்றும் எடுத்து, இவ்அடி இங்கேசேர்க்கப்பட்டது.

வியப்பு-அதிசயம்: இறும்பூது. கவர்ச்சி-மனத்தைத் தன்வயப்படுத்தும் ஆற்றல்.

பாட்டின் பொருள்: ஓவியம் ஆக-சித்திரத்திலுள்ள ஓழகிய வடிவமாக, எழுதியபின்னை-வரைந்தபிறகு,, ஒருமுதல்வன்-ஒப்பற்ற தலைவனாகிய நான்முகக்கடவுள், ஆவிபுகுத்தி-அவ்வடிவத்தி னுள்ளே உயிரை நுழைத்து, விடுத்தனனோ-அதன்பின் அவளை இந்நிலவுலகத் திற்பிறப்பித்தனனோ, அன்று-அன்றி, அழகை யெல்லாம்-ஒவ்வோர் உறுப்புகளில் அழகுகளையெல்லாம், தாவி-மனத்தாற்பரந்துஆராய்ந்து, திரட்டினனோ-ஒருங்குசேர்த்துச் செய்தனனோ, அவன்தன் வலிவும்-நான்முகனது படைப்புத்தொழிலின் திறமும், பூவை உருவும்-கிளியை யொத்தாளின் உருவச்சிறப்பும், நினையின்-ஒப்பவைத்து நினைப்பின், பொன்னாள்-இலக்குமியைப்போன்ற சகுந்தலை, ஓர் புதுமையன்றே-இதுகாறும் எங்குங்காணப்படாத ஓர் அற்புதப்படைப்பன்றோ என்றவாறு.

(பக். நஉ) பாட்டின் பொருள்: செய்த நல்தவங்கள்-மேலைப் பிறவிகளிற் செய்த நல்லதவத்தின்பயன்கள், தாவாது-அழியாமல், ஒருங்குதிரண்டுவந்தால்அன்ன-ஒன்றுசேர்ந்து ஓர் உருவாய்த் திரண்டு வந்ததையொத்த, தையலர்-இம்மாதரார், மோவாமலரோ-மூக்கால் மோந்த பூ வாடிப்போதலால் இதுகாறும் ஆடவர் எவர் மூச்சும் படாத

பூவோ, நகம் களையாத முழுமுறியோ-பிறர் எவரது நகமும் படாமையின் நகத்தாற் கிள்ளப்படாத முழுத்துளிரோ, ஆவா-ஆ ஆ: இஃது வியப்பினைக்காட்டும் இடைச்சொல், கருவிதுருவாது பெற்ற அரு மணியோ-ஊசியால் தொளைக்கப்படாமற் பெற்றுக்கொண்ட விலையிடுதற்கரிய ஒன்பதுமணிகளுள் ஒன்றோ, நாவால்சுவையாப் புதுநறவோ-பிறரெவரது நாவினாலுஞ் சுவைக்கப்படாத புதிய தேனோ, இன்னதென்று கூறகில்லேன் என்றவாறு. நுகர்தல்- அனுபவித்தல்.

நெய்ப்பு-நெய்ப்பசை. சென்னி-தலை. உள்ளக்குறிப்பு-மனக் கருத்து.

திருக்குறட் பாட்டின் பொருள்: யான் நோக்குங்காலை-நான் தன்னைப் பார்க்கும் நேரத்தில், நிலன்நோக்கும்-தான் நிலத்தைப்பார்ப்பள்; நோக்காக்கால்-யான் தன்னைப்பாராதபோது, தான் நோக்கி மெல்ல நகும்-தான் என்னைப்பார்த்து மெதுவாகச் சிரிப்பள் என்றவாறு. காளிதாசர் வடமொழியிற் கூறிய சொற்றொடர், இத்திருக்குறட் செய்யுட்பொருளை முழுதொத்திருத்தலால், இதனையே இங்கெடுத்து அமைத்தாம்.

முறுவலித்தல்-புன்னகை செய்தல். நாணத்தினாற் பற்றப்பட்ட காதல் முற்றும் வெளிப்படுதற்காதல் முற்றும் மறைபடுதற்காதல் மாட்டாதாய் நடு நின்று தத்தளிக்கு மென்றுணாயிற்று.

(பக். ௩௩) மெல்லியலாள்-மெல்லிய சாயலுடையாள் அல்லது இலக்கணமுடையாள். சடுதியில்-திடீரென்று. பற்றப்படுதல்-பிடிக்கப் படுதல். கானகம்-காடு. எது-காரணம். செல்லலாம்-போகலாம். சாக்கு-ஒரு நிகழ்ச்சிக்கு உண்மையில்லாமற் கட்டிச் சொல்லுங் காரணம்: சாட்டு. முழுமணிக்குவியல்-தொளைக்கப்படாத இரத்தினங்களின் தொகுதி. உயர்த்து-சிறப்பித்து. கடமை-குடியிறை. 'அரசிறை' அரசு இறை-அரசனுக்குச் செலுத்தவேண்டுங் கடமை.

(பக். ௩௪) புலப்படுகின்றது-விளங்குகின்றது. காலந் தாழாமல்-தாமதியாமல். அடிகாள்-சுவாமிகாள், விளிப்பெயர். 'அச்சோ' வியப்பிடைச் சொல். மேனி-உடம்பின்நிறம். சுடர் ஒளி-மினுமினுவென விளங்கும் ஒளி. துலங்குதல்-பிரகாசித்தல்: அச்சம்-பயம். வேறுபாடு-வேற்றுமை: ஓம்புதல்-உபசரித்தல்: மனம் உவக்கப் பணிசெய்தல். பற்றுக்கோடு-பிடிகோல்.

"துறந்தார்க்குந் துவ்வாதவர்க்கும் இறந்தார்க்கும்" உதவியாற்றுதல்பற்றி, "எல்லார்க்கும் பற்றுக்கோடான இல்வாழ்க்கை'' என்றார். தொகுத்தல்-ஒருங்குகூட்டடல்

(பக். ருடு) அவா-ஆசை: நிலையில்லாப்பொருள்களையே நிலையெனக்கருதி அவற்றின்மேல் வைக்கும் பற்றுள்ளம். தூய-பரிசுத்தமான: அடைமொழி-ஒருசொல்லையடுத்து அதன்பொருளை விளக்கும் அல்லது சிறப்பிக்கும் வேறொரு சொல் அல்லதுசொற்றொடர்: விசேடணச்சொல். உபயம்-இரண்டு. 'சாரணர்' என்பார் தேவர்கள் புகழையும் நிலவுலகத்தில் அருஞ்செயல் ஆற்றிய விறலோர் புகழையும் எடுத்துப்பாடி வானுலகத்துள்ளாரை உவப்பிக்கும் பாடகர்; அவர் இருவராகலின் 'உபயசாரணர்' எனப்பட்டார். விண்-வானம். அடுத்தடுத்து-அடிக்கடி. எய்துகின்றது-சேர்கின்றது. 'ஓம்' உடன்பாட்டினைத் தெரிக்கும் ஓர்இடைச்சொல்; இஃது 'ஆம்' எனவுந் திரிந்து வழங்கும்.

கணையமரம்-யானைகட்டுந் தூண், அல்லது கோட்டைவாயிற்கதவுகளைச் சாத்திஅணைக்குந் தூண். வியப்பு-புதுமை. ஏறிடுதல்-பூட்டுதல். வச்சிரப்படை-வைரத்தாற்சமைத்த போர்ப்படை அல்லது ஆயுதம், இஃது இந்திரன்கையில் உள்ளது. இருக்கை-பீடம்: ஆசனம்: தவிசு. போற்றுதல்-வணங்குதல். கையுறை-கையிலெடுத்துச்சென்று பிறர்க்குத் தரும் பண்டம். கட்டளை-உத்தரவு.

(பக். ருசு) இழைத்தல்-செய்தல். வேண்டுகோள்-மன்றாடிக் கேட்டல்: பிரார்த்தனை. நயம்-இலாபம்: பலன். இடர்-துன்பம். உற்றவர்-அடைந்தவர். தீக்கை-விரதஉறுதி.

(பக். ருஎ) ஆயத்தம்-எத்தனம்: ஒழுங்கு:சீர். அனுப்புதல்-விடுத்தல். செய்தி-சமாசாரம். கிரியை-விரதச்சடங்கு. நோன்பு-விரதம். அலுவல்-வேலை. வழுவுதல்-தவறுதல்

(பக். ருஅ) 'திரிசங்கு' என்பான் சூரியகுலத்தவனை. அரிச்சந்திரன் என்னும் மன்னனுக்குத் தந்தையாவன். இவன் தன் உடம்பொடு துறக்கஞ் செல்லுதற்கு விழைந்து, அதனைத் தன் குலகுருவான வசிட்டமுனிவர்க்கு அறிவித்தான். அவர் அது தம்மால் இயலாதென்று மறுக்கப், பின்னும் அவன் அம்முனிவரின் நூறுபுதல்வரிடமுஞ் சென்று தன்கருத்தை அறிவிக்க, அவரும் அஃதியலாதென்று மறுத்துவிட்டனர். அதன்மேல் அவன் வெகுண்டு அவர்களைக் கோழைகள் என்று வைய, அவர்கள் அவனைச் 'சண்டாளன்

ஆகுக!' என்றுசபித்தனர். பின்னர் இந்நிலையில் திரிந்து கொண்டிருந்தவன், விசுவாமித்திரரைத்தலைப்பட்டு அவர்க்கு நடந்த வரலாற்றைத் தெரிவித்துக்கொள்ள, அம்முனிவர் தாம் அவற்காக வேள்வியாற்றி அவனைத் துறக்கத்தின்கண் உய்த்தற்கு உளம் இசைந்தனர். இசைந்து அவற்காக வேள்விவேட்டுத் தேவர்களை வருமாறு அழைப்ப, அவர் வாராதொழிந்தனர். அதனால் அம்முனிவர் பெருஞ் சினங்கொண்டு, தமது வன்மையினாலேயே அவ்வரசனை மேலுயர்த்தித் துறக்கத்தின்கண் உய்ப்ப, ஆண்டுள்ள இந்திரன் அவனை ஏற்றுக் கொள்ளாது தலைகீழாகக் கீழே தள்ளிவிட்டனன். அவ்வாறு அவன் தள்ளுண்டு கீழ்நோக்கி வருதலைக் கண்ட விசுவாமித்திரர் அவனைக் கீழ்விழாமல் தடுத்து, அவன் வானிலேயே தலைகீழாகத் தொங்கிக் கொண்டு நிற்குமாறு செய்தனர். அவன்றான் இப்போது தென்துருவத்தில் ஒரு வான்மீன் மண்டிலமாய்க் காணப்படுகின்றனனென 'வான்மீகி இராமாயணம்' (க. ருஎ-சுO) நுவலாநிற்கின்றது.

தகைக்கப்பட்ட-தடுக்கப் பட்ட. ஈடுபடுதல் - பதிந்திருத்தல். தொல்லை-தொந்தரவு. படைஞர்-சேனைவீரர். 'பயல்' என்பது சிறுவன் என்னும் பொருட்டு, இங்கே அறிவிற் சிறியவன் என இழிவுப் பொருளில் வந்தது. பேதை-அறிவின்மை. மதி-புத்தி.

மூன்றும் வகுப்பு

(பக். சுO.) இளமரக்கா-இளையமரங்களையுடையசோலை. குசைப்புல்-தருப்பைப்புல். மாட்சிமை-அறிவொழுக்கங்களால் உண்டாகும் பெருமை. உங்கார ஓசை-உம் என்று எழும் நாணின் ஒலி. வெருட்டுதல்-அச்சுறுத்தி ஓட்டுதல். சேய்மைக்கண்- தூரத்தில். எற்றுக்கு-எதுக்கு. இருத்துவிக்குகள்-வேள்வியை நடத்தும் ஆசிரியர்கள். நரந்தம்புல்-நறுமணங்கமழும் ஒருவகைப்புல்; இது பெரும்பாலும் மலைகளின்மேல் வளரும்; திருப்பரங்குன்றமலையில் மிகுதியாய் உளது. தூயதீம்புனல்-பரிசுத்தமான இனிய நீர்.

(பக். சுக.) "தவத்தின் பெருமை இன்னதென்பதும் நான் அறிவேன்; அப்பெண் தன் விருப்பப்படி நடக்கக்கூடாதவளென்பதும் நான் அறிவேன்" என்று அரசன் கூறியது, தன் விருப்பப்படி நடக்கக்கூடாத சகுந்தலையைத் தான் வலுகட்டாயஞ் செய்தால் தவத்திற் சிறந்த கண்ணுவமுனிவர் சாபத்தால் தான் அழிக்கப்படுதல் திண்ணமென்பதனை நினைந்து சொன்னதாகும்.

செய்யுட்களின் பொருள்கள்:-களிவளர்-மகிழ்ச்சியினை மிகுதிப் படுத்துகின்ற அல்லது மகிழ்ச்சி மிக்க அல்லது காம மயக்கத்தை வளர்க்கின்ற அல்லது செருக்குமிக்க, கடவுள்ஆம்-தெய்வ மாகிய, காமதேவனே, எளியன்மேல்-நின்வலிமைக்குச் சிறிதும் ஒவ்வாத ஏழையேன்மீது, சிறிதும் நீ இரங்கல் இல்லையால்-சிறிதாயினும் நீ நெஞ்சம் இரங்குகின்றிலை, ஒளிவளர் மலர்க்கணை-நிறம்மிகுந்த பூக்க ளாகிய அம்புகளை, உறப்பொருந்தும் நீ-நிரம்பவைத்திருக்கும் நீ, அளிஇலை-அருள் இலாய் என்றும், கொடியை என்று-கொடுங்குணம் உடையை யென்றும், ஆயது-எம்மையொத்தார்சொல்லும்படிஆனது, என்கொலோ-ஏதுகாரணமோ என்றபடி.

காமதேவன் கையிற் பிடித்த மலர்க்கணைகள்: தாமரை, மாம்பூ, அசோகு, முல்லை, நீலம் என ஐந்து. மிகமெல்லிய மலர்களை யுடைய ஒருவற்கு மென்றன்மையாகிய அருள் இல்லாமையோடு, கொடுந் தன்மை யுண்டாயது மிகவும் வியப்பினைத் தருகின்றதென்றான் அர சன்.. (க)

விரிகடல் அடியில் புதைந்த வெம்தழல்போல்-அகன்றகடலின் அடியிலே ஆழ்ந்து கிடக்கின்ற கொடியதீயைப்போல், வெகுண்ட சிவன் எரிவிழி கான்ற கொழும் தீ-சினங்கொண்ட சிவபிரானது நெற்றியிலுள்ள அழற்கண் கக்கிய மிக்கநெருப்பு, நினதுஅகத்துஎரி கின்றதால்-நின்னை எரித்துவிடாமல் நின்னுள்ளே எரிந்து கொண் டிருக்கின்றது போலும், பொரிபடவெந்து சாம்பர்ஆயினை எனில்- அவ்வாறின்றிப் பொரியாகத் தீய்ந்து சாம்பலாய் விட்டனையாயின், பொறாத இடர் புரிவாய்-தாங்கல் முடியாத துன்பத்தைச்செய் பவனே, எமைவெதுப்பல்-எம்மை நினது கொடுந் தீயிலிட்டு வாட் டல், எவ்வாறு உனக்குப் பொருந்தியது—எங்ஙனம் உனக்குக் கூடி யது, ஏ அசைநிலை.

கடலின்கீழ்க் கிடக்கும் வடவாமுகாக்கினியை யொப்பச், சிவ பிரான் சினந்து தமது நெற்றிக்கண்ணினின்றும் வெளிப்படுத்திய கொடுந் தீயும் நின்னை எரிக்கமாட்டாமல் நின்னிடத்தே குடிகொண்டு எம்போன்றாரை வெதுப்பித் துன்புறுத்துதற்கு முனைந்ததுபோலும்! எனத் தன் காமநோய் தாங்கமாட்டாமையால் அதனை விளக்குங் காமன், இறைவன் ஏவிய கொடுந்தழலில் வெந்திலன் போலும் என ஐயுற்று அரசன் கூறினனென்க.

'வடவாமுகாக்கினி' என்பதைப்பற்றிய புராணகதை வருமாறு:- ஊர்வர் என்னும் முனிவர் தாமியற்றிய பெருந்தவத்தின் பயனாகப் பேராற்றலுடையராய் வயங்கினார். அதுகண்ட தேவர்கள், அவர் தமது கால்வழி பெருகும் பொருட்டுப் புதல்வர்களைப் பெறுகவென்று அவரைக் கட்டாயப்படுத்தினர். அவரும் அதற்கிசைந்து தமது தொடையினின்றும் பெருந்தீயொன்றை யுண்டாக்கினர். அங்ஙனம் உண்டாகிய அத்தீயானது தனக்குத்தக்கதோர் உணவு கொடாவிடில், உலகம் எல்லாம் எரித்துவிடுவேனென்று சொல்லிற்று. அதுதெரிந்த நான்முகக்கடவுள் அதன்பாற் போந்து, கடலையே அதற்கு இருப்பிடமாகவுங் கடலலைகளையே உணவாகவுந் தந்தனர். அதுவும் அங்ஙனமே கடலினடியை உறைவிடமாக் கொள்வதாயிற்று. இக்கதையினை உண்மையான் ஆராயுமிடத்துக், கடலின் சிலபகுதிகளின்கீழ் உள்ள எரிமலைகள் தீயைக் கக்க, அத்தீ கடல்நீரின்பரப்புக்குமேல் தோற்றுவிக்கும் அனற்கொழுந்தினையே முன்னோர் வடவைத்தீ என்றனரென்பது புலனாகா நிற்கும். அங்ஙனம் மேலேகாணப்படும் அனற்கொழுந்தின் வடிவு பெட்டைக்குதிரை முகம்போன் றிருந்தமையாற் போலும், அது 'வடவாமுகம்' எனப் பெயர்பெற்றது; வடவை-பெண் குதிரை. (உ)

பூங்கணைவாய்ந்த புத்தேள்-பூவாகிய அம்பினைப் பெற்ற காமதேவனே, நீயும் புதுமதியும்-நீயும் முதிராத நிலவும், ஈங்கு உள மக்கட்கு-இந்நிலவுலகத்துள்ள மக்களுக்கு, இன்பம் தருவீர் என எண்ணி-இன்பத்தினை விளைக்குந் தன்மை யுடையீரெனக் கருதி, ஏங்கிய காதலர் எல்லாம்-தாம் காதலித்தவரைப் பெறாமையால் ஏக்கமுற்ற காதலர் எல்லாரும், ஏமாந்தனர் ஆனார்-ஏமாற்றம் அடைந்தவராயினார்கள்; தாங்காக்காதல்-பொறுத்தற் கரிய காதலன்பின் வயப்பட்ட, என்போல்மாந்தர்-என்னையொத்தமக்களோ, தளர்வார்-தாம்பிழைக்கும் வழி காணாமையின் உள்ளஞ் சோர்வா ரென்றபடி. (ங)

மலரைக் கணையாய் உடையாய் என நீ வருகுதலும்-பூக்களைக் கணைகளாகப் பெற்றாய் என நீ வழங்கப்பட்டு வருதலும், அலர்தண் கதிரோன் அவன் என்று அறையும் அவ் உரையும்-விரிந்த குளிர்ச்சியான கதிர்களையுடையன் சந்திரனாகிய அவன் என்று எங்குஞ் சொல்லப்படும் அச்சொல்லும், இலஆம் பொய்யே-என்றும் இல்லாதன ஆன வெறும்பொய்யே யாகும், எம் போல்வார்க்கு-எம்மைப்

போற் காமநோய் கொண்டார்க்கு, அவ்எழில்மதியம்-அவ்எழுச்சியினை யுடைய திங்களானது, உலர் வெம் தீயே பொழியும்-யாம்காய்தற்கு ஏதுவான வெவ்விய நெருப்பையே சொரியும், உறு தண் ஒளியால்-மிகுந்த தண்ணிய ஒளியினால், என்றபடி. ஏ அசை, (௪)

நீயோ மலர் வெம்கணையை இடிபோல் நிறைக்கின்றாய்-நீயோ பூக்களாகிய கொடிய அம்புகளை இடியையொப்ப எம்மீது ஏவி நிரப்புகின்றாய், ஆ ஆ மருட்டும் அலர்கண் மடவாள் பொருட்டாக-ஐயோ எம்மை மயக்கும் பரந்த விழிகளையுடைய அம்மங்கையின் பொருட்டாக, ஓவாது எனை நீ புடைக்கின்றமையால்-ஒழியாது என்னை நீ நின் கணைகளால் அடிக்கின்றதனால், உயர் மீனம் பூ ஆர் கொடியாய்-உயர எடுத்ததும் மீன்வடிவு எழுதப்பட்டதும் பொலிவு நிறைந்ததுமான கொடியினை உடையாய், என்னால் புகழப்படுவாய்-என்னால் நீ புகழ்ந்து பேசப்படுவாய், என்றபடி ; ஏ அசை.

காமவேளுக்கு மீனக்கொடி யுண்டென்று புராணங் கூறும் ; மாதர்களின் கண்களே ஆடவர்க்கு முதலிற் காமவேட்கையினை மூட்டுதலின், அக்கண்களின் வடிவத்தையொத்த மீன்எழுதியகொடி அவற்கு உரித்தாயிற்றுப் போலும் ; மாதரின் கயற்கண்களின் கவர்ச்சியால் ஆடவரைவென்று, அவ்வெற்றிக்கு அறிகுறியாக அவன் உயரப் பிடித்த கொடியென்க. இனிப், 'பூ ஆர் கொடி' என்பதற்குப் பூங் கொடி யெனப்பொருள் கொண்டு மலர்க்கொடிகளையே தனக்குக் கொடியாக உடையன் என்றுதல், விழிகளாகிய மீனைச்சுமந்த பூங் கொடிபோல்வாராகிய மகளிரையே தனக்குக் கொடியாக உடையனென்றுதல் பொருளுரைத்தலும் ஆம். (ரு)

காமநோய் மிகப்பெற்றார்க்குக் குளிர்ந்த பொருள்கள் வெய்யவாகவும் மென்பொருள்கள் வன்பொருள்களாகவுந் திரிந்து காணப்படுதல் இயல்பாதலாற், சகுந்தலைமேற் கொண்ட காதல் வெப்பத்தால் வருந்துந் துஷியந்தனும் இவ்வாறெல்லாங் காமவேளையுந் திங்களையும் பழித்துப் பேசினான் என்க.

(பக். சஉ.) விடை அளித்தல்-உத்தரவு கொடுத்தல். நாடி-தேடி. கதிரவன்-பகலவன்: சூரியன். நண்பகல்-நடுப்பகல், 'நள்' நண் எனத் திரிந்தது. பச்சிளங்கொடி-பசுமையான இளையகொடி. 'மாலினி' கஅசுரு-ஆம் பக்கத்து உரைக்குறிப்பைப் பார்க்க.

பாட்டின் பொருள் :-முகை அவிழ்க்கும் தாமரையின்-அரும்பா யிருந்த பதத்தினின்று அலருந் தாமரை மலரின்கண் உள்ள, முதிர் மணத்தின் அளைந்து-மிக்க மணத்திலே தோய்ந்து, மிசைபடுநீர் மாலி னியின்-மிகுதியாய் ஓடும் நீரினையுடைய மாலினியாற்றின், விரி திரை நுண்துளி வீசும்-அகலமான அலைகளினால் எறியப்படுஞ் சிறிய நீர்த்துளிகளை வாரிக்கொணர்ந்து வீசாநின்ற, தகை இனிய இளம் தென்றல்-மென்மைத்தன்மையால் இனிதாகிய முதிராத தென்றற் காற்றானது, தனிக்காம எரி வெதுப்பும்-ஒப்பற்ற காமமாகிய தீயினால் வாட்டப்படும், தொகை உடம்பில்-எழுவகை முதற்பொருள்களின் தொகுதியாகிய உடம்பினால், தழுவுதற்கு-அணைத்தற்கு, தொலையாத வளம் உடைத்து-கெடாத செழுமையினை யுடையதாகும் என்றவாறு ஏ அசை.

முழுதும் அலர்ந்துவிட்ட மலரின் மணங் குறையுமாதலால், அலர்ந்து கொண்டுவருந் தாமரையின் முதிர் மணம் என்றான்.

முற்றம்-வாயிலுக்கு எதிரேயுள்ள பரப்பு. பொறை-சுமை. சுவடு-அடையாளம்.

(பக். சங.) முதற் பாட்டின் பொருள்:- விழிகளால் பெறூஉம்-கண்களைப் பெற்றதனால் அடையும், அழிவு இல் பேர் இன்பம்-கெடுதல் இல்லாத பேரின்பத்தினை, 'ஆ' வியப்பிடைச் சொல், பெரிது எய்தினென்-மிகவும் பெற்றேன், 'மாது' 'ஓ' அசைநிலை, தூஉய-பரிசுத்தமான, ஒள்மலர்-ஒளிபொருந்திய பூக்கள், தாஅய வெள்நிறம் கல் மிசை-பரவிய வெண்ணிறம் வாய்ந்த கல்லின்மேல், தோழியர் மருங்கில் சாஅய-தன்தோழிமாரின் பக்கத்தே சாய்ந்துகிடக்கும், என் இன் உயிர்ச்செல்வியைக் கண் உறலான்-எனது இனிய உயிர்க்குச் செல்வமாயிருப்பவளைக் காண்டலினால் என்க ; ஏ அசை. 'என் இன்னுயிர்ச் செல்வியைக் கண்ணுறலான் விழிகளாற் பெறூஉம் அழிவில்பேரின்பம் ஆ அ பெரிதெய்தினென்' என வினை முடிவு செய்க. (க)

இரண்டாம் பாட்டின் பொருள் :- நறுமண நரந்தம்-நல்லமணத்தை உடைய நரந்தம் புல்லின் அரைப்பை, நகிலம் மேல் திமிர்ந்தும்-கொங்கைகளின்மேற் பூசியும், தாமரைநாளம்-தாமரைத்தண்டை, காமருகையில்-அழகிய அல்லது விரும்பத்தக்க கைகளில், காமர் என்பதன் ஈற்றில் உகரச்சாரியை வந்தது, பவளக் கடகம் எனத் துவள வளைத்தும்-பவளத்தாற் செய்த வளையலையொப்ப அது துவளுமாறு வளைத்

தும், என் ஆர் உயிர்க்காதலி ஓர் அயர்வு உறினும்-எனது அரிய உயிரை அனையளான காதலி ஒரு தனித்தளர்வினை அடைந்தாலும், எழில் மிகு செவ்வியள்-அத்தளர்விலும் ஓர் அழகு மிகுகின்ற பதத்தினையுடையள், 'மாது' 'ஓ' அசை, கழிபெருங்காதல் பயந்த-மிகப்பெரிய காதலன்பு தந்த, ஏதம் உறுநோயும்-துன்பத்தினையுடைய நோயும், சுடுகதிர்க் கனலி அடும்பெருவருத்தமும்-தீய்க்குங் கதிர்களைச் சொரியும் பகலவன் வருத்தும் பெருந்துன்பமும், (பக், சச) ஒன்று என மொழிவராயினும்-ஒருதன்மையவேஎன்க் கூறுவாருளராயினும்,என்றூழ் பொழி கதிர்வருத்தம்-பகலவன் சொரியுங் கதிர்களால் உண்டாந் துன்பம், இதுபோல்-இக்காதல் விளைத்த நோயைப்போல்,மழ இள மகளிர்க்கு-மிகஇளையமாதர்க்கு, அழகுபயந்தது இன்று-அழகுதந்ததில்லை; ஏ அசை; 'பயந்தது இன்று' என்னுஞ் சொற்கள் 'பயந்தின்று' எனமருவின. (உ)

(பக். சச) முன்னிட்டு-முதலாகக்கொண்டு : காரணமாக. ஐயம்-சந்தேகம். பாயல்-படுக்கை.

'இதிகாசம்'என்பது 'அஃது அவ்வாறுஇருந்தது' எனப்பொருள் பட்டுப் பண்டு நடந்த நிகழ்ச்சிகளை ஒருகோவைப்படுத் துரைப்பது; 'மாபாரதம்' முதலான நூல்கள் அவ்வகையிற் சேர்ந்தனவாகும்.

காதல்-பேரன்பு. வயப்படுதல்-வழிப்படுதல்: ஒன்றனுக்குப் பிறிதொன்று அடங்கிநடத்தல். மூலம்-முதற்காரணம். "நோய்வந்ததற்கு உண்மையான மூலந் தெரியாமல் அதற்கு மருந்துகொடுக்க முடியாதே" என்ற கருத்தை,

"நோய்நாடி நோய்முதல் நாடி அதுதணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்" என்னுந் திருக்குறட் பொருளோடு ஒப்பிடுக. கருதியவண்ணமே-எண்ணியபடியே. பராமுகம்-அசட்டை, 'பாராமுகம்' என்பது முதற்குறுகிப் 'பராமுகம்' என்றாயிற்று.

(பக். சரு) செய்யுட்களின் பொருள்:- வள் மலர்க் கன்னமும் வறண்டு வற்றின-கொழுமையான மலர்களை யொத்த சகுந்தலையின் இருகன்னங்களும் நீர்ப்பசையற்றுச் சுருங்கின, திண்ணியகொங்கையும் திறம் திரிந்தன-இறுகிய கொங்கைகளுந் தமது இறுக்கம் மாறிவிட்டன, நுண்ணிய நடுவும் மேல் நுணுகிப் போயின-இயற்கையிலேயே இடுகிய இடையின் மேல் கீழ் நடு என்னும் மூன்றுபகுதி

களும் இன்னும் மிகுதியாய் ஒடுங்கிப் போய்விட்டன, வண்ணமும் வெளிறின-உடம்பின் பலபகுதிகளிலுள்ள நிறங்களும் வெளுத்து விட்டன, தோளும்வாடின-இரண்டு தோள்களுஞ் சோர்வுற்றன என்றவாறு.

உருக்கிளர் இளம் தளிர் உலரத் தீய்த்திடும்-நிறம் விளங்கும் இளந்துளிர்களை ஈரம் இல்லையாகத் தீய்த்துவிடும், பொருக்கெனும் தீவளி பொருந்த வாடிய-விரைய வந்து வீசுந் தீக்காற்று மேலேபடுத லால் வாடிப்போன, மருக்கமழ்மல்லிகை போன்ற-மணங்கமழும் மல் லிகைப்பூவையொத்த, மாதர்பால்-மங்கையாகிய சகுந்தலையினிடத்து, இரக்கமும் இன்பமும் ஒருங்கு எழுந்த-அவளது அழகிய மேனியின் வாட்டத்தைக் காண்டலால் அவள்பால் இரக்கமும் அவ்வாட்டம் என் பால் வைத்த காதன்மிகுதியால் உண்டாயிருக்கலா மென்று எண் ணுதலால் இன்பமும் ஒரே காலத்தில் என்னுள்ளத்தில் உண்டாயின என்றவாறு, ஏ அசை. (உ)

துயரம்-விசனம். உசாவல்—யோசனைகேட்டல். விழைவு-ஆசைப் பெருக்கம். அடவி-காடு: கானகம்.

(பக். சகூ.) பாட்டின் பொருள்:- வேனில் கழிந்த உடனே-கோடைகாலங் கடந்தவுடனே, விரி கடல் நீர்-அகன்ற கடலினது நீரை, வானம் பருகி-மேகமானது குடித்து, வரு கார்நாள்-வருகின்ற கார்காலத்தில், மழையை நோக்கும், மன் உயிருக்கு-நிலைபெற்ற உயிர் களுக்கு, ஆமகிழ்வு-அடங்காத மகிழ்ச்சியினை, தால்போல்-தருவது போல, அடும்காதல்-வருத்துகின்ற காமப்பேரன்பானது, எனை எனக்கும்-இதுகாறுங் காத லின்னதென்றே யறியாமையின் அதற்கு வேறான எனக்கும், இன்பம் பயந்தது-இன்பத்தை உண்டாக்கியது; ஆல் அசை.

'எள்ளுந்தண்ணீரும்இறைத்தல்' இறந்தோர்க்குச்செய்யுங்கடன்.

குழைமலிந்த—தழை நிறைந்த. மாதவி-வேனிற்கால மல்லிகைக் கொடி: குருக்கத்திக் கொடியெனலும் ஆம்.

(பக். சஎ) ஆராயற்பாலது-ஆராய்தற்குரியது.

பாட்டின் பொருள்:— கைமேல் தலை வைத்து இரவில் கிடக்க-கைமேல்தலையைவைத்துக் கொண்டு இராப்பொழுதிற்படுத்துக்கிடக் கையில், கடைக்கண்நின்று பெய்நீர்-என்கண்ணின்கடைகளிலிருந்து சொரியும் நீரின் வெப்பமானது, அழற்ற-சுடுதலால், நிறம் திரிவான

பெருமணிகள் மொய் பொன்கடகம்-தம் நிறம் மாறின பெரிய இரத்தினங்கள் நெருங்க அழுத்திய பொன்னாற்செய்த எனது தோள்வளையானது, வில் நாண் தழும்பு உற்ற முனை நழுவி-வில்லின் நாண்கயிறு பட்டு வடுவாகிய இடத்தினின்றுங் கழன்று, செய்யில் உரிஞ்ச-எனது முன் கையில் வீழ்ந்து உராய்தலால், பலகால் எடுத்துச் செறிக்கின்றென்-அதனைப் பலமுறையும் மேல் உயர்த்தி அஃதிருந்த இடத்திற் சேர்ப்பிக்கின்றேன் என்றவாறு; ஏ அசை.

முழங்கை மணிக்கட்டுக்கு மேலுள்ள கையின் பகுதியே தோள் எனப்படும்; அதன்கண் மகளிரேயன்றி ஆடவரும் பண்டைநாளிற் கடகம் அணிதல் வழக்கம்; விற்பிடிக்குங் கை இடதுகையே யாதலால் வில்லின் நாண் உரைசித் துஷியந்தனுக்குத் தழும்பு உண்டான இடம் இடதுதோளின்கண் உளதென்பது பெற்றாம். அவ்விடத்தில் அணிந்திருந்த கடகம் அவனது உடம்பின் மெலிவால் அவ் விடத்தைதவிட்டு நழுவி முன்கையில் வந்து விழுதலும் பெறப்படும். அவன் தன் கையைத் தொங்கவிட்டு உலாவுகையில் மேலுள்ள கடகங் கீழ் நழுவுமென்பது உணரற்பாற்று. அவனது கையிலுள்ள அக் கடகத்திற் குயிற்றிய மணிகள் இப்போது நிறம் மாறியிருத்தற்குக் காரணம், அவன் இரவிற் றுயில்கொள்ளானாய்ப் படுக்கையிற் கிடந்து சகுந்தலையை நினைந்து ஆற்றானுந்தோறும் அவன் கண்களினின்று பொழியும் நீரின் வெம்மை படுதலேயாம்; என்று அவன் இரவின்கட் பட்ட துயரத்தினையும் அறிவித்தற்கு ஒரு குறியாக அதனைக் கூறினாரே யல்லது, அவன் படுத்துக் கிடக்கையிற் றோளிலுள்ள கடகங் கழன்று கீழிறங்கியதென்று கூறப்புகுந்தா ரல்லர்; என்னை? படுத்துக்கிடக்கையிற் கைகள் தொங்குதல் இல்லாமையாற் றோளில்அணிந்த கடகங்கழன்று முன்கையில் இறங்குதல் ஏலாதாகலின் என்பது. தொழில்களைச் செய்தலாற் கை 'செய்' எனப்பட்டது.

முடங்கல்-கடிதம். 'எழுதட்டும்' என்பது உலகவழக்கில் வரும் வியங்கோள், எழுதுக என்பது பொருள். படைத்தது-நிவேதித்தது. நேர்த்தியான-சிறப்பான. ஒத்துக்கொள்ளல்-உடன்படல்.

(பக். சஅ) பற்று-அன்பின் பிடிப்பு. தவிர்த்தல்-விலக்கிவிடுதல்.

பாட்டின்பொருள்:- உன்மேல் பற்று இன்றி உவர்ப்பான் எவன் என உன்னினையோ-உன்மேல் அன்பு இல்லாமல் வெறுப்பவன் எவன் என்று நீ நினைத்தனையோ, அன்னான் - அத் தன்மையினான்,

நின் கூட்டம் விழைந்து இங்கு உளான்-நினது சேர்க்கையினை மிக அவாவி இவ்விடத்திலேயே இருக்கின்றான்; ஆதலால், அஞ்சும் ஆர் அணங்கே - நின்னை விலக்கிவிடுவானென வீணேஎண்ணி அஞ்சா நின்ற பெறுதற்குஅரிய தேவமாதரை ஒத்தவளே, பொன்னாள் தனை நயப்போனை மறுப்பினும் - திருமகள் தன்னை விரும்புவானிடத்தே செல்வதற்கு இசையாவிடினும், போவதற்கு அம் மின்னாள் விரும் பப்படுவோன் - தானே செல்வதற்கு அத்திருமகளால் விரும்பப்படு வான் ஒருவன், அவளை வெறுத்தல் இன்று-அத் திருமகளை வெறுத் தல் இல்லை என்றவாறு, ஏ அசை.

முழுமதி-பூரணசந்திரன், உவாத்திங்கள். ஆடை-துணி. 'முன் தானை' என்பது 'தானைமுன்' என்பதன் சொல்நிலைமாறல், ஆடை யின்முனை என்பது பொருள். இயற்ற-ஆக்க.

பாட்டின்பொருள்:- நொடிசிமிழாவிழியால்-ஒரு நொடிப்பொழு தும் இமையாத கண்களோடு, என் காதலியை நோக்குங்கால்-என் காதலியை யான் உற்றுப் பார்க்குமிடத்து, வடிநீம்சொல் தொடர் தொடுக்கும் வண்மையில்-வடித்தெடுத்தால் ஒத்த தெளிவினையுடைய இனிய சொற்களாற் செய்யுளைத் தொடர்ந்தமைக்கும் வகையில், அன் னாள்முகத்து-அத்தகையநிலையி லுள்ளவளான சகுந்தலையின் முகத் தில், கொடிபோல் ஒரு புருவம் மேல்நெறிந்து குலவியிட-கொடியை யொத்த ஒரு புருவமானது மேலே வளைந்து பொருந்தாநிற்க, பொடி யும் கதுப்பு-சிலிர்க்குங் கன்னங்களானவை, என்மேல் காதல்-என் மேல் அவட்குள்ள காதலன்பினை, புலன் ஆக்கும்-தெரியச் செய்யும் என்றபடி, ஆல்அசை.

மயிர் அடர்ந்து தடிப்பாய் நீண்டிருக்கும் புருவத்திற்கு, இலைகள் அடர்ந்து நீண்டிருக்கும் இளங்கொடி உவமையாயிற்று. மிகுந்த களிப் புடையார்க்கு உடம்பெங்கும் மயிர்சிலிர்த்தல் இயல்பு; கன்னஞ்சிலிர்த் தல் அதனினுங் கழிபெருங்களிப்பு நிரம்பினார்க்கேயாம்.

'எழுது கருவிகள்' எழுத்தாணி, துகிலிகை மை முதலியன. பொறித்தல்-எழுதுதல்.

(பக்கம். சகூ) உன்னிப்பு-கவனிப்பு. முதற்பாட்டின் பொருள் வருமாறு:-

இரக்கம் இலாஅரசே-நின்பால் வைத்தகாதலால் துன்புறும் என் னைக் கண்டும் என்பால் இரங்குதல் இல்லாத மன்னா!, நான் என்செய்

வேன்-ஏழையேன் யாதுசெய்வேன், எழில்காமன் என் உடம்பை இரவு பகல் எரிக்கின்றான்-மனவெழுச்சியுடைய காமதேவன் எனது உடம்பை இரவும் பகலுந் தீயில் வெதுப்புகின்றான், நின்மேலே என் காதல் பெருக்கின்றது-நின்மேற் கொண்ட என் பேரன்பானது வர வரப் பெரிதாகின்றது, பேதையேன் நின் நெஞ்சம் இருக்கும் ஆறு உணர்ந்திலேன்-அறிவதறியாச் சிறியேனான யான் நினது நெஞ்சத்தின் றன்மை இருக்கும் வகையினை உணர்ந்தேனில்லை, ஆதலால், எனக்கு அதனை இயம்புதியோ-எனக்கு நின் உள்ளத்தில் உள்ளதைத் தெரியக் கூறுவாயோ என்றவாறு.

காதல் வயப்பட்டாரை வருத்துதலில் உள்ளக்கிளர்ச்சி யுடையனாகலின் 'எழிற்காமன்' என்றாள். 'பெரு' என்னும் பண்புப் பெயரின் அடி இங்கே வினைத்தன்மைப்பட்டு இடைநிலையும் ஈறும் பெற்றது; இங்ஙனமே 'சிறு,' 'கரு,' 'பசு,' 'வெள்,' 'வல்' முதலான பண்புப்பெய ரடிகளுஞ் சிறுக்கின்றது, கருக்கின்றது, பசுக்கின்றது, வெளுக்கின்றது, வலுக்கின்றது என வினைப்படுதல் காண்க. ஈண்டுப் 'பேதைமை' யென்றது மக்கள் மனவியற்கைகளிற் பழகியறியாத இளமைப்பருவத்தி னியல்பை யுணர்த்துகின்றது. (க)

இரண்டாம் பாட்டின் பொருள்:- மெல்லியலாய் நின்னை அவன் மேல்மேலும் எரிக்கின்றான்-மெல்லிய இயல்பினையுடையாய் உன்னை அக் காமன் மேலும் மேலும் அழற்றுகின்றான், என்னையோ சொல்ல ஒண்ணாவகையாகச் சுடுகின்றான்-என்னையோ அவன் நாவினாற் சொல்லக் கூடாதபடியாகக் கொளுத்துகின்றான், எல்லவன் அல் ஒழிந்த விடிநாளில் அழிமதியை வாட்டுதல்போல்-பகலவன் இருள் நீங்கிய விடியற்காலையில் ஒளிமழுங்கிய திங்களை மெலியச் செய்தல்போல, மற்று அதன்மனை அல்லியை வாட்டல்இல்லையே-வேறு அதன் மனையாளான அல்லிமலரை மெலிவித்தல் இல்லையன்றே என்றவாறு.

இச் செய்யுளில் அரசன் தன்னைத் திங்களோடுஞ் சகுந்தலையை அல்லிமலரோடும் ஒப்பித்துக்கொள்கின்றான்; இவ்வாற்றால் அரசன் சகுந்தலைக்குத் தன்னைக் கணவனாகக் கருதிவிட்டமை அறியப்படும். 'ஒன்றா' என்பது 'ஒண்ணா' எனத் திரிந்தது. (உ)

தாழாது-தாமதியாது. பாயல்-படுக்கை. தீய்தல்-நெருப்பில் வேதல். வதங்குதல்-வாடுதல். தெற்றென-தெளிவாக.

(பக்கம். ௫0) தலையளி-சிறந்தஅருள். உவளகம்-மகளிர் இருக்கும் உள்ளிடம்: அந்தப்புரம்.

சகுந்தலை தான் அரசன்மேல் ஒருமுகமாய்க் காதலுற்றுநின்றாற்போல, அரசனுந் தன்முகமாகவே காதலுற்று நில்லாமல் மகளிர் பலரைக் காதலித்திருத்தல் கூடுமென ஐயுற்றுத், "தமது உவளகத்தில் உள்ள மகளிரைப் பிரிந்தமையால் வருந்தியிருக்கின்ற இவ் வரசரை வருத்தப்படுத்த வேண்டாம்" என்று புலந்து கூறினாள்.

பாட்டின்பொருள்:- ஒரு பொழுதும் என் உளத்தில் பிரியாதாய்-ஒரு நொடிநேரமும் என் நெஞ்சைவிட்டு அகலாதவளே, உனைக் காண்பார் மருள மனம்பேதுறுக்கும் மதர்விழியாய்-நின்னைக் காண்பவர்கள் மயங்குமாறு அவர்கள் உள்ளத்தைக் கலங்கச் செய்யுங் களித்த விழிகளை யுடையவளே,நினை அன்றிப்பெரியபெருநாள்'பிறிது அறியா என் நெஞ்சை- நின்னையல்லாமற் பெரிதாகக்கருதத்தக்க பொருள் வேறேதும் அறியாத எனது நெஞ்சத்தை, பிறிது அறிந்தால் - வேறாக நீ அறிந்தால், எரிவேடன் கணை கொல்ல இனைகின்றேன் பிழைப்பெனோ-மன்மதனின் சுடுகின்ற அம்புகள் வருத்த வருந்துகின்ற யான் உயிரோடிருத்தல் கூடுமோ என்றவாறு.

'எரி' என்னும் அடைமொழியைக் 'கணை' என்பதனோடு கூட்டுக. 'வேள்தன்' என்னுஞ் சொற்கள் 'வேடன்' எனப் புணர்ந்தன. வேள்-மன்மதன். 'வேடன்' சிலேடையாகவும் நின்றது.

'காதற்கிழத்திமார்' என்போர் அரசன் தான் வேண்டுங் காலங்களிற் காதலின்பந் துய்த்தற் பொருட்டு அவனுக்கே உரியராக வளர்க்கப்பட்ட மகளிர்; அரசர்க்குஞ் சிற்றரசர்க்குஞ் செல்வர்க்குங் காதற்கிழத்தியராக மகளிர்பலர் வளர்க்கப்படும் வழக்கம் பண்டைக்காலத்தே தமிழ் நாட்டிலும் இருந்தமை, இறையனாரகப்பொருள், "காதற் பரத்தை எல்லார்க்கும் உரித்தே" என்னுஞ் சூத்திரத்திற்கு ஆசிரியர் நக்கீரனார் "குரவர்களான் இவனுரிமையென்றே வளர்க்கப்பட்டாராகலான் தலைமகளை எய்துவதன்முன் உளரென்பது" என்று தொடங்கியுரைக்கும் உரையான் அறியப்படும். மணஞ்செய்து கொள்ளப்பட்டவள்'தலைமகள்' என்றும், மணஞ் செய்யப்படாமற் காதலின்ப நுகர்ச்சி யொன்றற்குமட்டுமேவளர்க்கப்பட்டவள் 'பரத்தை' என்றும்நுவலப்பட்டார். ஆயினும், ஒருவற்கு உரிமையாக வளர்க்கப்பட்ட பரத்தைப் பெண்டிர் ஆடவர் பிறரைக் கண்ணெடுத்து நோக்குதற்கும் இடம் பெறார். பலர்

தோள் மருவும் பொருட்பெண்டிர் 'பொதுமாதர்,' 'விலைமாதர்' எனப் பெயர் பெறுவர். அவர் வேறு, பரத்தையர் வேறென்று உணர்ந்து கொள்க.

(பக். ருக) தனக்குக் காதற்கிழத்திமார் பலர் உண்டென்பதை அரசன் ஒளியாமற் சொல்வது பாராட்டற்பாலது.

அரைப்பட்டிகை-மாதர் இடுப்பைச் சூழக்கட்டும் ஓர் அணி. நிலத்தைச் சூழ்ந்தகடலை நிலமகளின் இடையைச் சூழ்ந்த ஒட்டியாணத்திற்கு உவமையாகக் கூறினன்.

குறி-ஙசகை. சகுந்தலை துஷியந்தனொடு கூடியிருக்குமாறு செய்தற் பொருட்டுப், பிரியம்வதை தன்றோழியை வெறோரிடத்திற்கு அழைத்துச் செல்லல்வேண்டி இங்கே செய்யுஞ் சூழ்ச்சியை உற்று நோக்குக.

காவலர்-அரசர்; காப்பவர் என்பது சொற்பொருள்.

பாட்டின்பொருள்:- கண்மணி அனையாய்-என்கண்ணின் மணியை ஒப்பவளே, நின்மனம் கவலேல்-நினது மனத்தின்கட் கவலைப் படாதே, நீவேண்டுவன புரிய-நீவிரும்புகின்றவைகளைச்செய்ய, ஈண்டு நான் உளன்-இங்கே நான் இருக்கின்றேன், 'ஆல்' அசை, பெருகு அயர்வு ஒழிக்கும்-மிகுகின்ற தளர்வினை நீக்கும், மரை இலை ஆக்கிய-தாமரையிலையாற் செய்த, நளிசிவிறிகொண்டு-குளிர்ந்த விசிறியினால், குளிர்வளிதருகோ-குளிர்ங் காற்றைத் தருவேனே, குமரிவாழையின்-இளவாழை மரத்தைப் போல், அமைவுறு குறங்கை-வழுவழுப்பாகச் சமைந்த நின் தொடைகளை, என்மடிமிசைச்சேர்த்தி-என்மடியின்மேற் சேரவைத்து, செந்தாமரைபுரை-சிவந்ததாமரைப் பூவையொக்கும், அடிகள் இரண்டும் மெல்லென வருடுகோ-நின் அடிகள் இரண்டையும் மெதுவாகத் தடவுவேனே, அழகிய தோகாய் - அழகிய மயிற்றோகையின் சாயலையுடையாளே, பழுது அற உரையே - நினக்குற்ற சிதைவு நீங்கச் சொல்வாயாக என்றவாறு.

பொருள்களைக்கண்டு அறிவும் இன்பமும்பெறுதற்குக் கண்மணி இன்றியமையாதது போலத், தன்னறிவு மயக்கம் நீங்கி இன்புறுதற்குஞ் சகுந்தலை தனக்கு இன்றியமையாளாயிருத்தல்பற்றிக் 'கண்மணியனையாய்' என்றான் அரசன்.

தாமரை என்பது முதற்குறைந்து 'மரை' என நின்றது. ஏவல்-பணிவிடை.

(பக். ௫௨) கட்டழகு-பேரழகு. பாயல்-படுக்கை. ஊறுபடுதல்-பழுதுபடுதல். புருவின்குடி-புரு என்னும் அரசனைமுதலாகக்கொண்டு வந்த வழியினர். ஒழுகுமுறை-மேலோர் நடக்கும்வகை. 'அற ஒழுக்க முறைகள்' என்பது தர்மமார்க்க நீதிகள் என்னும் வடசொற்றொடரின் மொழிபெயர்ப்பு. 'யாழோர் மணம்' என்பது "கந்தருவரென்பார் ஈண்டுச்செய்த நல்வினைப்பயத்தால் ஒருவர் கொடுப்பாரும் அடுப்பாரும் இன்றி இருவரும் ஒருபொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுப் புணர்வது; அது கந்தருவமணம்" என்று ஆசிரியர் நக்கீரனார் 'இறையனாரகப்பொருளுரை'யிற் கூறியது கொண்டு அறிந்துகொள்க.

பாட்டின்பொருள்:- கயம்-ஓர் ஆழ்ந்தகுளத்தினின்றும், கதுவப்படாமல்-எவராலும் பற்றப்படாமல், இளைது ஆக-இளையதாக, கெழுமி முளைத்து - பொருந்தித்தோன்றி, புதிதே விரிந்த மலரில் தளும்பிப் பொழிநறவை-புதிதாக மலர்ந்தபூவின்கண் நிறைந்து தளும்பிச் சொரிகின்றதேனை, கொதிகாதல்வண்டு உணல்போல-பருகுதற்குக் கொதிக்கின்ற அவாவினையுடையதொரு வண்டு குடித்தல்போல, சுவையாக் குழையும் இதழ்-சுவைத்து அதாவது சுவைமிகுந்து நெகிழ்ந்திருக்கும் நினது இதழினை, மெதுவே சுவைத்து - யான்மெல்லச் சுவைத்து, அமிழ்து உண்டு - அதன்கண் ஊறுநின்ற புனல் அமிழ்தத்தை உட்கொண்டு, அணங்கே - தேவமாது போன்றாய், பின்-அதன்பிறகு, விடுக்குவென்-நின்னைப் போகவிடுவேன்; ஏ அசைநிலை.

சகுந்தலை இதற்குமுன் ஆடவர் எவரானுந் தீண்டப் படாத தூயள் என்பது தெரிப்பான், எவரானுந் தொடப்படாமற் புதிதாகத் தோன்றியதொரு மலரினை அவட்கு உவமையாக எடுத்துரைத்தான். அம்மலரின்கட் டளும்பிவழியாநின்ற தேன் அவள்பாற் பெருகாநின்ற காமவின்பத்திற்கு உவமையாயிற்று. அக்காமவின்பத்தின் வயத்தளாய் நின்றமையின் அவளது கொவ்வையிதழ் கனிவுமிகுந்து சுவைமிகுதியுமுடையதாயிற் றென்றான். 'சுவையா' என்பது செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம், சுவைத்து எனப்பொருள்தந்தது.

(பக். ௫௩) 'சக்கிரவாகம்'என்பது ஆணும்பெண்ணுமாய் ஒன்றைவிட்டொன்று பிரியாமற் பறக்கும் ஒருவகைப்பறவை; இவற்றின் ஆண் பெண் இரவில்மட்டுந் தனித்தனியே பிரிந்திருக்குமென்றும், பகலில் இணைபிரியாதிருக்கு மென்றுங் கூறுவர். ஏதோ குற்றஞ்செய்தமை பற்றி ஒரு முனிவரிட்ட சாபத்தால், இவை இரவில் ஒன்றைவிட்

டொன்று பிரிந்து, ஓர் யாற்றங்கரையின் ஒருபுறத்தில் ஒன்றும் மற்ற தன் எதிர்ப்புறத்தில் மற்றொன்றுமாக இருந்து வருந்திக்கூவுமென்று புராணகதை கூறும்; மேகதூதத்திலும் (2, 23) இது நுவலப்படுதல் காண்க. அச்சக்கிரவாகப் புட்போற் காதலிற் பிரியாத சகுந்தலையுந் துஷியந்தனும் இனிநேருந் துருவாசமுனிவர் சாபத்தால் ஒருவரை விட்டொருவர் பிரிந்து வருந்தப்போகும் நிகழ்ச்சியினை, நூலாசிரியன் இச்சொல்லால் முன்னரே குறிப்பினுணர்த்துதல் பாராட்டற் பால தாகும்.

கொழுநன்-கணவன். ஐயை-தலைவி; கௌதமி அம்மையார் தவ வொழுக்க முடையராகலின் அங்ஙனம் ஐயையென்று சிறப்பித்து ஓதப்பட்டார்; 'ஐயன்' ஆண்பாற்சொல், 'ஐயை' பெண்பாற் சொல். பௌரவர் - புருவின் குடியிற்பிறந்தவர். கலம்-வடமொழியிற் பாத் திரம்.

(பக். ருச) பரிவு-துன்பம்; துயரம்-வடமொழியில் துக்கம். துய்த் தற்கு-நுகர்தற்கு. கொடிப்பந்தலைநோக்கிக் கூறுவாள்போற் சகுந்தலை அதனுள் மறைந்திருக்கும் அரசனிடம் விடை பெற்றுக் கொள் கின்றாள்.

பாட்டின்பொருள்:- விழைபொருள் பெறுதற்கு-விரும்பப்பட்ட பொருளையடைதற்கு, இடையூறுபல - தடைகள் பல உள, கருமயிர் இறைசேர் பெருவிழிஉகளும் - கரியமயிரையுடை இறைப்பையின்கட் பொருந்திய பெரியவிழிகள் பாயாநின்ற, வியர்த்த ஒள்முகத்தை- வியர்வு அரும்பிய ஒளிபொருந்திய முகத்தை, யான்உயர்த்துதொறும்- யான் மேல் நிமிர்த்துந்தோறும், பிணங்கி-மாறுபட்டு, வெறித்தேன் சுவைக்கும் மறுத்த உரை மொழிந்து - மணங்கமழுந் தேனைப்போல் இனிக்கும் மறுத்தமொழிகளைச் சொல்லி, தவளமுகிழ் விரலால் பவள இதழ் பொத்தி - வெள்ளிய பூஅரும்புகளையொத்த தன் விரல்களாற் பவளம்போன்ற தன் வாய்இதழ்களை மூடி, தோள்புறம் கோட்டினள்- தோளின்பக்கமாய்த் தன்முகத்தை வளைத்தனள், அதனால் வாய்புற இதழ்த்தேன் பருகிலன் அந்தோ-அதனாலே வளம்பெற அவளிதழின் தேனைக் குடித்திலேன் ஐயோ!, அதன்பின்-என் காதலியைப்பிரிந்த அதற்குப்பின், யாண்டுச் செல்கேன் - எந்த இடத்திற்குப் போவேன், காண்தகு காதலி முந்து இன்புற்ற இப் பந்தர்வயின் அழர்கோ - காட் சிக்குத் தக்காளான என்காதலி முன்னே மகிழ்ந்திருந்த இப்பந்தலி

னிடத்தே அமர்வேனு, மெல் உருப்பட்டுப் பல்வயின் சிதறிய-அவளது மெல்லிய உடம்புபட்டுப் புரளலாற் பலவிடங்களிலுஞ் சிதறுண்ட, மெல் மலர்ப் பாயல் அக் கல்மேல் உளது-மெல்லிய பூக்களையுடைய அல்லது பூக்களால் ஆகிய படுக்கை அச் சலவைக்கல்லின்மேற் கிடக்கின்றது, ஆல்-அசைநிலை, கிளிநகம் பொறித்த-கிளிமூக்கை யொத்த தன் நகங்களால் வரைந்த, அளிநசை முடங்கல் மரையிலை-மிக்க அன்பினுல் ஆன விருப்பத்தைப் புலப்படுத்துந் திருமுகமாகிய தாமரையிலை, வாடி இவ் உழையே உறும்-வாடிப்போய் இப் பக்கத்திலேயே கிடக்கின்றது, நாளக் கடகம்-தாமரைத் தண்டினுற் செய்யப்பட்ட தோள்வளை, அவள் தோளில் கழன்றுவிழுந்து ஆங்கே கிடந்தன-அவளுடைய தோள்களினின்றுங் கழன்று கீழ்விழுந்து அவ் விடத்தே கிடந்தன, ஈங்கு இவைநோக்க - இங்கே இவைகளைப் பார்க்கையில், வெறிதே யாயினும்-அவள் இல்லாமையால் வெறுமையாகக் காணப்படினுஞ், சிறிதொரு போதில்-சிறியதொரு பொழுதிலுஞ், சூரல் பந்தரைப் பிரிந்து-பிரப்பங்கொடியினுல் ஆகிய இப்பந்தரைப் பிரிந்து, வாரற்கு என்மனம் வலியிலது-வருதற்கு என்உள்ளம் வலிமையுடையதாயில்லை, அன்று, ஏ-அசைநிலை.

'இறை' என்பது வீட்டின் இறப்பையுணர்த்துவது, அதுபோற் கண்கள்மேல் மூடியாயிருந்து அவற்றைக் காக்கும் இறைப்பைகளை ஈண்டு உணர்த்தியது உவமையாகுபெயர். 'வியர்த்த' வியர் என்னும் பெயரடியாகப் பிறந்தவினை. 'மறுத்த' என்பதன் ஈற்றகரங்தொக்கு 'மறுத்துரை' எனப் புணர்ந்தது; ''புகழ் புரிந்தில் இல்லோர்க்கு'' என்னுந் திருக்குறளிற்போல. கோட்டுதல் கழுத்தின் வினையாயினும் அதனுெடு தொடர்புடைய முகத்தின்மேலாயிற்று. 'செல்கு,' 'அமர்கு' என்பன தன்மை யொருமை வினைமுற்றுகள்; ''மடுக்கோ கடலின் மறிதிமிலன்றி'' என்னுந் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரிற்போல. 'மரை' தாமரை என்பதன் முதற்குறை. 'போதில்' என்பதன்கண் உம்மை தொக்கது. சூரல்-பிரம்பு. வரல் 'வாரல்' எனச்செய்யுள் நோக்கி முதல் நீண்டது.

(ருரு-பக்.) செக்கர் வானம்-சிவந்த வானம், மாலைக் காலத்திற் காணப்படுவது. அரக்கர்கள் சிவந்தநிற முடையராகச் சொல்லப்படுகின்றார்கள்.

நான்காம் வகுப்பு

மேல்வகுப்பிற் காட்டியபடி துஷியந்தமன்னன் யாழோர் மன்றல் (கந்தருவமண) முறையாற் சகுந்தலையை மணந்தபின் தன் நகரத்திற்குச் சென்றுவிட்டான். சகுந்தலையின் தோழிமார் இருவரில் அனசூயை என்பவள், நகர் சென்ற அரசன் தன் உவளகத்தில் உள்ள மகளிரொடு களியாட்டயர்தலாற், சகுந்தலையை மறந்துவிடுவனோவெனக் கவலையுறப், பிரியம்வதை அவளை ஆற்றுவிக்கின்றாள். அதன்பின் தந்தையின் உடம்பாடின்றி நடந்த இம் மணத்தைப் பற்றித், தந்தையாரது மனநிலை எப்படியாமோவெனப் பேசிக்கொண்டே இருவரும் பூப்பறிக்கின்றனர். இலைக்குடிலில் தனியேயிருந்த சகுந்தலை தன் காதலன்பாற் சென்ற மனத்தினளாய்ப், புறத்தே நடப்பதின்னதென்றறியாதிருந்த நிலையில், திடீரெனத் துருவாசமுனிவர் அக்குடிலுக்கு வர, அவரது வருகையையும் அறியாதிருந்த சகுந்தலைமேல் அவர் வெகுண்டு "நின் காதலன் நின்னை நினையாதொழிக!" என்று தீமொழி கூறி வைது, அவ்விடத்தை விட்டுச் செல்கின்றார். இதனைத் தெரிந்து வெருக்கொண்ட தோழிமாரில் அனசூயை அம்முனிவர்பாற் சென்று, அத் தீமொழியை அகற்றும்படி வணங்கி வேண்ட, அவர் "ஓர் அணிகலத்தைக் காண்டலும் அவ்வசவு நீங்கும்" என்று விடுதி மொழிந்து போய்விட்டார். வெளியிடஞ் சென்றிருந்த காசியபர் தமது இத் தவப்பள்ளிக்குத் திரும்பிவந்து சகுந்தலை துஷியந்தனால் மணஞ்செய்யப் பெற்றுக் கருக்கொண்டிருக்கும் வரலாறுகளெல்லாந் தெரிந்து, அதனை ஏற்றுக்கொண்டு அவளை வாழ்த்திக், கணவன்பால் அவளை அனுப்புதற்கு வேண்டும் ஏற்பாடுகள் எல்லாஞ் செய்கின்றனர். அவளை வழிகூட்டி விடுக்கையில், தோழிமார் அரசன் றந்த கணையாழியை அவள் கையிற்றந்து "அரசன் நினைவுகூர்தற்கு அடையாளமாக இதனைக் காட்டு" என்று சொல்லி விடுக்கின்றனர். காசியபர் மாணவர் இருவர் சகுந்தலையை அழைத்துக்கொண்டு கானகத்தூடே செல்கின்றனர். சகுந்தலையை விட்டுப் பிரியுங்கால் அவள் தோழியருங் காசியபரும் அடையும் ஆற்றாமையினைக் காளிதாசர் புலப்படுத்திக் காட்டும் முறை இதனைப் பயில்வாருள்ளத்தை நீராய் உருகச் செய்தல் காண்க. இந் நான்காம் வகுப்பின்கண் இந் நாடகக் கதை நிகழ்ச்சி இத்துணையின் முடிகின்றது.

(பக்கம். ருசு) உவளகம்-அந்தப்புரம். அறத்தின் முறை-தருமத்தின் ஒழுங்கு.

(பக்கம். ருஎ) வழிபாடு-பூஜை. 'காவற்றெய்வம்' என்பது மணங்கூடினூர்க்கு நலம் பயப்பது, இது கௌரி அல்லது பார்வதியேயாகும், இதனைக் காளிதாசர் 'சௌபாக்ய தேவதா' என்கின்றனர். ஓம்பாது-உபசரியாது. சீற்றம்-மிகுசினம். 'துருவாசர்' என்பவர் அத்திரிக்கும் அனசூயைக்கும் புதல்வராவர்; இம்முனிவர் எளிதிற் சீற்றங் கொள்பவர் என்றுங் கொடுஞ்சாபம் இடுவதில் முன் நிற்பவரென்றும் புராணங்கள் கூறுகின்றன.

(பக்கம். ருஅ) ஒண்ணாத-கூடாத, 'ஒன்றாத' என்னுஞ் சொல் திரிந்தது. வழுவி-தவறி. மன்றாடி-இரந்து கேட்டு. பிழையாது-தவறாது. அணிகலம்-நகை. வசவு-சாபம், 'சாபம்' வடசொல்.

(பக்கம். ருகூ) பொறிக்கப்பெற்ற-பதிக்கப்பெற்ற. கணையாழி-திரட்டிச்செய்த மோதிரம், கணை-திரட்சி, வசை-தீயசொல், சாபம். ஓவியம்-சித்திரம்.

இச் சாகுந்தலநாடகக் கதை மாபாரதத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டதொன்றாகும். சகுந்தலையைத் துருவாசர் வைததாகச் சொல்லுங்கதை மாபாரதத்தின்கட் காணப்படவில்லை. மேல் நடைபெற வேண்டிய நாடக நிகழ்ச்சிக்கு ஒரு காரணங் காட்டல் வேண்டியே காளிதாசர் தாமாகவே இதனைப் படைத்து இங்குச் சேர்த்தார். மேலுந், துருவாசர் வைத வசவு சகுந்தலை யறியாளாய் இருந்தால் மட்டுமே இனி நடக்கும் நாடக நிகழ்ச்சி சுவைப்படுமாதலால், அதனை அவள் அறியவாறு தோழிகள் மறைத்து வைத்தனரென அவர் படைத்து மொழிந்த திறனும் வியக்கற்பால தாகும்.

(பக்கம். சுO) இலைகிளர் பூண்டுக்குத் தலைவன் ஆகிய சுடர் ஒளி மதியம்-இலைகள் விளங்கும் மருத்துச் செடிகளுக்குத் தலைவனாகிய மிகுந்த ஒளியினைத் தரும் முழுநிலாவானவன், குடபால் வரையின் ஒருபுறம் செல்லாநிற்ப-மேற்கின்கண் உள்ளதாகிய அத்தகிரியிலே ஒருபக்கஞ் சென்று சேராநிற்க, ஒருபுறம்-மற்றொரு பக்கத்தே, வைகறை என்னும் கைவல் பாகனை-விடியற்காலம் என்று சொல்லப்படுங் கைதேர்ந்த தேர்ப்பாகனை, முன்செல விடுத்து-முன்னே போகவிட்டு பொன்போல் ஞாயிறு கீழ்பால் எல்லையில் கிளரும்-பொற்றிரளையையொத்த பகலவன் கிழக்குத் திசையின் மருங்கே விளங்கா நிற்கின்

றது, ஒருகால் ஈர் இடத்து ஈர்ஒளிப்பிண்டம் தோன்றலும் மறைத லும் ஆன்று அறியுங்கால்-ஒரேகாலத்தில் இரண்டிடங்களில் இருவகை ஒளிப்பிழம்புகளில் ஒன்று தோன்றுதலையும் மற்றொன்று மறைதலை யும் அமைதியாக ஆராய்ந்தறியுமிடத்து, மண்ணோர் வாழ்க்கையில் இன் னலும் இன்பமும் மாறிமாறி வீறுதல் பெறும்-இம் மண்ணுலகத்தவர் வாழ்வில் துன்பமும் இன்பமும் மாறி மாறி மிக்குத் தோன்றுதல் விளங்கப்பெறும், செழுமதி என்னும் கொழுநனை இழந்து-அழகிய திங்கள் என்னுங் கணவனை இழந்து, முதிர் எழில்போன ஆம்பல்-அதனுற் றனது சிறந்த அழகுகெட்ட அல்லிப்பூவின் தோற்றமானது, எதிர் விழிக்கு-அதனை நேர்நின்று நோக்குங் கண்களுக்கு, இன்பம் பயவா-இன்பந்தராத, இயல்பு உணர்விடத்து-தன்மையினை உணர்ந்து பார்க்குமிடத்து, ஈங்கு-இவ்வுலகத்திலே, ஆர்உயிர்க் காதலர்ப் பிரிந்த-தம் அரிய உயிர்போன்ற கணவரைப் பிரிந்த, வார் இருங் கூந்தல் மட வார்-நீண்ட கரிய கூந்தலையுடைய மங்கையர், எய்தும் சாம்துயர்-தாம் அடையுஞ் சாக்காடு அன்ன துன்பம், பொறுத்தற்குஅரிது எனப்படும்-தாங்குதற்காகாதது என்று சொல்லப்படும்; 'அன்று ஏ' அசைநிலைகள்.

மருத்துப் பூடுகள் நிலவொளியிற் செழுமையாக வளருமென்பது புராணக்கூற்று; அதுபற்றியே மதியோன் மருத்துப் பூடுகளுக்குத் தலைவன் எனப்பட்டான்; நோய் சாக்காடுகளை நீக்குவனவான மருந்து களை வளர்ப்பவனே இறந்து படுகின்றனனென்றால், ஏனை மக்களின் நிலை என்னும் என்பது இங்கே குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்ட நுட் பம் அறிக. பகலவன் எழுச்சிக்கு முந்துவதுபற்றி விடியற்காலம் பகலவன் தேர்ப்பாகனுகச் சொல்லப்பட்டது; இவ்வைகறைப் பொழு தை 'அருணன்' என்னுந் தேர்ப்பாகனுக உருவகப்படுத்துச் சொல்வது வடநூல்வழக்கு. முழுநிலா நாளின் வைகறைப் பொழுதைக் காண் பார்க்கு, ஒரே நேரத்தில் மேற்கே முழுமதி மறைதலுங் கிழக்கே பக லவன் தோன்றுதலும் ஆகிய காட்சியின் வியத்தகுநிலை நன்கு விளங் கும்; இக் காட்சியின் பெற்றியினை ஆழ்ந்துணர்வார்க்கு, இந் நிலவுல கின்கண் வாழ்க்கையிற் சிறந்து விளங்கினுன் ஒருவன் தனது விளக் கங் குன்றி மாயும்நிலையினை எய்துதலும், மிடிப்பட்டு மிகத் துன்புற்ற ஏனையொருவன் அத்துன்பம் நீங்கி வளவிய வாழ்க்கையில் வயங்கு நிலையினை எய்துதலும் நன்கு புலனும். இச் செய்யுளின் இவ் வரிய கருத்துக் காளிதாசருக்கு முற்பட்ட காலத்ததாகிய,

"வையங் காவலர் வழிமொழிந் தொழுகப்
போகம் வேண்டிப் பொதுச்சொற் பொறாஅ
திடஞ்சிறி தென்னும் ஊக்கந் துரப்ப
ஒடுங்கா வுள்ளத் தோம்பா ஈகைக்
கடந்தடு தானைச் சேரலாதனை
யாங்கனம் ஒத்தியோ வீங்கு செலன் மண்டிலம்
பொழுதென வரைதி புறக்கொடுத் திறத்தி
மாறி வருதி மலைமறைந் தொளித்தி
அகலிரு விசும்பி னானும்
பகல் விளங்கலையாற் பல்கதிர் விரித்தே" என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுட்கருத்தோடு ஒருபுடை யொத்திருத்தல்காண்க; இப் புறநானூற்றுச் செய்யுளின் ஈற்றிற் "பகல் விளங்குதி யால்" எனவும் பாடங்கொண்டு அதனை ஞாயிற்றின் மேலும் ஏற்றுக.

மாணக்கனது உரையாய் எழுந்த இச்செய்யுளில், ஆச்கியோன், காதலரைப் பிரிந்த மடவார் எய்துந்துன்பத்தின் மிகுதியினைப் பொது நோக்காகக் கூறுவதுபோற் காட்டித், தன் காதலன் துஷியந்தனைப் பிரிந்து சகுந்தலை படும் பெருந்துயரினை உய்த்துணர வைத்தமை காண்க. நிலவின் வருகையால் இராக்காலத்தே மலருந் தன்மையது அல்லிமலராகலின், மதியோனை அதற்குக் கணவனாகக் கூறுவது செய்யுள் வழக்கு; விடியற்காலத்தே கூம்பி அழகின்றி வாடிய அல்லி மலர், காதலனைப் பிரிந்து வாடியிருக்குஞ் சகுந்தலையின் தோற்றத் திற்கு உவமையாயிற்று. "வீறுதல் பெறும்" என்பதற்கு அவாய்நிலை யால் 'விளங்க' என்னும் ஒரு சொல் வருவித் துரைக்கப்பட்டது.

இரண்டகம்-நம்பினவர்க்குச் செய்யுந் தீது. கயவன்-கீழ்மகன்.

(பக்கம். சுக) காமவேள் - மன்மதன். சீற்றம் - பெருஞ்சினம். புகன்ற-சொல்லிய. திருமுகம்-கடிதம். ஒருப்படுதல்-உடன்படுதல். சுருக்க-விரைய.

காசியபரது மனம் எந்நேரமும் வேள்விவேட்டலிலேயே பதிந் திருத்தலிற், சகுந்தலையின் உள்ளந் துஷியந்த மன்னனைச் சார்ந்த மைக்கு, வேள்வி வேட்பவன் கண்களாற் பாராமலே இட்ட பலியா னது தவறாமல் வேள்வித் தீயில் விழுந்ததனை உவமையாக எடுத்துக் கூறினார்; வேள்வி வேட்பவன் சகுந்தலைக்கும், அவன்றன் கண்களை மறைத்த புகை சகுந்தலையின் அறிவை மறைத்த காதலுக்கும், பாரா

மல் இட்ட பலி தவறுமல் வேள்வித் தீயில் விழுந்தமை சகுந்தலை காதல் வயத்தளாய்ச் செலுத்திய உள்ளந் துஷியந்தன்பாற் பட்டமைக்கும் உவமைகளாதல் காண்க.

(பக்கம். சுஉ) தகுதிவாய்ந்த மாணுக்கனுக்கு ஆசிரியன் புகட்டிய கல்வியானது அவற்கும் பிறர்க்கும் பெரும்பயன் தந்து, ஆசிரியனுக்கும் மிக்க புகழை விளைத்தல்போலச், சகுந்தலை தனக்கேற்ற துஷியந்த மன்னனை மணந்துகொண்டமையால் தனக்குந் தன்னை மணந்தாற்கும் பெருநலன் றந்து, தன் உடம்பையும் உணர்வையும் வளர்த்த காசியபர்க்கும் மிக்க புகழை விளைத்தாளென உவமையையும் பொருளையும் பொருத்துக.

'பிராகிருதம்' என்பன வடமொழிச்சிதைவாய் அஞ்ஞான்றிருந்த மக்களாற் பேசப்பட்ட பாலி, அர்த்தமாகதி, மகாராட்டிரம் முதலான மொழிகள்; இவை தமிழ்மொழிக்கலப்பு மிகுதியும் உடையனவென்று மொழிநூல்வல்லார் கூறுவர்.

பாட்டின்பொருள்:- தவம் முதிர் முனிவ - தவவொழுக்கத்திற் சிறந்த முனிவனே, முன்னுக-நினைந்திடுக, வன்னிமாமரம் தன்னுள் வளர் தி வைத்தல்போல் - வன்னியென்னும் பெயருடைய பெரிய மரம் தன்னுள்ளே வளரத்தக்க தீயினை வைத்திருத்தல்போல, இந்நிலம் நலம்பெற-இந் நிலவுலகத்துள்ள உயிர்கள் வாழ்க்கை நலத்தைஅடைய, துடியந்தன் இட்ட பொன் உயிர் - துஷியந்தன் இட்டதாகிய பொலிவுள்ள உயிரை, அகட்டினில் பொலியக் கொண்டனள் - தன்வயிற்றினுள்ளே நிறையக் கொண்டாள் என்க.

வன்னிமரத்தின் கோல்களை ஒருங்கு சேர்த்துக் கடைந்தால், அவற்றிலிருந்து எளிதிலே தீப்பொறி தோன்றக் காண்டலின், அது வன்னிமரம் எனப் பெயர் பெற்றது; வன்னி-நெருப்பு. வன்னிமரத்திலிருந்து எடுக்கப்படுகின்ற தீயானது தூய வேள்வித் தீயினை யுண்டாக்குதற்குப் பயன்படுதல் போலச், சகுந்தலை வயிற்றிலிருந்து பிறக்கும் மகனுந் தூயவேந்தனய்த் துறவோர் ஆற்றும் வேள்விச்சடங்கும், அதனுல் உலகியலொழுக்கமுந் தூயவாய் நடைபெறுதற்குக் கருவியாவன் என்பது குறிப்பித்தார்

'கோரோசனை' மாட்டிலிருந்து எடுக்கப்படும் ஒருவகை மருந்து; சில ஏடுகளில் 'மிருகரோசனை' என்று பாடங் காணப்படுகின்றது; இதுமானிலிருந்து எடுக்கப்படும் மருந்து; அதனுல் இதனைத் தமிழ்

நூலார் 'மான்மதம்' என்பர். தீர்த்தமண்-தூய நீர்நிலையின் ஓரங்களி லிருந்து எடுக்கப்படும் மண். 'அறுகம்புல்' ஓசையுருவில் விளங்கும் இறைவற்கு ஏற்றது. இம் மூன்றும் மங்கலச் சடங்கிற் குரியார் அணிந்துகொள்வன வாகும். மணக்கூட்டு - மணப் பண்டங்களின் கலவை.

(பக்கம். சுஙு) 'அத்தினபுரம்' என்பது இப்போதுள்ள டில்லி நகருக்கு வடகிழக்கே ருசு-கல்லில் உள்ளது; பாதவேந்தன் வழிவந் தோனுன 'அத்தினன்' என்பவனுல் உண்டாக்கப்பட்டது; கங்கை யாற்றில் வந்து கலக்கும் ஒரு கிளையாற்றங்கரை மருங்கே உள்ளது. துஷியந்தவேந்தன் மகனுன பரதன் காலத்திற்குப் பின்னர் உண்டா கிய இந்நகரைத், துஷியந்தன் காலத்தில் அவற்குரிய தலைநகராகக் காளிதாசர் கூறியது காலமுரண் ஆகும்.

மஞ்சளரிசியை வடநூலார் 'அக்கதை' என்ப. மணை-இருக்கை.

(பக்கம். சுச) ஒப்பனை-அலங்காரம். மணிக்கலன்கள்- இரத்தினு பரணங்கள். வரிசை-பரிசு. அணிகலன்கள்-நகைகள்.

(பக்கம். சுரு) கான்றது-கக்கியது. பஞ்சி-பஞ்சு. அணங்கு-தெய் வப்பெண். அருட்பேறு-அருளால் வந்த செல்வம். நுகர-அனுபவிக்க.

பாட்டின் பொருள்:- இன்று சகுந்தலை போகின்முள் என்று எண்ணுதொறும்-இன்றைக்குச் சகுந்தலை என்னைப் பிரிந்து போகின் முளே என்று நினைக்குந்தோறும், என் காழ்மனன் ஒன்றுங் கவலையி னுல் கன்றுவது-எனது வயிரம் ஏறிய உள்ளமும் பொருந்திய கவலை யினுல் நைகின்றது, துன்றிய கண்ணீர் சோராது அம்ம-என் கண்களில் வந்து நிறைந்த கண்ணீரானது வடியாது யான் அடைக்கவே, தொ டர்பு உற்று நின்று என் மிடறு ஓ கம்முவது - அதனெடு தொடர்பு கொண்டு நின்று எனது தொண்டையோ கம்மிக்கொள்கின்றது, என் நிலைதான் என்-எனது நிலைமையிருந்தவாறு என்னே! என்றவாறு.

'மனன்' என்பதன் ஈற்றில் உயர்வு சிறப்பு உம்மை விரிக்க. அம்முதல்-அடைத்தல்.

(பக்கம். சுசு) 'யயாதி' என்னும் அரசன் திங்கள் மரபில் வந் தோன். 'சர்மிஷ்டை' என்பாள் பிசாசர் மன்னனுகிய விருஷபர்வன் மகளாவள். சுக்கிராசாரியார் மகளான தேவயானியை யயாதிவேந்தன் முதலில் மணந்துகொண்டபோது, அம்மணமகளுக்குத் தோழியாகச் சர்மிஷ்டை வந்தனள். இவள் அழகிலும் அறிவாற்றலிலும் நிகாற்ற

வளாய் இருந்தமையின், யயாதி இவள்மேற் பெருங்காதல் கொண்டான்; அங்ஙனமே சர்மிஷ்டையும் அவன்மேற் பெருங்காதல் கொண்டாள். பின்னர் இருவருந் தம்பெற்றோர் உடன்பாடுபெறாமல் தாமாகவே மணஞ்செய்து கொண்டனர்.

சகுந்தலையுந் துஷியந்தனுந் தம்பெற்றோரின் உடன்பாடு பெறாமலே தம்முள்எழுந்த பெருங்காதலால் தாமாகவே மணஞ்செய்து கொண்டவராகலின், அவரது காதற்கிழமைக்கு ஏற்ப, அவர்போற் காதன் மணம் புகுந்த யயாதிசர்மிஷ்டை இன்பவாழ்க்கையை எடுத்துச்சொல்லிக் காசிபமுனிவர் வாழ்த்துரை கூறிய நுட்பம் வியக்கற்பாலது.

'அடிகேள்' என்பது அடிகள் என்னுஞ் சொல்லின் விளி; தவவொழுக்க முடையாரை 'அடிகள்' என்றழைப்பது தமிழ் வழக்கு 'சுவாமிகள்' என்றழைப்பது வடமொழி வழக்கு

இருக்குவேதத்திலுள்ள பாவுக்குச் 'சந்தசு' என்பது பெயர்; அது நான்கடியாய், ஒவ்வோரடியும் பதினோரசைகள் உடையவாய்த் தொடுக்கப்படுவது.

(பக்கம், ௬எ) கானகஅணங்கு-காட்டில் உறையுந்தெய்வம். உறைவிடம்-வாழும் இடம். அருந்தல்-உட்கொள்ளல். விழா-திருநாள்.

பாட்டின்பொருள்: வழியில் இடைஇடையே வழியின் நடுநடுவே, கொழுந்தாமரை பொதுளி வளம்சால் தடங்கல் வயங்கிடுக-கொழுவிய தாமரைமலர்கள் நிறைந்து வளம்மிக்க அகன்ற குளங்கள் விளங்குவனவாக, அழி வெம் கதிர் வருத்தம் அடர்ந்த நிழல் மரங்கள் அகற்றி மகிழ்ச்சி அளித்திடுக-மிக்க வெப்பத்தினைத்தரும் பகலவனால் உண்டாகும் வருத்தத்தினை நெருங்கிய இலைகளையுடைமையால் இடைவெளியில்லாத நிழலையுடைய மரங்கள் நீக்கி மகிழ்ச்சியினைத் தந்திடுக, கழிய மலர்த்துகள்போல் கழுமு புழுதி அடி கலங்காது இனிதாய்க் கலந்திடுக-மிகுந்த மகரந்தப்பொடிபோல் நிறைந்த மட்புழுதியானது அடிகள் துன்புறாதபடி இனிதாக வழியிற் பொருந்துக, திருவே அனையாள்செலும்நெறி செழியமலயவளி திகழஉலவிடுக-இலக்குமியை ஒத்தவளாகிய சகுந்தலைசெல்லும்வழியில் வளவியபொதியமலையினின்று வீசுந் தென்றற்காற்றானது தோன்ற உலவுக என்றவாறு; ஏ அசை.

(பக்கம். ௬அ) உறவினர்-சுற்றத்தார். இடர்ப்பாடு-துன்பம். 'வனசோதினி' என்பதற்கு கசகூ-ஆம் பக்கத்திலுள்ள குறிப்பைக் காண்க. உடன்பிறப்பு அன்பு-உடன்பிறந்தாரிடத்துத் தோன்றும் அன்பு,

(பக்கம். சுகூ) நவ புது. கரு- சூல். 'சியாமாகம்' என்பது ஒரு வகைக் காட்டுநெல்.

(பக்கம். எ0) பாட்டின்பொருள்:- தாமரை இலைப்பினே தங்கு சேவலை-தாமரையிலைகளுக்குப் பின்னே மறைந்து தங்கியிருக்கின்ற ஆண் அன்றிலை, காமருமகன்றில்தான் காணலாமையால்-காமவிருப்பு மிகுதியும் உடைய பெண் அன்றிற் பறவையானது காணமையால், பூமரு வாயினுல் புலம்பிக் கூவிட-பூவைக் கோதுந்தன்வாயினுல் வருந்திக் கூவாநிற்க, இது விழிகள் காணவே-இதனை என் கண்கள் காணவே, எனது உளம்வேம்-என் உள்ளமானது வேகாநிற்கும் என்றவாறு.

ஆண் அன்றில் சிறிது மறைந்திருக்கும் அவ்வளவுக்கே ஆற்ருது பெண் அன்றில் வருந்திக் கூவுமாயின், என் காதலரைக் காணமல் முற்றும் பிரிந்திருத்தலை யான் எங்ஙனம் ஆற்றமாட்டுவேன் என்று சகுந்தலை கூறினுள்; இனித் தன் கணவனுல் விலக்கப்பட்டுத் தான் தனியளாய் இருக்கப்போவது, இவளது தூய வுள்ளத்திற்கு முன்னமே தோன்றலாயிற்றென்பது இதனுற் குறிப்பிக்கப்படுகின்றது.

'சேவல்' என்பது பறவையில் ஆண்; 'பெடை' என்பது அதிற் பெண்; 'மகன்றில்' என்பது அன்றிற் பறவையிற் பெண் என்பதும், அது தன் ஆணைவிட்டுப் பிரியாதென்பதும், பிரியிற் பெரிதும் ஆற்ருதென்பதும் "அடியோர் மைந்தர் அகலத்தகலா, அலர் ஞெமல் மகன்றில் நன்னர்ப் புணர்ச்சி" என்னும் அ-ஆம் பரிபாடல் அடிகளாலும், "இறைவனுக்கு இரங்கியேங்கிச், சோர்துகில் திருத்தல் தேற்ருள் துணைபிரி மகன்றில் ஒத்தாள்" என்னுஞ் சீவகசிந்தாமணிச் செய்யுள் (ரு0உ) அடிகளாலும் நன்கு விளங்குகின்றன. பெண்அன்றில் காமவேட்கை மிகுதியும் உடையதாகலிற் "காமருமகன்றில்" எனப்பட்டது. பூமரு-பூவைமருவும் அதாவதுகோதும். "புலம்பேதனிமை" என்பது தொல்காப்பியம் உரியியல்; தன் ஆணைப் பிரித்து தனித்திருந்து வருந்துவதற்காயிற்று. 'வேகும்' என்பது வேம் என இடைக்குறைந்தது.

(பக். எக) நம்பிக்கைக்கட்டு-நம்பிக்கையால் உண்டாகிய பிணிப்பு. பொறிகள்-மெய் வாய் கண் மூக்குச்செவி என்னும் புறக்கருவிகள் ஐந்தும், இங்கே அக்கருவிகளின் வாயிலாக எழும் ஐந்து அவாக்களை உணர்த்தின. ஒத்தநன்குமதிப்பு - மற்றவர்களைப் பாராட்டுவதோடு ஒப்பப்பாராட்டுகை, பணி-தொண்டு. ஒழுகு-நட. 'நேசி' நேசன் என்ப.

தற்குப்பெண்பால். வெகுண்ட-கோபித்த. மாறுடாதே-எதிர்பேசாதே. ஏவலாளர்-ஏவிய வேலை செய்வோர். நயமாக-இனிதாக. செருக்கு-இறுமாப்பு. இல்லக்கிழத்தி-வீட்டிற்குரியவள், அதாவது தலைவி.

(பக்கம், எஉ) அறிவுரைகள் - (வடமொழியிற்) புத்திமதிகள், அறிவுமொழிகள். மலையமாமலை-பொதியமலை. சந்தனச் செடிகள் வளர்வதற்கு ஏற்றஇடம் பொதியமாமலைப் பக்கமே யாதலால், அவ்விடத்தினின்றும் பெயர்த்தெடுத்து வேறிடத்திற் கொண்டுபோய் நட்ட அச் செடிகள் பிழைத்து வளர்தல் அரிது; அதுபோற் சகுந்தலையின் இயற்கைக்கு இசைந்த இடந் துறவோர் இருக்கையேயாக, இப்போததனைப் பிரிந்து பொய்யும் புரட்டும் மலிந்த அரசர் அரண்மனையிற் சென்று தான் உயிர்வாழ்தல் இயலாதென்று, தன்னை யறியாமலே தனக்கு இனி நேரும் நிகழ்ச்சியினைச் சகுந்தலை முன்னறிவித்து விட்டாள் என்க.

துஷியந்தன் பெருந்தன்மை யுடையனுகலின் அதற்கு ஏற்ப அவன் நடத்தும் அரசியற் பகுதிகளுஞ் சிறந்தனவாயிருக்கு மென்றும், அப் பகுதிகளில் இடர்ப்பாடு உண்டாங்கால் அதனை ஆராய்ந்து நீக்கத்தக்க அறிவாற்றல் சகுந்தலைக்கு உண்டென்றுங் காசியபர் கூறுதல் கொண்டு, அஞ்ஞான்றிருந்த இந்தியமாதர்கள் அரசியற் றுறைகளையும் ஏற்று நடத்தத்தக்க அறிவாற்றல் வாய்ந்தவராய் இருந்தமை தெளியப்படும்.

கீழ்த்திசையிற் றோன்றும் இளஞாயிறு இராக்காலத்து இருளைப்போக்கி ஒளியைத்தந்து எல்லா வுயிர்கட்கும் அறிவையும் இன்பத்தையுந் தருதல்போலச், சகுந்தலையின்பாற் றோன்றும் மகனும் மாற்றாசராற் சூழ்ந்த இடரை நீக்கித் தன்கீழ் வாழ்வார்க்கெல்லாம் அறிவையும் இன்பத்தையுந் தருவன் என்றார்.

(பக்கம், எ௩) தாழ்த்தால் - தாமதித்தால் (வடசொல்), நீட்டித்தால். பொறிக்கப்பட்ட - அடையாளமாகச் செதுக்கி வைக்கப்பட்ட. இவர்தல்-ஏறுதல். போர்மறவன்-போர்வீரன்.

(பக்கம், எச) குடில்-சிறுவீடு. சிவம்-நலம், இன்பம், உலகத்திற்கும் உயிர்களுக்குந் தலைவனுய் விளங்கா நின்ற முழுமுதற் கடவுள் நன்மையே இன்பமே உருவாய்க்கொண்டு விளங்கலின், அவன் இவ்விந்தியநாட்டின்கண் இருந்த பண்டைச் சான்றோராற் 'சிவன்' என்னுஞ் சிறப்புப்பெயரால் அழைத்து வழுத்தப்படுவோனுயினன்; காமம்

வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களின் வயமாகிப் பிறவிப் பெருந் துன்பத்திற் கிடந்துழலும் மக்கள் அத்துன்பத்தின் நீங்கி, மாறாப் பேரின்பத்தையே பெற விழைகுவராதலாலும், அப் பேரின்ப மானது வேறெங்கும் பெறப்படாதாய் இறைவனிடத்திருந்தே பெறக் கடவதா யிருத்தலாலும், அவ் விறைவனும் இன்ப வடிவினனாயே விளங்குகின்றனனென்று அவனியல்பை நன்குணர்ந்த ஆன்றோர்க ளும் அவர் அருளிச்செய்த மெய்ந்நூல்களும் நுவலுதலாலும், இன் பத்தைப் பெறுதலிலேயே அவியாப் பெருவேட்கை யுடைய மக்கள் அவ் வின்பப்பெயரால் அவ்விறைவனை அழைப்பின் அவரது நினைவு இன்பத்தின் கண்ணதாயே நிற்குமாதலாலும், இறைவனைக் 'கடவுள்' என்று பொதுப்பெயரான் அழையாமற் 'சிவன்' என்று சிறப்புப் பெயரான் அழைத்தலே பண்டைச் சான்றோர்க்கெல்லாம் ஒத்த முடி பாய் இருந்தது; அவ்வழி பிழையாது வந்த காசியபரும் இறைவனரு ளால் வரும் இன்பஞ் சகுந்தலைக்குப் பெருகல் வேண்டுமென்னுங் கருத்துப்பற்றியே, வேறு பெயரால் வாழ்த்தாமற் "சிவாஸ்தே" அல் லது 'சிவம் பெருகட்டும்' என்னுஞ் சிறப்புப்பெயரால் வாழ்த்தினர்.

மாச்செறிவு-மரநெருக்கம். வெறிதாய்-வெறுமையாய்.

ஐந்தாம் வகுப்பு

இப்போது துஷியந்தமன்னன் தன் அரண்மனையின் உவளகத் தில் 'அமிசபதிகை' என்னும் நங்கையார் பாடிய ஓர் இசைப்பாட்டைக் கேட்டு, அதன் கருத்துத் 'தன்னாற் காதலிக்கப்பட்டார் ஒருவரை ஒரு நொடிப்பொழுதேனும் மறந்துறையலாமோ?' என்பதாக இருத்தலை ஆராய்ந்து மனக்கலக்க முற்றவனாய் இருக்கின்றான். இதனால், துரு வாசர்இட்ட சாபமானது அரசனது நினைவை மறைத்துவிட்டதெனப், பின் நிகழும் நிகழ்ச்சிக்கு முன் ஒருகாரணம் நாடக ஆசிரியர் குறிப் பிக்கின்றார். அரசன் இவ்வா றிருக்கையிற் காசியபர் மாணவருங் கௌதமி அம்மையாருஞ் சகுந்தலையை உடன்கொண்டு அரசன் முன் னிலையில் வந்து சேர்கின்றனர். அரசன் அவர்களைப் பணிவுடன் வர வேற்றுச் சகுந்தலையை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அவர்கள் கூறியது கேட்டு வியப்படைகின்றான். சகுந்தலையைத் தான் கானகத்தில் மணந்த நிகழ்ச்சியை அரசன் முற்றும் மறந்து, அவளைப் பிறன் ஒரு வன் மனையாளாகவே நினைந்து அவளை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் மறுக்

கின்றான். உடனே சகுந்தலை அரசன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு மனம்பொறாளாய், அவன் தன்னை மணந்துகொண்ட ஞான்று தன் கை விரலில் இட்ட கணையாழியைக் காட்டுதற்கு அதனைத் தடவிப் பார்க்க, அதனைக் காணாமையால் உளம் நடுங்கி, அவன் நினைவுகூர்தற் குத் தக்க வேறு சில முன் நிகழ்ச்சிகளை எடுத்து மொழிகின்றாள். அரசன் அவற்றாலும் நினைவுகூரமாட்டானாய்ச் சகுந்தலையை இகழ்ந்து பேச, அவள் கடுஞ்சினங் கொண்டு அவனை வைதுவிட்டு அழுகின் றாள். அவளுடன் வந்தவர் அவளை அரசன் எதிரிலேயே விடுத்து விட்டுத், தாம் காசியபர் உறையுளுக்குத் திரும்பிவிட்டனர். சகுந்தலை யின் ஆற்றாப் பெருந்துயர் நிலையினை அரசன்றன் புரோகிதர் கண்டு உளம் நைந்து, மகப்பேறுவரையில் அவளைத் தமது இல்லத்தில் வைத் துப் பாதுகாக்க முன்வந்து தமது கருத்தை அரசனுக்குத் தெரிவிக்க, அரசனும் அதற்கு ஒருப்படுகின்றனன். அதன்பிற் புரோகிதர் சகுந் தலையைத் தமது இல்லத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும் வழியில், திடீ ரென வெறு வெளியில் ஒரு பெண்உருத் தோன்றிச் சகுந்தலையைக் கொண்டுபோய்விட்டது. இதனைப் புரோகிதர் அறிவிக்க அறிந்த அரசன் ஐயமும் மனக்கலக்கமும் மிக்கோனாய்த் தன் பள்ளியறையுட் சென்று, படுக்கையிற் கிடந்து வருந்திக்கொண் டிருக்கின்றான் என் னும் அளவும் இவ்வைந்தாம் வகுப்பினுள் நடைபெறுகின்றது.

(பக்கம், எரு) 'விதூஷகன்'-கருரு-ஆம் பக்கத்தில் எழுதியிருக் கும் உரைக்குறிப்பைக் காண்க. இசைக்கழகம்-சங்கீதம் நடக்கும் மன் றம். பண்-இசைப்பாட்டு.

பாட்டின்பொருள்:- விழுநறவு வேண்டி-சிறந்த தேனைப் பெற விரும்பி, விரி மாஇணரில் பருகி-விரிந்த மாமரத்தின் பூங்கொத்தி லிருந்து அதனைக் குடித்து, செழுமுளரி யிடை வறிது சேரும் இள வண்டே-செழுமையான தாமரையினிடத்து வீணே சென்று அடை யும் இளைய வண்டே, செழுமுளரி யிடை யிருந்து-செழுவிய தாமரை யின்பாற் சேர்ந்திருந்துகொண்டு, திகழ்மாவை நீ ஓர் பொழுதும்மறந்து உறைகுவது-விளங்கா நின்ற மாமலரினை நீ ஒரு நொடிப்பொழுதே னும் மறந்துவிட்டு இருத்தல், பொருந்துமோ உரையாய் - நினக்கு இசைவதாகுமோ சொல்லாய் என்றவாறு.

முளரி - முட்களை நாளத்திலே உடையது, அதாவது தாமரை, முள் அரி எனப் பிரிக்க, அரி-உட்டுளைப்பொருள்.

வண்டின்மேல் வைத்துப் பாடிய இச் செய்யுட் பொருள், சகுந் தலையின்பாற் காதலின்பத்தை நுகர்ந்து, பின்னர் அவளை அறவே மறந்து தன் அரண்மனையில் வறிதே யிருக்குந் துஷியந்த மன்ன னைக் குறிப்பால் உணர்த்திற்று; மாமலர் சகுந்தலைக்கும், வண்டு அரச னுக்கும், மூளரி அவன்வறிதிருக்கும் அரண்மனைக்குங் குறிப்புவமை களாய் நின்றன.

புன்முறுவல்-சிறுநகை. 'வசுமதி' துஷியந்தனுக்குமுதன்மனைவி; இவளுக்கு இந் நாடக நிகழ்ச்சியில் ஏதொரு தொடர்பும் இல்லாமை யின், இவள் இங்கே தற்செயலாய்க் குறிப்பிடப்பட்டாள் என்க. 'அமிசபதிகை' என்பாள் பாடியும் ஆடியும் அரசனை உவப்பிக்குங் 'காதற் பரத்தைய'ருள் ஒருத்தி; இங்ஙனம் ஒருவற்கு உரிமையாகக் காதற் பரத்தையர் சிலர் பலர் அவன்றன் இளமைக்காலந்தொட்டே இருமுது குரவரால் வளர்க்கப்பட்டு வைக்கும் வழக்கம் பண்டைக்காலத் திருந் தமை "காதற்பரத்தை எல்லார்க்கும் உரித்தே" என்னும் இறையனு ரகப்பொருட் சூத்திரத்திற்கு ஆசிரியர் நக்கீரனுர் உரைத்த உரை யுட் காண்க.

(பக். எசு) அரம்பை-தேவப்பெண். பற்றப்பட்ட-பிடிக்கப்பட்ட.

இம்மையில் இன்பத்தை நுகர்பவனுங் கூட, இடையிடையே மனங்கலங்கித் துன்புறுவது ஏன் என்றால், முற்பிறவியில் நிகழ்ந்த துன்பத்தைப் பற்றிய நினைவு தன்னுள்ளத்திற் பதியப்பெற் றிருத் தலினுலேதான் என்று அரசன் எண்ணுகின்றான். துருவாசர் இட்ட சாபத்தால் அரசன் சகுந்தலையை முற்றும் மறந்துவிட்டானுயினும், அவள்மேல் தான்கொண்ட காதலுணர்வுமட்டும், பழம் பிறவி நிகழ்ச்சி போல், தன் ஏனை நினைவுகளின் ஊடே ஊடே புகுந்து தன்னுள்ளத் தைக் கலக்குதலை அறியப்பெற்று இங்ஙனங் கருதுவானுயினன்.

நிலைபேறு-அழியாது நிலைத்து நிற்றல். சார்பு-பற்று. திண்ணம்-மெய்ம்மை. துயரம்- (வடசொல்) கிலேசம்.

'கஞ்சுகி' என்போன் அரசன் மகளிர் உறையும் உவளகத்திற் காவலனு யிருப்பவன். ஆண்டின் முதிர்ந்தாரே அங்கு வைக்கப்படுத லின், இவனும் இங்கே தள்ளாத கிழவனுகச் சொல்லப்படுகின்றான். உண்மை பேசுதலும், எந்த அலுவலையுந் திறமையாக முடிக்கும் ஆற்ற லும் இவனுக்குரிய இயல்புகள். 'கஞ்சுகம்' என்பது நீண்ட மெல்லிய

சட்டை; இவன் அஃது அணிந்திருத்தல் பற்றிக் 'கஞ்சுகி' எனப் பெயர் பெற்றான்.

வியப்பு-(வடசொல்) அதிசயம். அறம் கூறும் இருக்கை-அரசன் முறை செய்யுங்கால் அமர்ந்திருக்குந் தவிசு, வடநூலார் இதனைத் 'தரு மாசனம்' என்பர்.

(பக்கம், எஎ) 'சேடன்' என்பது ஆயிரந் தலையுள்ள தொரு பாம் பென்றும், அது தன் ஒரு தலையில் இந் நிலவுலகைத் தாங்குகின்ற தென்றும் புராணங் கூறும். உண்மையால் நோக்குங்கால், இந் நில வுலகையும் இதனைப்போல் எண்ணிறந்தனவா யுள்ள உலகங்களையுந் தோற்றுவித்து நடத்துஞ் சூழன்ற இயக்கமாகிய 'குண்டலிசத்தி'யே இங்ஙனம் 'ஆதிசேஷன்' என்னும் பாம்பாக உருவகப்படுத்தப்பட்ட தென்பது புலனாகாநிற்கும்.

பொறை-சுமை. கடமை-வரி. அஞ்ஞான்றை விளைபொருள் வரு வாயில் ஆறில் ஒரு கூறு வரியாகப் பெறுவது அரசாது வழக்கம்; அஃது இஞ்ஞான்றை வரியினுஞ் சால மிகுந்ததேயாகும். அலுவல்-வேலை. நண்பகல்-நடுப்பகல், நள் என்பது நண் எனத் திரிந்தது.

சுருதி-செவியாற் கேட்கப்படுவது; பண்டைநாளில் வடநாட்டி னர் தமது வடமொழியை எழுத்திலிட்டு எழுதும்வகை தெரியாதவ ராகலின், தம் முன்னோர் நூல்களைத் தம் ஆசிரியர் நெட்டுருச்செய்து வாயாற்சொல்ல, அவற்றைத் தாம் காதாற்கேட்டுத் தாமும் அவர்போல் நெட்டுருச்செய்தல் நீண்டகால வழக்கமாய்ப் போந்தது. அதனால் அவர் அறிவுநூல்கள் 'சுருதி' என்றழைக்கப்பட்டன.

வரிசைகள்-ஒழுங்குகள், சிறப்புகள்.

(பக்கம், எஅ) வேத்திரவதி-பிரப்பங்கோலைத் தாங்கியவள், காவ லாயிருப்பவர் பிரப்பங்கோலைத் தாங்குதல் மரபு; துஷியந்தன் அரண் மனையில் ஆண்பாலாரே யன்றிப் பெண்பாலாருங் காவலராய் இருந் தனரென்பது இதனால் அறியப்படுகின்றது; வேத்திரம் (வடசொல்)-பிரம்பு; 'பிரதீகாரீ' என்பதும் இவட்குப் பெயர். விழைந்தது-விரும்பி யது. பழையகாலத்திருந்த குடைகள் நீண்ட காம்புகளை யுடையன வாகையால், அவை தம்மைப் பிடிப்பவனுக்கு வருத்தத்தினைத் தரும்; அதுபற்றியே அரசன் தனது அரசியலின் வருத்தத்தைக் குறித்தற்கு அத்தகைய குடையை உவமைகாட்டினான்.

'வைதாளிகன்' என்போன் ஒருநாளின் பல கூறுகளையும் அவற்றில் அரசர் செய்தற்குரிய கடமைகளையும் அறிவித்து அரசனைப் புகழ்ந்து பாடுவோன்; அரசனைக் காலையிற் பாடித் துயில் எழுப்புதலும் இவற்குரிய கடமைகளில் ஒன்று.

முதற்பாட்டின் பொருள்:- வெம்கதிரின் வெப்பம்- வெவ்விய ஞாயிற்றின் வெப்பத்தை, விரிதலையில் தாங்கி-தமது விரிந்த தலையிலே தாங்கிக்கொண்டு, கீழ் தங்குவோர்க்குத் தண்நிழல் செய் மரம்போல்-தம் அடியில் வந்து தங்குவார்க்குக் குளிர்ந்த நிழலைத் தருகின்ற மரங்களைப்போல, இங்கு நின் இன்பம் குறியாது-இவ்வுலகத்தே நீ நுகர்தற்குரிய இன்பங்களை ஒரு பொருளாகக் கருதாமல், குடிகட்கு-நின்குடி மக்களின் பொருட்டாக, பொங்குதுயர் கொளும்-மிகுந்த துன்பத்தை யடையும், நின் பொலிவாழ்க்கை இது-நினது சிறப்புமிக்க அரசவாழ்க்கையின் தன்மை இப்படிப்பட்டதாயிருக்கின்றது; ஏ அசை.

இரண்டாம் பாட்டின்பொருள்:- ஒறுக்கும் வலி உடைமையால்-தண்டித்தற்குரிய ஆற்றல் இருத்தலால், உண்மைநெறி திறம்புநரை-மெய்வழியினின்றுந் தவறி நடப்போரை, மறுக்கின்றாய் - நீ அதனினின்றும் நீக்குகின்றாய், புரக்கின்றாய்-வலியிலாரைப் பாதுகாக்கின்றாய், மாறுபடுவோர் வழக்கை-ஒருவர் ஒருவரோடு மாறுபாடுறுவாராய்க் கொண்டுவரும் வழக்கை, அறுக்கின்றாய் - இஃது அறத்தின் பாலது இஃது அல்லாதது என்று ஆராய்ந்து வரையறுக்கின்றாய், அரும் செல்வம் உறுவழிச் சேர்கேள் போலாது-ஒருவர்க்குப் பெறுதற்கரிய செல்வம் வந்தடைந்த காலத்து அவர்பால் வந்து சேரும் உறவினர் போலாமல், அறக்கிழமை குடிகள்மேல் அருள்கின்றாய் அண்ணலே-அறம் (தருமம்) ஆகிய உரிமையினை நின்குடிமக்கட்கு அளித்து அருள் செய்கின்றாய் பெருமானே என்றவாறு.

செல்வம் உள்வழி ஒருவர்பால் வந்து சேர்தலும், அஃது அற்றவழி அவரைவிட்டு நீங்குதலுஞ் செய்யும் உறவினர் அறம் உடையராகாமையின், அற்றார்க்கும் அலந்தார்க்கும் அருள்செய்யும் அறம் உடையனான அரசற்கு அவர் உவமையாகாமை தெரித்தார். 'கேள்' என்பது சொல்லால் அஃறிணையும் பொருளால் உயர்திணையுமாம்; சில பெயர்ச்சொற்கள் இவ்வாறு வருதல் "குடிமை யாண்மை" என்னுஞ் சூத்திரத்திற் காண்க (தொல்காப்பியம், சொல். ருகூ).

(பக்கம், எக) வேள்விக்குரிய ஆ-(வடமொழி)யாகபசு. அலைக்கப் படுதல்-துன்புறுத்தப்படுதல். பலதிறம்-பலவகை. உவந்து-மகிழ்ந்து.

(பக்கம், அ0) தனித்த கானகவாழ்க்கையி லிருந்தவர்களாதலால், மக்கள் நிறைந்த பட்டினவாழ்க்கையானது, தீ சூழ்ந்த இல்லம்போற் காசியபமுனிவரின் மாணவர்க்குத் தோன்றலாயிற்று. ஏனை-மற்ற. இயங்குவோன்-நடப்போன். உவர்ப்பு-அருவருப்பு.

மகளிர்க்கு வலக்கண் துடித்தால், அஃது அவர்க்குப் பின்வருந் தீங்கினை உணர்த்துங் குறியாம் என்பர். மாட்சிமை-பெருந்தன்மை. அந்தணர்-அருள் உடைய முனிவர். புனல்-நீர். முகில் - (வடசொல்) மேகம்.

(பக்கம், அக) தொழில்துறை - தொழில்வகை. கட்புலனாகாத-கண்ணுக்குத் தெரியாத. குறி-அடையாளம். உன்னிப்பு-(வடசொல்) கவனம். கோரிய-விரும்பிய; இச்சொல் 'கோறிய' என்று எழுதப்படு மானாற் கொன்ற என்று பொருள்படும்.

(பக்கம், அஉ) பொருள் உடைமொழி-ஒரு பொருளைக் குறிக் குஞ் சொல்; ஒரு பொருளைக் குறியாத சொற்கள் என்பன 'மலடி மகன்,' 'முயற்கொம்பு,' 'யாமைமயிர்' போல்வனவாகும். 'மந்திரம்' என்பது தவத்தால் மிக்கவர் கூறும் ஆற்றலுடைய சொல்; ஆற்றல்-வல் லமை; "ஒன்னார்த் தெறலும் உவந்தாரை யாக்கலும், எண்ணிற் றவத் தான் வரும்" என்று ஆசிரியர் தெய்வத் திருவள்ளுவர் அருளிச் செய்தலின், பிறரை வாழ்வித்தலுந் தாழ்வித்தலும் முனிவரர் சொல் லிலே அமைந்து கிடப்பனவாகும்; ஆதலின் அவர்தாம் நலமுடையரா யிருத்தல் சொல்லல் வேண்டா வென்பது. இந் நிலவுலகில் நடக்கும் மணங்கள் பெரும்பாலனவற்றிற் சிறந்த ஓர் ஆண்மகனுக்குச் சிறந்த ஒரு பெண்மகளுஞ், சிறந்த ஒரு பெண்மகளுக்குச் சிறந்த ஓர் ஆண்மக னும் அமையாமல், மாறுபட்ட சேர்க்கையே அமையக்காண்டலின், அதுபற்றி மக்களைப் படைத்த நான்முகக்கடவுள் உலகத்தவராற் பழிக் கப்படுவானாயினன்; ஆனாலுந், துஷியந்தனும் அவனுக்கு எல்லாவாற் றானும் ஒத்த சகுந்தலையும் ஒருங்கு புணர்க்கப்பட்டமையின், இப்போது அவனுக்கு அப்பழிப்பு நீங்கியதென்று காசியபர் சொல்லி விடுத்தனர். கரு-சூல். மேதகவு-மேம்பாடு.

(பக்கம், அஙு) இதன் திறத்து-இதன்பக்கத்தில். செருக்கு-களிப்பு.

(பக்கம், அச) பாட்டின்பொருள்:- வடுஅறு-குற்றம்அற்ற, பேர் எழில் வயங்க-மிகுந்த அழகு விளங்க, இவ்வயின் வரும்-இவ்விடத்தே வந்திருக்கும், கொடிபுரை உருவினள் தன்னைக்கூடி-பூங்கொடிபோல் துவளாநின்ற உருவத்தினையுடைய இப் பெண்ணைப் புணர்ந்து, நான் கடி மணம் அயர்ந்ததாக் கருதலாமையால்-யான் புதியதொரு மணத்தைச் செய்ததாக எண்ணக்கூடாமையால், விடியலில் பனிஅகத்துள்ள மெல்மல்லிகை படிதராது உழிதரும் பைம் சிறைவண்டு என-விடியற் காலத்தே பெய்யும் பனியினை உள்ளேயுடைய மெல்லிய மல்லிகை மலரின்கண்ணே சென்று அமர்தலைச் செய்யாது சுழன்றுகொண்டிருக்கும் பசிய சிறையினையுடைய ஒரு வண்டைப்போல, தொடுதலும் விடுதலும் துணிய கில்லேன்-இவளைத் தொடுதலையாவது விட்டு விடுதலையாவது துணிந்து செய்யமாட்டேனாய் இருக்கின்றேன் என்றவாறு, ஏ அசை.

மலர்ந்தமல்லிகை மலரின்கட் டேனைப் பருகுதற்கு நச்சிச்சென்ற ஒருவண்டானது, அதன் தேனை மறைத்துக்கொண்டு இருக்கும் பனியைப்பார்த்து, அம்மலரின்கட் சென்று படியாதாய் அதனைச் சூழ்ந்து சூழ்ந்து பறக்குமேயன்றி அதனை விட்டுச்செல்லாது; அதுபோல, அழகிற் சிறந்தாளாய்த் தோன்றுஞ் சகுந்தலையை மனையாளாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம் என்று தான் விரும்பினாலும், அவள் கருக்கொண்டிருக்குங் குறிகள் காணப்படுதலால் அவளை ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாமலும், அழகிற் சிறந்தவளாயுங் கருக்கொண்டிருப்பவளாயும் உள்ள ஒரு மாதரை இந்நிலையில் அகற்றிவிடக்கூடாமலுந் தன் உள்ளம் வருந்துதலை அரசன் உணரலானான் என்க. சகுந்தலை கருக்கொண்டிராவிட்டால் அவளைக் கன்னிப்பெண்ணாக நினைந்தும், அவளுடன் வந்தார் சொல்லிய கதையினை நம்பியும் அவளைத்தன் மனையாளாக ஏற்கலாம்; மற்று அவளோ கருக்கொண்டிருத்தலால் அவள் பிறன்மனையாளாக இருக்கலாம்; அவ்வாறாயிற் பிறன் மனையாளை ஏற்பது தனக்கு ஆகாது என்றெண்ணிய துஷியந்தனது நேர்மை பாராட்டற்பால தொன்றாம் என்பது.

குறி-உறுதியான எண்ணம். தாழ்ப்பர்-(வடசொல்) தாமதிப்பர். வாளா-சும்மா. கருக்கொண்ட குறிகள்-சூல்கொண்டதற்குரிய அடையாளங்கள்.

சகுந்தலை தமது உடம்பாடு பெறாமலே துஷியந்தனை மணந்து கொண்டும், அதனைக் குற்றமாக நினையாது அதனை யொப்புக்கொண்ட பெருந்தன்மையுடையரான காசியபமுனிவரை, அரசன் சகுந்தலையை ஏற்றுக்கொள்ளாமையால் இழிவுபடுத்தினவனாயினன் என்று அவர் தம் மாணவர் வருந்திச் சொல்லித், தம் ஆசிரியரை இழிவுபடுத்திய அவ்வரசனைத் தாமும் இழிவுபடுத்தல் வேண்டி, அவனைத் திருடனாகக் கூறுகின்றார்.

(பக்கம், அரு) காசியபர் இல்லாத காலத்தில் அவர்க்குரிய பொருளான சகுந்தலையைக் கவர்ந்தமையால் அரசன் கள்வனாயினன்; அவன் கவர்ந்த பொருளை மீண்டும் அவற்கே ஒப்படைத்தலாற் காசியபர் கள்வற்கும் உதவிசெய்தவராயினர்; ஆகவே, காசியபரின் உள்ள மேம்பாடும், அரசனின் உள்ளக் குறைவும் நன்கெடுத்துக்காட்டி அம்மாணவர் அவனை நன்கு இகழ்ந்தமை காண்க.

தீர்க்கப்படுதல்-முடிவுசெய்யப்படுதல். உடம்படுமொழிகள்-ஒருவரைத் தம் கருத்துக்கு இசைவிக்கச் சொல்லுஞ் சொற்கள். வடு-நீங்காக் குற்றம். சக்கராவதாரம்-இந்திரனுக்கு உரித்தான ஓர் இறங்கு துறை; 'அவதாரம்' என்பது நீரில் இறங்குதல் எனப் பொருள் தருவது; இஃது அத்தினாபுரத்திற்கு அருகிலுள்ள ஓர் யாற்றின்கண்உள்ள படித்துறைப் பெயராகக் காணப்படுகின்றது. 'சசிதீர்த்தம்' என்பது சக்கராவதாரத்துக்கு அருகில் இந்திரன் மனையாளான சசிதேவிக்கு உரிய படித்துறை.

(பக்கம், அசு) சூழ்ச்சி-(வடசொல்) உபாயம். எடுப்புப்பிள்ளை-(வடமொழி) சுவீகாரபுத்திரன். விலங்கு-(வடசொல்)மிருகம்; நெடுக்காயிருக்கும் மக்கள்வடிவு போலாது, குறுக்காயிருக்கும் வடிவுபற்றி விலங்கெனப் பெயர் பெற்றன; விலங்கு என்பதன் முதனிலைப் பொருள் 'குறுக்காயிருப்பது' என்பதேயாகும்.

(பக்கம், அஎ) குயிற்பெடைகள் தாம் இடும் முட்டைகளை அடைகாக்கத் தெரியாவாகலால், அவை தம் முட்டைகளைக் காக்கையின் கூடுகளில் இடக், காக்கைப் பெடைகள் அவற்றையுந் தம் முட்டையென்றே கருதி அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரித்துப், பொரித்த குயிற்குஞ்சுகளுக்குத் தங் குஞ்சுகளோடு ஒக்கச் சேர்த்து இரைகொடுத்து வளர்த்தலையும், வளர்ந்தபின் அக் குயிற்பிள்ளைகள் காக்கையைவிட்டுப் பறந்தோடிப் போதலையுந் தோப்புகளில் இன்றும் பார்க்கலாம். அரசன்

எடுத்துக்காட்டிய இவ் வுவமையின் வாயிலாக, மேனகைக்குப் பிள்ளை யாகப் பிறந்துஞ் சகுந்தலை அவளால் வளர்க்கப்படாமற் காசியபரால் வளர்க்கப்பட்டு வளர்ந்த குறிப்பும் ஈண்டு நாடக ஆசிரியர் உய்த்துணர வைத்தல் காண்க.

இணங்க-இசைய. அறக்கடமை-அறம் ஆகிய கடமை. தான் கீழ் இருப்பது தெரியாவாறு மேலே புற்களால் மூடப்பட் டிருக்கும் ஒரு பாழ்ங் கிணறு, தான் இருக்கும் வழியே வரும் விலங்குகளையும் மக் களையுந் தன்கட்படுவித்துக் கொல்லுதல்போல, மேலே அறஞ்செலுத் துவதுபோற் காட்டித் தன்னைத் தன் மாயத்திற் படுவித்தான் என்று சகுந்தலை அரசனைச் சினந்துரைத்தாள்.

கரவடம்-(வடசொல்)வஞ்சகம்.

பாட்டின்பொருள்:- மறைவில்செறிந்த-பிறர் எவரும் அறியாமல் யான் இவளைக்கூடுதற்கு ஏதுவாயிருந்த, காதல்பெருங்கிழமை-பேரன் பாகிய பேர் உரிமையினை, மனக்கொளாது-என்மனத்தின்கட் பதியக் கொள்ளாதபடி, குறையும் நினைவால் - குறைந்துபோன நினைவால் அதாவது மறதியால், கொடுமனம் வல் என்ற எனைக் குறித்து-நிலை கோணிய உள்ளங் கடுமையாய்ப் போன என்னை உறுத்து நோக்கி, பிறைபோல் புருவம் முரிய - பிறையைப் போற் புருவங்க ளானவை வளைய, பெரு விழிகள் சிவக்க - பெரிய கண்கள் சிவந்த நிறத்தினை யடைய, சினம் முறையேமிகுதல்-கோபமானது இவட்கு நீதியாகவே அல்லது மேலுக்குமேல் மிகுவது, மதன்வில் இரண்டாய் முறித்திட் டது-காமவேள் கையிற்பிடித்த கருப்புவில்லை இரண்டுபட ஒடித்து விட்டது என்றவாறு; ஏ அசை.

துஷியந்தன் தன்னை எவரும் அறியாதபடி யாழோர்மணம் (கந் தருவமணம்) செய்துகொண்டான் எனச் சகுந்தலையும் அவளுடன் வந் தாருங் கூறியகதை உண்மையாயும் இருக்கலாம் என்று அரசன் ஐயுற்று நிற்றலின் "மறைவிற் செறிந்த காதற் பெருங்கிழமை" என் றான்; அதனை நினைவுகூரமாட்டாது மறந்த தன்மனங் கல்லினும் வல் லென்றிருப்பதாகவும் எண்ணி வருந்துகின்றான். சகுந்தலையின்பாற் காணப்பட்ட சினமானது காமவேளின் கருப்புவில்லை இரண்டாக முறித்துவிட்ட தென்றது, இனி எவரும் அறியாதபடி காதலரை யா ழோர் மன்றலிற் புகுத்துங் காமவேளின் தொழில் இனி நடைபெறு தொழிக வென்று அரசன் கோரினமை புலப்படுத்தியது. பலரும்

அறியமணஞ்செய்யப்பட்டிருந்தால் இங்ஙனந் தான் அவளை மறுத்தற்கு இடம் வாய்த்திரா தென்பதூஉம் அரசன் இதனாற் குறிப்பித்தானாயினன். செறிதல்-கூடுதல். ‘கொடுமை’ வளைவுப்பொருளையும்உணர்த்துமாதலால் ‘நிலைகோணிய’ என்று பொருள் உரைக்கப்பட்டது. முரிதல்-வளைதல். சகுந்தலையின் இரண்டு புருவங்களும் பெருஞ் சினத்தால் மேல்வளைந்து நிற்குந் தோற்றமானது, காமவேளின் கருப்புவில் இரண்டாக முறிந்துகிடத்தலை யொத்திருந்தது என்றார்; இரண்டு புருவங்களுக்கும் இடையே இடுக்குண்டாகலின், அஃது அவனது வில் முறிந்த நடுவிடத்தைக் குறிப்பதாயிற்று என்க.

யாண்டும் - எவ்விடத்தும். வேசி.- தான்வேண்டியபடி நடக்கும் விலைமாது. முன்தானை-தானையின்முன் அதாவது ஆடையின்முனை, இது சொன்னிலைமாறல். தேறப்படுதல் - தெளியப்படுதல். நட்பு-நேசம்.

(பக். அஅ) சார்ங்கரவன் தன்னை இகழ்ந்துபேசிய சொற்களைக் கேட்ட அரசன் மீண்டுஞ் சகுந்தலையைக் கள்ளநெஞ்சம் உடையளாகவும், அவள்சொற்களில் நம்பிக்கைகொண்டு தன்னையிகழ்தல் சாலாததாகவுங் கூறச், சார்ங்கரவன் மறுபடியும் அரசனை ஏளனஞ் செய்வானாய்ப், பிறந்ததுமுதற் கள்ள மின்னதென்றே அறிவிக்கப்படாதவர் சொற் பொய்யும், பிறந்தது முதற் றம் பகைவரை அழித்தற்குப் பலவகையான கள்ளச்சூதுகளையும் ஒருகல்வியாகக்கற்பிக்கப்படுகின்ற அரசர்களின்சொல் மெய்யும் ஆதல், ஆ! நன்று! நன்று! என்றானென்க.

ஊதியம்-(வடசொல்) இலாபம். நிரயம்-நரகம். பரிவு-துயர்.

(பக்கம், அகூ) தூர்த்தை-காமம் மிக்கவள்; முதியோர் கருத்தின் வழிநடவாது தானாகவே அரசனைக் கூடினமை பற்றிச், சாரங்கரவர் இங்ஙனஞ் சகுந்தலையைச் சினந்து விளித்தனர். தன்னெடுத்தமைப்பு-தனது அகந்தையாற் செய்த தலைமை. வழுவிய - தவறிய. தூயது-(வடசொல்) பரிசுத்தமானது.

வெண்திங்கள்-வெண்மதி. செஞ்ஞாயிறு-சிவந்த கதிரவன். ஐம்பொறிகள்-மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக நிகழும் ஐந்து அவாக்கள். ஒருப்படாது-உடன்படாது. பிள்ளைப்பேறு-கருவுயிர்ப்பு.

(பக்கம், கூ0) அரசடையாளம்-அரசனுக்குரிய அடையாளம்;அதாவது ஒருவனது வலக்கையில் உள்ள வட்ட (சக்கர) வடிவான ஒருவரி;

அது காணப்படுமாயின் அவன் அரசுபுரிவான் என்று உள்ளங்கை வரி நூல் (Palmistry) சாற்றும்.

குரவர்-ஆசிரியர்; குரு. பூதேவி (வடசொல்) - நிலமகள். ஓலம்-அழும் ஒலி. 'அப்ஸரஸ்தீர்த்தம்' என்பது துஷியந்தன் நகருக்கு அருகாமையில் உள்ளதொரு குளம்; அதன்கண் அரம்பைமாதர் நீராடுதல் பற்றி அப்பெயர்பெற்றது; சகுந்தலை அதன் பக்ககாய் அழுதுகொண்டு செல்கையில், அதன்கண் நீராடிக்கொண்டிருந்த மேனகை என்னும் அரம்பைமாது அங்ஙனம் அழுதுகொண்டு செல்பவள் தன் மகள் சகுந்தலையே யென உணர்ந்து அவளை எடுத்துச் சென்றாள் என்க.

(பக்கம், கூக) மேனகை தேவமாதானதால் ஒளிவடிவுடையள் எனப்பட்டாள். இறும்பூது - (வடசொல்)ஆச்சரியம். சான்று-(வடசொல்) சாட்சி.

ஆறும் வதப்பு

அரசன் மைத்துனனான கொத்தவாலும் அவனுடன் இரண்டு காவலாளருமாக மூவருஞ் சேர்ந்து, ஒரு செம்படவனைப் பிடித்து, அவன் கைகளை இறுக்கிக் கட்டி நடத்திக்கொண்டு வருகின்றார்கள். அவ்வாறு அவன் பிடித்துக் கட்டப்பட்டு வருதற்குக்காரணம், அவன் அரசன் பெயர் செதுக்கிய ஒரு கணையாழியை விற்கவந்தமையாற் கள்வன் என்று கருதப்பட்டமையேயாம். செம்படவனோ தான் கள்வன் அல்லனென்றுந், தான் பிடித்த ஒரு மீன் வயிற்றைக் கீறுகையில், அதன்கணிருந்து அதனை எடுத்தனனென்றுங் கூறுகின்றான். அது கேட்டுக் கொத்தவால் அக்கணையாழியை எடுத்துச்சென்று அரசன்பாற் காட்ட, அதனை அரசன் கண்டதுந் துருவாசர் இட்ட வசவு நீங்கப் பெற்று, அப்பொழுதே தான் சகுந்தலையை மணந்த வரலாறுகள் முற்றும் நினைவுகூர்ந்து, செம்படவன் கள்வன் அல்லனாகையால் அவனுக்குப் பரிசுகொடுத்து விடுக்கும்படி கட்டளையிடக், கொத்தவாலும் அங்ஙனமே செய்கின்றான். மேனகைக்குத் தோழியான சானுமதி என்னும் அரம்பைமாது, மேனகையால் விடுக்கப்பட்டு, அரசன் உலவும் பூங்காவில் எவர் கண்ணுக்கும் புலனாகாதபடி வந்து நின்று, அரசன் சகுந்தலையைப் பிரிந்த பெருந்துயரத்தால் ஆற்றானாய் அங்கிருந்து, கிறுக்குக்கொண்டார்போற், சகுந்தலையின் ஓவியத்தை வரைந்து புலம்புமாறெல்லாங் கண்டு, அவற்றை மேனகைக்குஞ் சகுந்தலைக்குந் தெரிவித்தற் பொருட்டுத் திரும்பி வானூடு செல்கின்றாள். அதன்பின்,

இந்திரன் தனக்கு அரக்கரால் நேருந் துன்பத்தை நீக்குதற்கு உதவியாக வருமாறு துஷியந்தன் மாட்டுத் தன் தேர்ப்பாகனான மாதலியைத் தூதுவனாக விடுக்க, அரசனும் அவனது விருப்பத்திற்கிணங்கி, அவனொடு வானூடு இந்திரன்பாற் செல்கின்றான் என்னும் அளவும் இவ் ஆறும் வகுப்பின்கண் நடைபெறுகின்றது.

(பக்கம், கூ௨) பரிசு-வெகுமதி. புனிதம்-(வடசொல்) பரிசுத்தம்.

(பக்கம், கூ௩) 'முடிச்சு அவிழ்க்கி' என்பது இழிந்தோர் வாயில் முடிச்சவிக்கி என வருதல் காண்க. இங்ஙனமே செம்படவன் வாயில் வருந் தமிழ்ச்சொற்களெல்லாஞ் சிதைந்த கொச்சைத் தமிழ்ச்சொற்களாதலுங் கண்டுகொள்க.

(பக்கம், கூ௬) வானஊர்தி-வானத்திற் பறந்து செல்லும் ஒருவகை வண்டில், அஃது இஞ்ஞான்றை (aeroplane) போல்வதோ அன்றி வேறுவகையினதோ தெரியவில்லை; "புலவர் பாடும் புகழுடையோர் விசும்பின், வலவன் ஏவா வானவூர்தி எய்துப வென்ப" என்று புறநானூற்று ௨௭-ஆஞ் செய்யுளில் இது குறிப்பிடப்பட்டிருத்தலால் இது பண்டைக்காலத்தில் இவ் விந்தியநாட்டின்கண் வழங்கினமை அறியப்படும்; சீவகசிந்தாமணியிலும் இத்தகையதொரு மயிற்பொறி சுட்டப்பட்டிருத்தல் காண்க.

இங்கு 'அரசமுனிவர்' என்றது துஷியந்தனை. விழா-திருநாள். 'திரஸ்கரிணி' என்பது ஒருவர் பிறர் கண்ணின் எதிரேயிருந்தும் அவர் கண்களுக்குப் புலனாகாதபடி செய்யும் ஒருவகை மாயமந்திர வித்தை.

பாட்டின்பொருள்:- விழுத்தக்க-சிறப்புமிக்க, வேனில் உயிர் மிகுதரவேகொண்டு-வேனிற்காலத்திற்குரிய உயிர்ப்பினை மிகும்படியாய்க் கொண்டு, முழுச்செம்மை பசுமையுடன் வெண்மை எனும் மூன்றும்-மிக்க செம்மை பசுமை வெண்மை யென்னும் மூன்று வண்ணங்களையும், குழைத்திட்டால் என-ஒன்றுசேர்த்துக் கலந்து எழுதினாற்போல, வயங்கு கொழுமாவின் முகையே-விளங்காநின்ற கொழுவிய மாமரத்தின் அரும்புகாள், தழைப்பருவ நல்குறியாத் தயங்குநை என்று அறிந்தேன்-தழைக்கும் வேனிற்கால வருகையினை முன் அறிவிக்கும் நல்ல அடையாளமாக நீ விளங்குகின்றனை என்று அறிந்து கொண்டேன் என்றவாறு.

'விழுமம்' என்னும் உரிச்சொல் 'விழு' என முதனிலை யளவாய் நின்றது; "விழுத்திணைப் பிறந்து" என்புழியும் (புறம், ௨௭) காண்க;

விழுமம் சிறப்புப் பொருட்டாதல் "விழுமஞ் சீர்மையுஞ் சிறப்பும் ஆகும்" என்புழிக் காண்க (தொல். உரியியல், நூஎ). உயிர்ப்பு-கிளர்ச்சி. 'மிகுதர' ஒரு சொன்னீர்மைய. 'தழைப்பருவம்' எதுகை நோக்கி வினைத்தொகையி னிடையே ஒற்று விரிந்தது; 'தழை' முதனிலைத் தொழிற்பெயராய்த் தழைத்தலையுடைய பருவம் எனப் பருவத்திற்கு அடைமொழியாய் நின்றதெனினும் ஆம்; அன்றித் தழைகளையுடைய பருவம் என அதனைப் பெயர்ச்சொல்லாக வைத்துரைப்பினுமாம்.

(பக்கம், கூஎ) 'பரபிருதிகை,' 'மதுகரிகை' என்னும் பெயர்கள் பாங்கிமார் இருவர்க்கும் உரிய இயற்பெயர்களே யாயினும், முன்னை யது 'குயில்' எனவும் பின்னையது 'வண்டு' எனவும் வேறு பொரு ளுந் தந்து நிற்குமாறும் இங்கே பயன்படுத்தப்படுதல் காண்க. களி மயக்கம்-களிப்பினால் உண்டாகும் மயக்கம், தேன் உண்டதனால் உண் டாகும் மயக்கம் என முறையே பாங்கிக்கும் வண்டுக்கும் பொருந்து மாறு இருபொருள்பட உரைக்க. எக்கி-எட்டி. அஞ்ஞான்றை மகளிர் காமதேவனை வழிபாடுசெய்து தாம் விரும்பிய காதலரைப் பெற்று மணஞ்செய்துகொள்வ துண்டென்பது சீவகசிந்தாமணி 'சுரமஞ் சரியார் இலம்பகத்'திலுங் காண்க. அகங்கை-உள்ளங்கை.

பாட்டின் பொருள்:- புறம்சென்ற காதலரைப் பிரிந்திருக்கும் பூவையரை - தம்மை விட்டு வெளியே சென்ற கணவரைப் பிரிந்து உறைவாரான மங்கையர்மேல், மறம்செய்து - சுறுவுகொண்டு, மதன் எடுத்து வளை வில்லில்-காமவேள் கையிலெடுத்து வளைக்கும்வில்லிலே, தொடுத்தல் பெறும்-தொடுக்கப்படும், திறம்செய்த ஐங்கணையுள்-வலி மை செய்யும் ஐந்து மலர் அம்புகளுள், சிறப்பு எய்தி-தலைமைபெற்று, மற்று அவர்தம்-அங்ஙனம் பிரிந்துறைவாரான மங்கையருடைய, நிறம் சென்று பாய்வை என நின்னை அவற்கு இட்டனென் - மார்பிலே சென்று பாய்வாய் என வெண்ணி மாமுகையாகிய நின்னை அக் காம வேளுக்குத் தூவினேன் என்றவாறு, ஆல் அசை.

காமவேள் மலர்க்கணை ஐந்து, அவை: தாமரை, மாம்பூ, அசோகு, முல்லை, நீலம் என்பன; காமவயப்பட்டார்க்கு இவற்றால் உண்டாகும் நிகழ்ச்சிகள் இன்னவென்பதை,

"நினைக்கும் அரவிந்தம், நீள்பசலை மாம்பூ,
அனைத்துணர்வும் நீக்கும் அசோகு,—வனத்திலுறு

"முல்லை கிடைகாட்டும், மாதே முழுநீலங்
கொல்லும் மதன்அன்பின் குணம்" என்னுஞ் செய்யுளால் உணர்க.

(பக்கம், கூஅ) சீற்றம்-பெருஞ்சினம். 'அடி' என்பது 'ஏடி' என்னுஞ் சொல்லின் திரிபு, ஏடி-தோழி. இங்ஙனமே 'அடா' என்பதும் 'ஏடா' என்னுஞ் சொல்லின் திரிபாகும்; ஏடன்-தோழன்; இச்சொற்கள் இக்காலத்தில் தம்மிற் றாழ்ந்தாரையுந், தமக்கு ஆண்டிற் சிறியாரையுந், தமக்கு அடங்கி யொழுகுவாரையும் முன்னிலைப் படுத்தற்கண் வருகின்றன. வேனில்விழா-வெயிற்காலத் துவக்கத்தே கொண்டாடப்படுந் திருநாள்; 'வேனிற்காலம்' என்பது சித்திரை, வைகாசி, ஆனி, ஆடி என்னும் நான்கு திங்களும் நடைபெறுங்காலம்.

பாட்டின் பொருள்:- செழு மாமரங்கள் - செழுவிய மாமரங்கள், கொழுமுகை அரும்பியும்-கொழுவிய மொட்டுகளை அரும்பியும், பொன் துகள் பெருமை கண்டிலிர் கொல்லோ - இன்னும் பொன்நிறமான மகரந்தப் பொடிகள் உண்டாகப் பெறுதலை நீங்கள் காணவில்லையா, குரவம் முகிழ்நிரம்பி நெடுநாளாகியும்-குராமரங்கள் அரும்புகள் நிறைந்து நீண்டகாலமாகியும், விரியாது இருத்தல் தெரியிலிர் கொல்லோ-அவை மலராக அலராதிருத்தலை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளவில்லையா, பனிநாள் கழிந்து நனிநாள் ஆகியும்-பனிக்காலங் கடந்துபோய் மிகுந்த காலம் ஆகியும், சேவல் அம் குயில்கள் வாய்திறவாவே-ஆணாகிய அழகிய குயிற்பறவைகள் வாய்திறந்து கூவவில்லையே, காமவேளும் புட்டிலில் எடுத்த-மன்மதனுந் தனது அம்புக் கூட்டினின்றும் எடுத்த, நாமவெம் கணைபுகுத்தி-அச்சத்தைத் தருங் கொடிய அம்புகளை மீண்டும் அதன்கண்ணே நுழைத்து, அச்சம் மிக்கனன் என அறைகுவென்-அச்சம் மிகுதியும் உடையனாய் இருந்தனன் என்று அறிவித்துச் சொல்கின்றேன் என்றவாறு, மாது ஏ அசைநிலைகள்.

அடித்தொழும்பு-அடித்தொண்டு. இளமரக்கா இளைய மரங்களையுடைய சோலை; மிக முதிர்ந்த மரங்களையுடையது 'தோப்பு' என்று சொல்லப்படும்.

(பக்கம், கூகூ) பாட்டின்பொருள்:- இன்பம் நுகர்பொருள் எல்லாம் வெறுத்துவிட்டார்-இன்பந் துய்த்தற்குரிய பொருள்களையெல்லாம் உவர்த்துவிட்டார், இனியநூல் அமைச்சரையும் கலவார் முன்போல்-சிறந்த அரசியல் நூலாராய்ச்சியில் வல்ல மந்திரிமாரையும் முன்

போற் கலந்து சூழார், கண்உறக்கம் இரவெல்லாம் பெறமாட்டாராய்-கண் துயிலுதலை இராப்பொழுது முற்றும் பெறுதற்கு ஏலாதவராய், கட்டில்மிசை இங்கும் அங்கும் புரளுகின்றார்-கட்டிலின்மேல் இப்பக்கத்தும் அப் பக்கத்துமாகப் புரள்கின்றார், தன் பெரிய மனை நல்லார் பேசும்போது-தனது பெரிய அந்தப்புர அரண்மனைக்கண் வைகும் மாதர்கள் தன்னோடு உரையாடும்போது, தண்மையினால் சில சொல்லும் சொல்லின் உள்ளும்-அவர்பால் வைத்த அருள் காரணமாகப் பேசுஞ் சில சொற்களிலேயும், பெண் அரசி சகுந்தலையைப் பிழைத்துச் சொல்லி-மாதர்க்கு அரசியான சகுந்தலையின் பெயரைத் தன்னை மறந்து தவறுதலாகச் சொல்லிவிட்டு, பெரிதுவரும் நாணத்தால் கலங்குகின்றார்-அங்ஙனந் தவறிச் சொல்லிவிட்டதை உடனே அறிந்ததும் அதனால் மிகுந்த நாணத்தினாலே உள்ளங் கலங்குகின்றார் என்றவாறு.

இச் செய்யுளில் அரசன் உயர்வுபற்றிப் பலர்பால் ஈற்றான் முடியினும், அவன் ஒருவனே யாதலால் 'தன்' என ஒருமைச் சொல்லாற் கூறினான்.

(பக்கம், க00) கழிந்ததற்கு இரங்கல்-கடந்துபோன தவறான செயலுக்கு வருந்துதல். கோலம்-ஒப்பனை.

பாட்டின்பொருள்:- சிறப்பு அணிகலங்கள் வெறுப்புடன் நீக்கி-சிறப்புடையவான நகைகளை வெறுப்பொடு களைந்துவிட்டு, இடதுகை முன் பொன்கடகம் பிணைந்தும்-இடது முன்கையிற் பொன்னாற் செய்த கைவளையைக் கட்டியும், நெடு உயிர்ப்பு எறிதலின் துப்பு இதழ் விளர்த்தும்-பெருமூச்சுவிடுதலாற் பவளம்போற் சிவந்த இதழ் வெளுப்படைந்தும், துயிலாது இருத்தலின் பயில்விழி இடுகியும்-உறங்காமல் இருத்தலால் எந்நேரமுந் திறந்திருக்கின்ற கண்கள் ஒடுங்கியும், உடல் மிக மெலிவுறலாயினும்-உடம்பு மிகவும் மெலிவடைந்ததாயினும், சுடர் மணி தேய்த்தொறும் தேய்த்தொறும்-ஒளிவிடும் ஒரு மணியை (இரத்தினத்தை)த் தேய்க்குந்தோறுந் தேய்க்குந்தோறும், வாய்த்த உருக் குறைந்து நிறம் மிக உறுதல்போல-தனக்கு இயற்கையாகப் பொருந்திய வடிவின் அளவு குறைந்தாலும் அது தன் ஒளியின் நிறம் மிகப் பெறுதல்போல, இறைவன் மேனியும் ஒளி ஆனாது-அரசனது உடம்பின் நிறமும் ஒளியிற் குறையாது என்றவாறு, ஏ அசை. வலதுகையிலிடவேண்டிய கடகத்தை அரசன் இடதுகையிலிட்டது, பிறழ்ந்த அவனது மனநிலையைக் குறிக்கின்றது.

(பக்கம், ௧0௧) மான்பிணை-பெட்டைமான். பரிவு-கழிந்ததற்கு இரங்கல். அறம்கூறும் அவையம்-வழக்குகளை ஆராய்ந்து அறத்திற்கு ஒத்ததை அரசன் முடித்துச்சொல்லும் மன்று. அமைச்சரால் ஆராய்ந்து முடிவுகட்டப்பட்ட வழக்குகளையுந் தான் மீண்டும் ஆராய விரும்புந் துஷியந்த மன்னனின் செங்கோலாட்சியை ஈண்டு உற்றுநோக்குக. 'வாதாயனன்' கஞ்சுகியின் பெயர்.

(பக்கம். ௧0உ) பாட்டின்பொருள்:- துறவி மகள்மேல் வைத்த-முனிவர் மகளாகிய சகுந்தலைமேல் வைத்த, தொல்காதல் மறைத்த மறதி எனும் இருள் - பழைய காதலன்பை நினைவுகூர வொட்டாது மறைத்த மறதியாகிய இருள், நெஞ்சை மற்று அகன்ற பின்னே-என் நெஞ்சை அங்ஙனம் மறையாது விட்டு நீங்கியபின்னர், உறவருந்தும் எனைக் குறியிட்டு உலைப்பதற்கு - மிகத் துன்புறும் என்னைக் குறி வைத்து அலைப்பதற்காக, மதனன் நிறம் மாவின் முகையை வில்லில் நிறுத்துகின்றான் என்னே - காமவேள் நிறத்திற் சிறந்த மாவினது மொட்டாகிய அம்பைத் தனது வில்லின்கண் நிறுத்துகின்றனனே இனி நான் உய்யுமாறு எங்ஙனம்! என்றவாறு.

காதலை ஒளியாகவும் மறதியை இருளாகவும் உருவகப்படுத்தினான். 'மற்று, வினைமாற்றின்கண்வந்த இடைச்சொல். 'என்னே' என்னும் இடைச்சொல் இரங்கற்பொருளில் வந்தது. ஓவியம்-சித்திரம். உவப்பித்தல்-மகிழ்வித்தல். நேர்த்தி-சிறப்பு.

(பக்கம். ௧0௩) ஒப்பனை- (வடசொல்) அலங்காரம். அமர்தல்-இருத்தல்.

துஷியந்தன் வேட்டம்ஆடச் சென்று, காசியபர் உறையுளிற் சகுந்தலையைக் கண்டு காதல்கொண்டதும், அவளும் அங்ஙனமே அரசன்மேற் காதல்கொண்டதும், அப்போது தன்பக்கத்திருந்த விதூஷகன்பால் அரசன் தன்காதல்வரலாறுகளை விரித்துரைத்ததும், சகுந்தலையைக் கூடுதற்குமுன் நிகழ்ந்தனவாகும். திரும்பவும் அரசன் சகுந்தலையைக்கூடல் கருதிச் செல்லுங்கால், தன் அரண்மனைக்கண்உள்ள மகளிரிடத்து விதூஷகன் தன்காதல் வரலாறுகளைச் சொல்லிவிடுவான் என அஞ்சி, அவனை அவன் அத்தினபுரத்திற்கு அனுப்பி விட்டமையும், அங்ஙனம் அனுப்பிவிடுகையில் "உண்மையில் எனக்கு அத்துறவி மகளிடத்தில் எவ்வகையான விருப்பமும் இல்லை. * * * நான் புகடியாய்ச் சொன்ன சொற்களை உண்மையாக நினையாதே" என்று

அரசன் கூறினமையும் இரண்டாம் வகுப்பிலும் அதன் ஈற்றிலுங் காண்க. ஆகவே, பின்னர் அரசன் தன்பால்வந்த சகுந்தலையை மனைவியாக ஏற்றுக்கொள்ளாமல் விலக்கிவிடுங்கால், விதூஷகன் அரசன் பக்கத்தில் இருந்திலனேனும், அதற்கு முன்னுயினுஞ் சகுந்தலையைப் பற்றி அவன் அரசற்கு நினைவூஊட்டாதது, அரசனுக்கும் அவளுக்கும் இடையே யாதோர்மணம்நிகழ்ந்ததை அவன் அறியாமையினாலேயாம். ஆகவே, விதூஷகன் தன்மேல் அரசன் ஏற்றிய குற்றத்தை மறுத்துரைத்தது வாய்மையேயாகும் என்க. பகடி-(வடசொல்) பரிகாசம்.

(பக்கம். க0ச) பாட்டின்பொருள்:-கொடியேனல் - கொடுமைமிக்க என்னால், நீக்குண்டு-நீக்கப்பட்டு, கூடும் உறவினரோடும் படர்வதற்கு - தன்னொடுகூடிவந்த சுற்றத்தினரோடும் மீண்டுசெல்வதற்கு, என்காதலிதான் பரிவுறுங்கால் - என் அன்புமிக்க மனையாளான சகுந்தலை துன்புற்றக்கால், பெருந்தந்தைக்கு அடியார்ஆம் சீடர்-தவப்பெருமைவாய்ந்த தன்தந்தையாராகிய காசியபருக்கு அடியவராம் மாணவர், அவர்போல் பெரியவர்-காசியபரைப்போலவே தவப்பெருமை வாய்ந்தவர், ஆர்த்து-உரத்துக்கூவி, இந்த இடமே நில்என-இந்த இடத்திலேயே தங்கக்கடவாய் என்றுகூற, ஒழுகும்நீர்விழியாள் ஏங்கினள்-ஒழுகாநின்ற நீரினையுடைய கண்ணினள் ஏக்கமுற்றுத் திகைத்தனள், ஏ அசை.

'நீக்கு உண்டு' நீக்குதலைஅடைந்து என முதனிலைப் பொருள் தந்து, பின்னர் ஒருசொல் நீர்மையாய் நீக்கப்பட்டுஎனப் பொருள்பயந்தன; 'நீக்கு' முதனிலைத் தொழிற்பெயர், உண் துணைவினை. 'பரிவுறுங்கால்' என்பது பரிவுற்றக்கால் என இறந்தகாலப் பொருளில் மயங்கியது; இவ்வாறு வருதல்,

"வாராக் காலத்து வினைச்சொற்கிளவி
இறப்பினும் நிகழ்வினுஞ் சிறப்பத்தோன்றும்
இயற்கையுந் தெளிவுங் கிளக்குங்காலை" என்னுஞ் சூத்திரத்தான் (தொல்காப்பியம், வினை. சஅ) அமையும். பற்று-அன்பு. இயங்கும்-உலவும். கொழுநன்-காதற்கணவன். கற்புடைமகளிர் தங்கணவரைத் தெய்வமாகக் கருதிநடத்தல்,

"தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை" என்னுந் திருக்குறளிலுங் காண்க.

வியக்கத்தகுவது - அதிசயிக்கத்தகுவது, 'அதிசயம்' வடசொல். நாள் அடைவு-நாள் ஓட்டம்; அடைவு-முறையே செல்லுதல்.

(பக்கம். ௧0௬) முதற்பாட்டின்பொருள்:- காரிகைதன்னை யான் கலந்திருந்தமை – அழகியாளான சகுந்தலையை யான் கூடியிருந்த நிகழ்ச்சியை, ஓரில்-ஆராய்ந்து பார்ப்பின், அது, பொய்த்தோற்றமோ-கானல்நீர்போற் பொய்யானதோற்றமோ, உளத்தின் மாற்றமோ-என் மனத்தின் செயலால் உண்மைக்கு மாறாகக் காணப்படுங் கனவுதானோ, சேரியபிறவியில் திரண்ட நல்வினை-முன்னே சேர்ந்து சென்ற பழம் பிறவிகளில் ஒருங்குதொக்க நல்வினை, சீரிய பயன் பயந்து ஒழிந்த செய்கையோ-இப்பிறவியில்வந்து எனக்குச் சிறந்ததொரு பயனைத்தந்து உடனே மறைந்த செயலாகுமோ, இன்னதென்றறிகிலேன் என அரசன் கவன்றான் என்பது.

சான்று-(வடசொல்) சாட்சி. "எளிதிலே கிடைதற்கு இல்லாத இடம்" என்று அரசன் குறிப்பிட்டது சகுந்தலையின் விரலை; இக் கணையாழி அவளது விரலை அணுகப்பெற்றது எளியதாகாது என்றான். கடைகெட்ட-தாழ்ந்ததினுந்தாழ்ந்த.

இரண்டாம் பாட்டின் பொருள்:- கெண்டை அம் கண்ணினாள்-கெண்டை மீனைப்போல் வடிவுஞ்செயலும்வாய்ந்த அழகிய கண்களையுடைய சகுந்தலையின், கிளிநகவிரலிடம் கொண்டு-கிளிமூக்குப்போற் சிவந்து விளங்காநின்ற நகத்தையுடைய இரண்டாம் விரலை இருக்கும் இடமாகப் பற்றிக்கொண்டு, நீ சிறிதுநாள்கூடி - நீ சிலநாட்கள் அதனொடு சேர்ந்திருந்து, பின் அதைவிண்டமை தெரிந்திடில் - பிறகு அதனைவிட்டு நீங்கின தன்மையை ஆராய்ந்து பார்ப்பின், வினைவளம் சிறிதுஉற-பண்டை ஊழின் நலமானது சிறிது வரப்பெற்றமையால், அத்துணைச் சிறந்தாளை யான் காதன்மனைவியாகச் சிலநாட்பெற்று, பெண்டிரைப்பிரிந்த-பிறகு அப்பெண்ணைப்பிரிந்துவிட்ட, என்பெற்றி ஒத்தி-எனது தன்மையை ஒத்திருக்கின்றாய், என்று அரசன் கணையாழியை நோக்கிக் கவன்று கூறினானென்க, ஆல் அசை.

(பக். ௧0௭) பாட்டின் பொருள்:- மெல்லிதாய் - மென்றன்மையுடையதாயும், அழகிதாய்-அழகினையுடையதாயும், விளங்கு நீள் விரல் உடை-விளங்காநின்ற நீண்ட ஒவ்வொரு விரலையும் உடைய, அல்லி மென்கையை விட்டு-அல்லிக்கொடிபோன்ற சகுந்தலையின் மெல்லிய கையைப்பிரிந்து, நீர்உளே ஆழ்ந்தது என்-நீரின்உள்ளே அக்கணையாழி

அமிழ்ந்திப்போயது என்! புல்லிய அறிவு இலாப் பொருள் அவள் நலம் பெறவல்லது அன்று - இழிந்த அறிவில்லாத அப்பொருள் அவளது நலத்தினை அடைதற்கு ஆற்றல் உடையது அன்று, ஏழையேன் மயங்கிற்று என்னையோ-சிறிதாயினும் அறிவுடைய யான் மயங்கிவிட்டது யாது காரணமோ! என்றவாறு.

'மெல்லிதாய்' 'அழகிதாய்' என்னும் ஒருமை வினைகள் ஒவ்வொரு விரலையுந் தனித்தனியே நோக்கிநின்றன.

அரசன் சகுந்தலையைப் பிரிந்து ஆற்றாய் வருந்தும் வருத்தத்தில் விதூஷகன் ஈடுபடாதவனாயிருத்தலின், அவன் தான் உணவெடுக்கும் வேளை தவறிப், பசித்து வருந்தும் வருத்தத்தையே உணர்வானாயினன்.

தன்முன்னிலையில் இல்லாத சகுந்தலையைத் தன்முன் உள்ளாள் போல் எண்ணி "மீண்டும் நின் உருவைக் காட்டி அருள்புரியாயோ" என்று அரசன் புலம்பினான்.

ஓவியத்தைக்கண்ட விதூஷகன், அதன்கண் வரைந்து காட்டப்பட்ட நிலத்தின் தோற்றங்கள் உண்மையில் உள்ளனபோற் றோன்றுகின்றன வென்று உரைக்குமதுகொண்டு, அஞ்ஞான்றை ஓவியக்காரரின் ஆற்றல் நன்குதெளியப்படும். துகிலிகை-ஓவியம் எழுதுகோல்.

(பக்கம். ௧0அ) வாய்வது-உண்மை. துவண்ட-ஒசிந்த. விளிம்பு-ஓரம், சாய எழுச்சி-வண்ணத்தின் கிளர்ந்ததோற்றம். சேடி-தோழி.

(பக்கம். ௧0௯) முதற்பாட்டின் பொருள்:-தானே வலிவில் என்பால்வந்த தையலைத் தள்ளிவிட்டு - தானாகவே வலிய என்னிடத்தே வந்தமாதினை விலக்கிவிட்டு, நானே படத்தில் எழுதும் இந்நங்கைக்கு நன்றுசெயல்-யானே வருந்தி ஓவியத்தில்வரையும் இம்மங்கைக்கு நல்லது செய்தலானது, மீனே பிறழப் பெருகும் ஓர் ஆற்றை விடுத்து-மீன்கள் புரளும்படியாக நீர் பெருகிச்செல்லும் ஓர்யாற்றை விட்டு விலகி, வெய்ய கானே படர்கின்ற பேய்த்தேரை வேட்டல் கடுக்கும் அன்றே - வெம்மையுடைய காட்டகத்தே பரவித் தோன்றாநின்ற கானல்நீரை ஒருமான் விரும்பிச்சென்றதை ஒக்குமன்றோ என்றவாறு.

இரண்டாம் பாட்டின் பொருள்:- துணை புணர் அன்னம் - தன் சோட்டொடுகூடிய அன்னப்புள், மணல்பாங்கு இருப்ப-மணற்பக்கத்தே அமர்ந்திருக்க, தண் என்று ஒழுகும் நீர் மாலினியும் - குளிர்ந்து ஓடாநின்ற நீரினையுடைய மாலினை யாற்றையும், அதன் இருகரை

மருங்கும்-அவ்வியாற்றின் இரண்டுகரைப் பக்கங்களிலும், கௌரியை ஈன்ற இமயம்வைகும் - உமைப்பிராட்டியைப் பெற்ற இமயமலையின் கண்ணேயுள்ள, எழில்உடை மான்கள் அமைதரு தூய பனிதூங்கு அடுக்கலும் - அழகுவாய்ந்த மான்கள் பொருந்ினவுந் தூய்மையான பனிக்கட்டிகள் தங்குனவும்ஆன மலைப்பக்கங்களையும், மரவுரிஞான்ற விரிகிளை மரநிழல் - மரநார்களினால் நெய்த ஆடைகள் தொங்காநின்ற விரிந்தகிளைகளையுடைய மரங்களின் நீழலிலே, கலைத்தடக்கோட்டில்-ஆண்மானின் பெரியகொம்பிலே, இடக்கண்தேய்க்கும்-தனது இடது கட்கடையை உரைசும், விழைவுறுபேடை மானும்-புணர்ச்சிவேட்கையுடைய பெண்மானையும், வரைதல் வேண்டினேன்-எழுதற்கு விரும்பினேன், இதுதெரிமோ-இதுதெரிவாயாக என்றவாறு, மற்று அசைநிலை. 'தெரிமோ' என்பதில் மோ முன்னிலையசைச்சொல் (தொல்காப்பியம், இடையில், உ௬). ஒப்பனை-(வடசொல்) அலங்காரம்.

(பக்கம். ௧௧0) முதற்பாட்டின் பொருள்:-காம்பு காது செருகிக் கன்னம்மேல்தொங்கும் நரம்புடைச்சிரீடம் நான்வரைந்திலென்-காம்பு காதிலே செருகப்பெற்றுக் கன்னங்களின்மேல் தொங்காநின்ற நரம்புகளையுடைய வாகைமலரை நான் எழுதவில்லையே, மழைநாள்மதியின் தழைகதிர்புரையும் - மழைபெய்துவிட்ட நாளின்கட்டோன்றுந் திங்களின் ஒளிமிக்க கதிர்களையொக்கும், தாமரை மெல்நூல் — தாமரைத் தண்டினின்றும் எடுத்த ஒருமெல்லிய நூலையேனும், காமரு கொங்கைகள் நடுவே வயங்க வடிவு எழுதிலெனே-விழைவினை யுண்டாக்கும் அவடன் கொங்கைகளின் நடுவிலேவிளங்க அவளது வடிவத்தினை எழுதிற்றிலேனே! என்றவாறு, ஆல் அசை.

இச்செய்யுளின்கண் அரசன் சகுந்தலையின் பேரழகில் தன்னால் வரைதல் இயலாத சிலவற்றை எடுத்துக்கூறினானென்க. 'சிரீஷம்' என்பது தமிழிற் 'சிரீடம்' எனத்திரிந்தது, இதுவடசொல், வாகைமரத்தின் மலர்க்குப்பெயர். மழைநன்றாகப் பெய்துவிட்டபின் வானம் மாசு மறுவின்றித் தெளிநீலவடிவாய் வயங்க, அப்போது அதன்கட் டோன்றும் மதியத்தின் நிலவொளி மிகுந்த விளக்கமுடைத்தாய்த் திகழ்தலின் "மழைநாள் மதியின் தழை கதிர்" என்றான். சகுந்தலையின் இருகொங்கைகளும் மிகப்பருத்திருத்தலின், தாமரைத்தண்டின் ஒருமெல்லியநூலும் அதனிடையே வைத்து எழுதுதற்கில்லையென்றான். "ஈர்க்கிடைபோகா இளமுலைமாதர்" என்னுந் திருவாசகச்

சொற்றொடரும் (போற்றித் திருவகவல், ௩௪) இக்கருத்தே பற்றி வந்தது.

துடுக்கர்-குறும்பர். ஒறுக்கும்-(வடசொல்) தண்டிக்கும்.

இரண்டாம் பாட்டின் பொருள்:-மண மலரில் வேட்கையொடு மகிழ்பேடை வைகி-மணங்கமழாநின்ற பூவின்கண்ணே நின்னை மருவலாம் என்னும் அவாவுடன் மகிழ்ந்த பெண்வண்டானது தங்கி, நீ அணுவுவது கருதித் தேன் பருகாமை அறியாய்-நீ கிட்ட வருவதனை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு தேன் குடியாதிருத்தலை அறியாதிருக்கின்றனை என்றவாறு.

கட்டளை-(வடசொல்) உத்தரவு.

(பக்கம். ககக) முதற்பாட்டின் பொருள்:-காம இன்பம் நுகருங்கால்-காம இன்பத்தைத் துய்க்கையில், கனிந்து நான் மெல்லெனச் சுவைத்த-கனிவுகொண்டு யான் மென்மையாகச் சுவைத்த, தோம்இல் மாத்தில் கிள்ளாத தூமெல்துளிரோ - குற்றம் இல்லாத ஒரு மாத்தினின்றுங் கிள்ளப்படாத அதன் தூயமெல்லிய தளிர்தானோ, மிகப் பழுத்த காமர் கொவ்வைப்பழமோ - நிரம்பவும் பழுத்த விரும்பத்தக்க கொவ்வைக்கனிதானோ, என்கண்ணே அனையாள் கனிந்த இதழ்-என் இருகண்களை யொத்தவளாகிய சகுந்தலையின் கனிவுமிக்க இதழ், நீ மேல் தொட்டால்-நீ அவ்விதழைத் தொட்டால், முண்டகமாமுகையுள் சிறையாய் நினை இடுவேன்-தாமரையின் பெரிய மொட்டினுள்ளே நின்னைச் சிறைப்படுத்துவேன் என்றவாறு.

ஓவியத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கும் வண்டைநோக்கி அரசன் இவ்வாறு தன்னைமறந்து கூறுகின்றான். முன்னே முதல்வகுப்பில் அரசன் இங்ஙனமே வண்டைநோக்கிக் கூறியிருத்தலுங்காண்க.

முரண்-மாறுபாடு.

இரண்டாம்பாட்டின் பொருள்:-விழிதுயிலாமையால்-கண் உறங்கப் பெறுமையால், விரைகனவினும்-விரைந்த நிகழ்ச்சிகளையுடைய கனவிலாயினும், எழிலினாள்தனை-அழகியாளான சகுந்தலையை, எயப் பெற்றிலேன்-பொருந்தப்பெற்றேனில்லை, ஒழுகு கண்ணீரினால்-வடியாநின்ற கண்ணீரினாற் பார்வைமறைபடுதலின், ஓவியத்தினும்-படத்தின்கண்ணும், பழி அறு பாவையைப் பார்க்க கில்லேனே – குற்றம் அற்ற பாவைபோல்வாளைப் பார்க்கமாட்டாதேனாயினனே! என்க.

உறக்கத்தின்கண் உடன்நிகழுங்கனவிற் சகுந்தலையைக் காணலா மென்றால் உறக்கமோ வருவதில்லை; விழித்திருக்கையில் ஓவியத்திற் காணலாமென்றால் ஆற்றாமையால் என் கண்களில் நிரம்பியோடுங் கண்ணீரினாற் பார்வைமறைபட்டு அதுவுஞ்செய்தற்கு இயல்வதில்லை என அரசன் கவன்றுரைத்தான். விழிப்பு நிலையிற் பல்லாண்டுகளாக நிகழும் நிகழ்ச்சிகளெல்லாங், கனவுநிலையிற் சில நொடிப்பொழுதுக ளில் நிகழக் காண்டலின் "விரைகனா" என அஃது அடைகொடுக்கப் பட்டது.

(பக்கம். ககஉ) 'தரளிகை' என்பாள் அரசன் மனைவியான 'வசு மதி'க்குத்தோழியாவள். 'மேகபிரதிசந்தம்' என்பது மேகத்தின்நிறத் தினையும் வடிவினையும் ஒத்துத்தோன்றுமாறு அமைக்கப்பட்ட ஓர் அரண்மனைக்கட்டிடத்தை உணர்த்துகின்றது.

'வேண்டாவிருப்பு' என்பது உள்ளத்தில் வேண்டாதிருந்தே வெளிப்பார்வைக்கு விருப்பமுடையார்போல் ஒழுகுவாரிடத்து உள தாவது.

(பக்கம். ககங) கண்ணுறுவீர் - பார்ப்பீர். 'வாணிகம்' என்பது பணி என்னும் முதனிலையிற்றோன்றிய தமிழ்ச்சொல், பணி-தொழில்; பணிகம் என்பது வணிகம் எனவும், அதுநீண்டு வாணிகம் எனவும், வரும்; 'வியாபாரம்' என்பது வடசொல். பரிவுறல்-இரங்குதல். செல் வமுடையார்க்கு மனைவிமார் பலர் இருக்கும் பண்டைவழக்கம் இறை யனாரகப் பொருள் உரை யுள்ளுங் காண்க. உசாவுதல் - கேட்டு ஆராய்தல்.

(பக்கம். ககச) 'சீமந்தம்' என்பது கருக்கொண்ட மகளிர்க்கு ஆறுந்திங்களிற்கூந்தலை வகிர்ந்துசெய்யும் ஒருசடங்கு; இதனை'முதுகு நீரிடுகை' எனவுங்கூறுப. வெய்துயிர்த்தல்-நெடுமூச்சுவிடல். சார்பு- அணைவு, ஒருகுடும்பத்தைத் தாங்குவார்மேற்றாயிற்று. எதிலான்-அய லான், உறவினன் அல்லாதவன். சீர்-செல்வம், வாழ்வு. வசை-பழிச் சொல்.

(பக்கம். ககரு) நிலைபேறு-நிலையானது, உறுதி. அறக்கிழத்தி- நூலிற் சொன்ன அறநெறிப்படி ஒருவற் குரியளான மனைவி. கால் வழி-(வடசொல்) சந்ததி. இடையறாது-நடுவேவிட்டுப்போகாது.

பாட்டின்பொருள்:-பிள்ளையில்லாக் கொடியேனால் பெயப்பட்ட எள்நீரை - பிள்ளையில்லாக் கொடியவனாகிய என்னால் வார்க்கப்பட்ட

எள்ளொடு கலந்த நீரை, பிதிரர் கண்டு - மறுமையுலகிற் சென்ற என் மூதாதையர்பார்த்து, தள்ளாதமுறைப்படியே இவன்பின்னே தகுநீரும் எள்ளுங் கூட்டிக்கொள்ளுமினே பலிஎனவே கொடுப்பார்ஆர்-தவருத நூன்முறைப்படியே இவனுக்குப்பிறகு தகுதிவாய்ந்த நீரும் எள்ளுஞ் சேர்த்து இதனையுணவாக ஏற்றுக்கொள்வீராக வென்று கொடுப்பவர் யாருளர்? எனக்கூறி உகும் கண்ணீரோடு அள்ளியே உண்பார்-என்று சொல்லிக்கொண்டே சொரியுங் கண்ணீரோடு அப் பலியினை வாரி யுண்பார்கள், பலிபெறுவோர் ஐயம்உறல்ஆயிற்று அந்தோ-யாம் இடும் உணவினைப்பெறும் மூதாதையர் என்கால்வழி யற்றுப்போமோவென் று ஐயப்படுதற்கு இடமாயிற்றே ஐயகோ! என்றவாறு; ஆல் அசை.

'தள்ளாத' என்பது தவருத எனப்பொருடருதல் "கள்வர்க்குத் தள்ளும் உயிர்நிலை" என்னுந் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகியார் உரைத்த உரையைக்காண்க. பலி-விண்ணோருணவு.

விளக்கினொளி திரைமறைப்பினுல் அறியப்படாதது போலத், தமக்குமகன் ஒருவனிருந்தும் அவனை அறியாமையால் அரசன் வருந் தாநின்றுரெனச் சானுமதி நினைந்தாள். ஒருகுடியை விளங்கச்செய் தல்பற்றிப் புதல்வன் விளக்காக உருவகஞ் செய்யப்பட்டான் என்க. அவன் இருப்பை அறியாமை திரையாக உருவகஞ்செய்யப்பட்டது.

(பக்கம், ககசு) ஓலம்-முறையிட்டு அழைக்கும் ஒலி. இடர்-(வட சொல்) ஆபத்து. தளம்-(வடசொல்) உப்பரிகை. இயங்குதல்-நடமாடு தல். தான் சகுந்தலையை விலக்கிவிட்ட குற்றத்தினுலோ அல்லது மாத வியன் செய்த குற்றத்தினுலோ தீய பேய்கள் தன் அரண்மனையினுள் இயங்கலாயின வென்று அரசன் கருதினுன்.

(பக்கம், ககஎ) கருப்பங் கழி - நீள வளர்ந்த கரும்பாகிய கோல். தின்னுதற்குரிய கருப்பங்கோலைத் தான் துன்புறுங்காலத்துங் குறிப் பிடுதலால் மாதவியன் உணவில் மிகுவிருப்பினன் என்பது புலப்படு கின்றது. 'கையுறை' என்பது தான் தொடுக்கும் அம்பின் கூரிய ஓரங்கள் உரைசிக் கைவிரல்கள் புண்படாதபடி அவற்றிற்கு உறையாக இடப்படுவது (glove). பருக - குடிக்க. விடாய்-(வடசொல்) தாகம், விலங்கு-மிருகம்.

(பக்கம், ககஅ) சான்றோர்-அறிவு நிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி என் னும் உயர்குணங்களான் மிக்கவர்கள்.

(பக்கம், ௧௧௯) தண் கதிரவன்-குளிர்ந்த கதிர்களை யுடைய மதி. படைக்கலன்- (வடசொல்) ஆயுதம். மகவான்-இந்திரன்; மகம்-(தமிழ்) வேள்வி; நூறுகுதிரை வேள்விகளைச் செய்து முடித்தோர்க்கு இந்திர பதவி வருமென்பது புராணக்கூற்று. ஏது-இயைபு, காரணம்; இத் தமிழ்ச்சொல் வடமொழியிற்சென்று 'ஹேது' எனத்திரிந்தது. சினம்-கோபம். ஆற்றல்-வல்லமை.

ஏழாம் வகுப்பு

இந்திரனால் வருவிக்கப்பட்டு விண்ணுலகு சென்ற துஷியந்த மன்னன் அவற்குக் கொடும் பகைவரான அரக்கரைப் போர்முகத்திற் றொலைத்து, அவனால் மிகுந்த சிறப்புச் செய்யப்பெற்று, முன் ஏறிச் சென்ற வானவூர்தியிலேயே அமர்ந்தவனாய், மாதலி அதனைச் செலுத் தத், தனது நகர்நோக்கி வானிலிருந்து படிப்படியாய்க் கீழிறங்கி வரு கின்றான். வரும்போது கீழ்க்கீழுள்ள மண்டிலங்களின் காட்சிகளைக் கண்டு, அவற்றின் அழகுகளை மாதலிக்குச் சொன்ன வண்ணமாய் இறங்கிக், கடைப்படியாக நிலவுலகத்திற் சேர்ந்து, இந்திரனுக்குத் தந் தையாரான காசியப முனிவரும், அவர்தம் மனைவியாருந் தவமியற் றும் ஏமகூடம் என்னும் மலையானது வழியிற் கட்புலனாக, அங்குச் சென்று அவ்வருந்தவப் பெரியாரை வணங்கவேண்டுமென்னும் பெரு விருப்பால் உடனே அங்கு ஏகி அத் தவப்பள்ளியினுள் மாதலியுடன் நுழைகின்றான். அரசனது வருகையை முனிவர்க்கு அறிவித்தல் வேண்டி, மாதலி அரசனை ஓர் அசோகமரத்தடியில் இருக்கச்சொல்லி, முனிவர்பாற் செல்கின்றார். மரநீழலிலிருந்த அரசன், அங்கே ஓர் அழகிய சிறுவன் அஞ்சா நெஞ்சினனாய் ஒரு சிங்கக்குட்டியை அதன் தாயினின்றும் பிடித்திழுத்துக் கசக்கி விளையாட, அங்குள்ள முனிவர் மகளிர் அதனை அவனினின்றும் விடுவித்தற்பொருட்டு அரசனுதவி யை வேண்ட, அவனும் அதற்கியைந்து அச் சிறுவன்பாற் சென்று உரையாடினதிலிருந்து அவன் தன் மகனே யென்று உண்மையறி கின்றான். இது கண்ட முனிவர் மகளிர் அங்கேயுள்ள சகுந்தலையின் பாற்சென்று அந்நிகழ்ச்சியை அறிவிக்கச், சகுந்தலை உடனே போந்து அரசனைத் தெரிந்துகொண்டு கண்ணீர் சொரிகின்றாள். அரசனும் நெஞ்சம் ஆற்றானாய் அவளடிகளில் வீழ்ந்து தான் செய்த பெரும் பிழையைப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகின்றான். பின்னர் அரசன் தன்

மனைவியோடும் மைந்தனோடும் மாதலியால் நடத்தப்பட்டுச் சென்று காசியபரையும் அதிதி அம்மையாரையும் வணங்கி, அவரால் வாழ்த்தப் பெற்றுத், தமது பிரிவுக்குக் காரணந் துருவாசர் வசவாதலையும் அவ ரால் உணர்ந்து, அவர்பால் விடைபெற்றுத், தேவேந்திரனது தேரி லேயே இவர்ந்து சகுந்தலை சர்வதமனனுடன் தன் நகரத்திற்குத் திரும்புகின்றான் என்னுமளவு இந் நாடக நிகழ்ச்சியை இவ் வேழாம் வகுப்பு முடித்துக்கூறுதல் காண்க.

(பக்கம், கஉக) விண்-வான்வெளி. அரியணை- (வடசொல்) சிங் காசனம். உரிஞ்சிய-தேய்த்த. பரிமளம்-மிகுமணம். வானநாட்டில் மிகு மணம் வாய்ந்த ஐந்து மரங்கள்: அரிச்சந்தனம், மந்தாரம், சந்தானம், பாரிசாதம், கற்பகம் என்பனவாகும். நுகர்ந்தாங் கிருக்க-துய்த்தபடி யாய் இருக்க. 'நரசிங்கம்' என்பது உடல் மக்கள்வடிவுந் தலை சிங்கவடி வும் உடையவாகத்தோன்றிய விஷ்ணுவின் பிறவியென்றும், இந்திர னது அரசைக் கவர்ந்த இரணியகசிபு என்னும் அரக்கனைக் கொன்று அவ்வரசை அவற்கு மீட்டும் உதவினதென்றும் புராணங் கூறும்.

(பக்கம், கஉஉ) எய்யப்பட்டார் உடம்பில் விரைந்து நுழைதல் வேண்டி, அம்புகளின் கணுக்கள் சுறசுறப்பின்றி வழுவழுப்பாக இழைக்கப்படும். இந்திரனுக்கு நரசிங்கஞ் செய்த வுதவியை ஏவற் காரரின் உதவியாகக் கூறுதல் அமையாமையின், தான் செய்ததனை யே ஏவற்காரர் செயலாகக் குறிப்பிடுதல்வேண்டி அரசன் 'இவற்றில்' என்று பன்மை வாய்பாட்டான் ஓதாது 'இதில்' என்று ஒருமை வாய் பாட்டால் துவங்கி 'இந்திரனது பெருமையே உண்மையிற் புகழற் பாலது; ஏவலாளர் அங்ஙனம் பெரிய முயற்சிகளிற் புகுந்து வெற்றி பெறுவதெல்லாந் தம் தலைவனது நன்கு மதிப்பின் விளைவென்றே அறிமின்!' என்று மொழிந்தான். ஏவலாளர்-வேலைக்காரர். நன்கு மதிப்பின் விளைவு-பாராட்டுதலால் உண்டாம்பயன். அறிமின்-அறியுங் கள்; 'மின்' முன்னிலைப் பன்மை ஏவல் ஈறு.

துறக்கநாடு-சுவர்க்க உலகு. படாம்-சீலை. கேட்டார் கேட்டவைக ளைத் தரவல்லது கற்பகமரம் என்று புராணங்கூறும். கிளர்ச்சி-எழுச்சி. நோக்கிற்றிலேன்-பார்த்திலேன். 'வாயுமண்டிலம்' என்பது புராண வுரைப்படி இந் நிலவுலகத்திலிருந்து பகலவனுலகு வரையிற் பரவி யிருப்பது; இஃது எழு கூறாகப் பிரிந்து நின்று முகில் மின்னல்களை யும், பகலவனையும், மதியினையும், வான்மீன்களையுங், கோள்களையும்,

ஏழிருடிகளையுந், துருவமண்டிலத்தையும் இயக்குமாற்றால் ஏழுபெயர்கள் பெறுமென்றும் புராணங்கூறும்.

கங்கையாறானது மூன்றுபிரிவுகளை யுடைய தென்றும், அம் மூன்றில் 'மந்தாகினி' எனப்படுவது மேலே வானுலகத்தில் ஓடுவதென்றும், 'பாகிரதி' என்பது இந் நிலவுலகத்தில் ஓடுவதென்றும், 'போகவதி' என்பது பாதலத்தில் ஓடுவதென்றும் புராணங் கூறும். கதிர்கள்-ஒளியோட்டங்கள். வான்மீன்-(வடசொல்) நட்சத்திரம்.

விஷ்ணுவின் வாமநாவதாரக் கதை வருமாறு:- இரணியகசிபுவின் வழித்தோன்றலாகிய பலி என்னும் அரக்கர் வேந்தன் மூவுலகும் ஆட்சி செலுத்துவோனுய்த், தேவர்களாலும் வெல்லப்படாத பேராண்மையனுய்த் திகழ்ந்தனன். இவனைத் தொலைத்துத் தேவர்கட்குத் தலைமைதரும் பொருட்டு, விண்டுவே அதிதிக்கு மகனுய்ப் பிறந்து சிறுகுறளாய் வளர்ந்து, பலிவேந்தன்பாற் சென்று மூன்றடி நிலம் வேண்டியிரந்தனன். ஆனுற், பலியோ இன்னும் மிகுதியான நிலத்தை வேண்டிக் கேட்டால் தருவோமென்றுரைக்க, அவ்வாமனன் தனக்கு மூன்றடி நிலந்தான் வேண்டுமென மொழிந்தான். அதுகேட்டுப் பலி அங்ஙனமே தந்தேமெனக் கூறி, அவன் வேண்டுகோட்படி நீர்சொரிந்து கொடுக்க, மிகச் சிறு குறளாய் வந்த அவன் மிகப் பெருவடிவினனுய் வளர்ந்து, தனது ஓரடியால் இந் நிலவுலகு முழுதும் அளந்து, பின்னும் ஓரடியால் வானுலகு முழுதும் அளந்து, மூன்றும் அடிக்கு இடம் எங்கேயென்று கேட்ப, இங்ஙனங் குறளாய் வந்து பின்னர் அளவின்றி வளர்ந்த இவன் விண்டுவேயென உணர்ந்து, பலி தன் தலையைக் காட்ட, விண்டுவுந் தனது ஓர் அடியை அவனது முடிமேல்வைத்து அழுத்தி அவனைப் பாதலம் புகச்செய்தான் என்றும், அங்ஙனம் பாதலம் புக்க பலி தன்மாட்டு அளவிறந்த அன்பினனுய் இருத்தல் கண்ட விண்டு அவற்கு அப் பாதலவுலகின் ஆட்சியைத் தந்து அவனைப் பிரியமாட்டானுய் அவனது அரண்மனை வாயிற்காவலனுகவே இருந்துவிட்டன னென்றும் புராணங் கூறும்.

வாயுமண்டிலத்தின் ஆறாவது அடுக்காய், ஏழ் இருடிமண்டிலங்களையும் வான் கங்கையினையுந் தாங்குவது 'பரிவகம்' என்று சொல்லப்படும்.

இவ்வுயிர்க்குத் தொகைக் கருவியான உடம்பானது, மனம் உள்ளம் அறிவு முனைப்பு என்னும் நான்கு அக்கருவிகளையும், மெய்

வாய் கண் மூக்குச் செவி என்னும் ஐந்து அறிவுப்பொறிகளும், நாக்குக் கை கால் எருவாய் கருவாய் என்னும் ஐந்து தொழிற்பொறிகளும் ஆகிய பத்துப் புறக்கருவிகளையும் உடையதாகும். உருள்-(வடமொழி) சக்கரம்.

(பக்கம், கஉ௩) விளிம்பு-ஓரம். சாதகப்புள்-(தமிழ்) வானம்பாடிப் பறவை; இது நிலத்தின்கண் உள்ள நீரைப் பருகாது, வானின்கண்உள்ள மழைத்துளியினையே பருகுமென்று புலவர்கூறுவர்; "தற்பாடிய தளியுணவிற், புட்டேம்பப் புயன்மாறி" என்று பழைய பட்டினப்பாலைச் செய்யுள் (௩-௪) நுவலுதலுங் காண்க. ஆர்-தேர் உருளின் குடத்திலிருந்து அதன் வளையம் வரையில் தைக்கப்பட்டிருக்குங் கோல்கள்.

முதற்பாட்டின் பொருள்:- ஓங்குவரை மீதிருந் தாங்கு இழிவது போல்-உயர்ந்த மலையின்மே லிருந்தபடியே கீழ் இறங்குவதுபோல, ஆன்ற நிலஉலகம் தோன்றுவது காண்மோ-அகன்ற நிலவுலகமானது தோன்றுதலைக் காண்மின்!, உயர்பெருமரங்கள் வியன்கிளை தோற்றிச் செழுந்தழை மறைப்பினின்று ஒழிவதுங் காண்மோ - உயர்ந்த பெரிய மரங்கள் தம்முடைய பெரிய கிளைகளைத் தோன்றச் செய்து செழுமையான தழைகளின் மறைப்பிலிருந்து விடுபடுவதுங் காண்மின்!, நன்கு புலன்ஆகா இன்புனல் யாறுகள் அகன்று நனிகிடத்தலின் துலங்குதல் காண்மோ-முதலில் நன்றாகக் கண்களுக்குத் தெரியாத இனிய நீரினையுடைய ஆறுகள் வரவரப் பெரிதும் அகன்று கிடத்தலினால் விளங்கித் தோன்றுதல் காண்மின்!, இவ்இயல்பு அதனால் எழில்செழும் இவ்உலகு-இவ்வாறு காணப்படுந் தன்மையினாலே எழுச்சி பொருந்தும் இந் நிலவுலகத்தினை, யாரோ ஒருவன் எழச் செய்து ஈங்கு என்பக்கல் இயைப்பது போன்ம் - எவனோ ஒருவன் கீழிருந்து மேலே எழும்பும்படிசெய்து இங்கே என்பக்கத்திற் சேர்ப்பதுபோற் றோன்றுகின்றது என்றவாறு, ஏ அசை.

அகன்ற எனுஞ்சொல் 'ஆன்ற' எனத் திரிந்தது. 'ஒழிவதூஉம்' இன்னிசை யளபெடை. 'செழூஉம்' இசைநிறை யளபெடை. போலும் என்னும் வினைமுற்றின் ஈற்றயல் உகரங்கெட்டுப் போல்ம் என்றாகி லகரவொற்று மகரத்தொடு மயங்காமையிற் 'போன்ம்' என னகரவொற்றாகத் திரிந்தது. செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சமேயன்றி, வினைமுற்றும் உகரக்கேடு பெறுமென்பது "அவற்றுட்,

செய்யும் என்னும் வினையெஞ்சு கிளவிக்கு, மெய்யொடுங் கெடுமே ஈற்றுமிசையுகரம்" என்னுஞ்சூத்திரத்திற்குச் சேனாவரையர் "செய்யும் என்னும் முற்றுச்சொற்கு ஈற்றுமிசையுகரம் மெய்யொடுங்கெடும், மெய்யொழித்துங் கெடுமென்பதாம்; உ-ம்: 'அம்பலூரும் அவனொடு மொழிமே,' 'சாரல் நாடஎன் றோழியுங் கலுழ்மே' எனவரும்" என்றுரைத்த வுரையுட்காண்க (தொல்காப்பியம், வினையியல், ௬௧). தான் இவர்ந்து வருந் தேர் மிக விரைந்து கீழ் இறங்குதலால், இந்நிலவுலகே மேலெழுவதுபோல் அரசற்குத் தோன்றுவதாயிற்று; இஞ்ஞான்றும் விரைந்து செல்லும் புகைவண்டியி லிருப்பவர்கட்கு அதன் இருமருங்கும்உள்ள நிலமும் பொருள்களும் பின்னோடுவதுபோற் றோன்றுமே யல்லாமல் வண்டி முன்னோடுவது தோன்றாமை காண்க.

இரண்டாம் பாட்டின் பொருள்:- மாலைக்காலத்து மங்கு ஒளி மருங்கில்-சாய்ங்கால வேளையில் மங்கலாகத் தோன்றா நின்ற ஒளியினிடத்தே, புயல் அரண்போலப் பொருந்தி-முகிலாகிய (மேகமாகிய) காவற்சுவர்போற் பொருந்தி, தெளிபொன் உருகவிட்டாலென மருவித் தோன்றி-தூய பொன்னை உருக்கியோடவிட்டதை யொப்பக் கீழ்பால் மேல்பால் எல்லையைத் தான் பொருந்தித் தோன்றி, அங்ஙனம் இருபால் எல்லையையுந் தான் தொடுதலால், குணகடல் குடகடல் கழுவக்கிடக்கும்-கீழ்கடலும் மேல்கடலுந் தன் அடிகளைக் கழுவும்படி கிடக்கும், (பக்கம், கஉச) வளம் சால் இம்மலையாதோ உரைமோ-வளம் மிகுந்த இந்த மலை யாது? சொல்லுவீராக என்றவாறு.

துஷியந்தன் நிகழ்த்திய இவ்வினாவுக்கு விடையாய் நிற்கும் 'எமகூடம்' அல்லது தமிழிற் பொன்முகடு எனப் படுவதாகிய மலையானது இமயமலையின் வடபகுதிக்கட் கைலைமலைக்கு அருகேயுள்ளதாகக் கருதப்படுகின்றது. இம் மலை பொன்நிறமான உச்சியினையுடையதாதலாற் சாய்ங்காலத்து மஞ்சள் வெயிலில் இன்னுமிது பொன்னொளி மிகுந்து திகழ்தல் பற்றிக் கீழ்பால் மேல்பால் எல்லைகளின் இருபுறத்தும் பொன் னுருகியோடுவதுபோற் காணப்படுகின்ற தென்றான். கிழக்கு மேற்கிலுள்ள இருகடல் வரையிலும் இமயமலை நீண்டு கிடத்தலின், அதன் அடிகளை அக்கடல்களின் நீர் கழுவுமென்றான். 'கழூஉவ' இன்னிசையளபெடை. எமகூடம் இமயமலைக் கண்ணதாகலின், இமயத்தின் நீட்சியை எமகூடத்தின்மேலேற்றிக் கூறினான் என்க.

(பக்கம், கஉச) 'கிம்புருடர்' என்பார் மக்களுடம்புங் குதிரை முகமும் உடையராய்க் குபேரனுக்கு ஏவல் வேலை செய்வோராவர். உறையுள்-இருப்பிடம். காசியபமுனிவர் மரீசிக்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்தமையின் 'மாரீசர்' என்றுஞ் சொல்லப்படுவர். இவர் அதிதி, திதி என்னும் மங்கையரையுந் தக்கன்றன் மற்றைப் பதினொரு புதல்வியரையும் மணந்து, அவர்வாயிலாகத் தேவரையும் அசுரரையுந் தோற்றுவித்தனரென்று மாபாரதம் நுவல்கின்றது. பரவல்-வணங்கல்.

பாம்புரி-பாம்புகள் தாமாகவே கழற்றிவிட்ட தோல். விழுது-கிளைகளிலிருந்து கீழிறங்கும் வேர். வளையம்-வட்டம். அருந்தவம் புரிவோர் தம்மை மறந்து இறைவன் றிருவருளொளியிற் றமது கருத்து முழுதுந் தோயப்பெற்ற வாறாய்ப் பல்லாண்டுகள் இருந்தாங்கிருத்தலிற், கறையான்புற்று மூடவும், அப் புற்றில் உறையும் பாம்புகளின் சட்டைகள் தம்மேல் ஒட்டிக்கொள்ளவும், ஆல் அரசு முதலிய மரங்களின் விழுதுகள் தம் கழுத்தைச் சுற்றி வளரவும், பறவைகள் அவர் தம் முடிகளிற் கூடுகட்டவும் அவர் அவைகளை யுணராதவராயே யிருந்தனரென்றார். கதிரவ னொளியில் எல்லாம்வல்ல சிவத்தின் அருளொளி விளங்கித் தோன்றுதலின், அகத்தே அவ் வருளொளியை நோக்கி நிற்குந் தவத்தோர்க்குப் புறத்தேயும் அதனை நோக்கிநிற்றலே அகத்துக்கொண்ட நாட்டம் பிறழாதிருத்தற்குப் பேருதவி யாதலால் அவர் கதிரவனொளியை நோக்கித் தவம்புரிதல் இன்றியமையாததாயிற்று. எனவே, அகத்துவைத்த நாட்டம் எத்துணைதான் உறைத்து நிற்பினும் புறத்து நாட்டம் அதற்கு மாறானதொன்றிற் படின் தான் கலைந்துபடு மென்பதும், அகமும் புறமும் ஒத்த ஒரு குறியே கருத்தினை ஒருவழி நிறுத்துதற்குப் பெருந்துணையா மென்பதும், இது பற்றியே ஆங்காங்குத் திருக்கோயில்களும் அவற்றினுள்ளே ஒளியின் அடையாளமான அருட்குறிகளும் ஆன்றோரால் அமைத்துவைக்கப் பட்டன வென்பதும் நன்குணரப்படும்.

(பக்கம், கஉரு) கலினம்-கடிவாளம். தவப்பள்ளி-முனிவர் தவம் புரியும் உறையுள். வாவி-குளம்.

பாட்டின்பொருள்:- வேட்பன தரும் கற்பகம் பொதுளிய அடவியிலிருந்தும்-விரும்பிக் கேட்பவைகளை யெல்லாங் கொடுக்குங் கற்பக மரங்கள் நிறைந்த காட்டின்கண் இருந்தும், 'மற்று' அசைநிலை; அல்லது, அவைகளை ஏதும் விரும்பிக் கேளாதவராய் என்று வினை

மாற்றுப் பொருள்பட உரைப்பினும் ஆம்; இவர் ஆர்வது நடைபெறும் தூய வளியே-இவர் அருந்துவதோ இயங்குகின்ற தூய்மையான காற்ருய் இருக்கின்றது, முடவு இதழ்ப் பொன்தாமரையின் நல்தாது உகுதலின் பழுப்பு உருத்தோற்றும் விழுத்தட நீரே-வளைந்த இதழ்களையுடைய செம்பொன்நிறமான தாமரை மலர்களின் நல்லதுகள் சொரிதலினலே பழுப்பான நிறத்தைக் காட்டுஞ் சிறந்த குளங்களின் நீரே, பொழுதுமாருது இவர் முழுகு தீம்புனலே-சிறுபொழுதுகள்தோறும் மாருமல் இவர் ஆடும் இன்சுவைத் தண்ணீராயிருக்கின்றது, வீழ்ந்து ஒருகுறியில் ஆழ்ந்து இவர் இருப்பதும்-விரும்பி ஓர் அடையாளத்தின் கண்ணே நினைவுபதிந்து இவர் இருப்பதற்கு இடமாவதும், விளக்கம் வாய்ந்த மணிக்கல் மிசையே-துலக்கம் பொருந்திய இரத்தினக் கற்களின் மேலாகவே இருக்கின்றது, அரம்பை மாதரார் மருங்கு உறப் பெற்றும்-அழகின் மிக்க அரம்பை மகளிர் தம் பக்கத்தே பொருந்தப் பெற்றும், ஐம்பொறி அடக்கும் இவர் மொய்ம்பு மிகப் பெரிதே-ஐம்பொறி வழிச் செல்லும் அவாவை அடக்கியிருக்கும் இவரது மனவலிமை மிகவும் பெரிதாயிருக்கின்றது, இந் நல்தவர்பால் மன்னும் இப்பொருள்கள்-இந்த நல்ல தவத்தினையுடைய முனிவரிடத்தே நிலைபெற்றிருக்கும் இவ் வரும்பொருள்கள், (பக்கம், ௧உ௬) எனை முனிவரும் விழைவு உற்று ஆனுது நோற்கும் அருமைசான்றன - மற்றை முனிவர்களும் பெறுதற்கு அவாக்கொண்டு இடையருது தவம்புரியத் தக்க அளவு அருமை மிக்கனவாய் இராநின்றன என்றவாறு; முன் நான்கு ஏகாரங்கள் பிரிநிலைத்தேற்றம்; ஐந்தாவது ஆருவது தேற்றம். ‘வீழ்தல்’ விரும்புதற் பொருட்டாதல் “தாம் வீழ்வார் மென்ருேள்” என்புழியுங் காண்க (திருக்குறள், ௧௧0௩). ‘குறி’ என்றது ஒளியும், ஒளிவடிவின் அடையாளமான சிவலிங்கமும்.

இருக்குவேதத்தைச் சேர்ந்த ‘சாகல’ர்க் குரிய பழைய ஒரு பிராமணமானது ‘விருத்தசாகல்யம்’ எனப் பெயர்பெறும்; அதனை யோதியுணர்ந்தவராகலிற் ‘சாகலியர்’ எனப் பெயர் பெற்ருர். மாட்சிமை-பெருமை, இங்கே தவப்பெருமை குறித்துநின்றது. இல்லறக்கிழத்தி-இல்லறத்திற்கு உரியவள், மனைவி. ‘தாட்சாயணி’ தட்சன் புதல்வியுங் காசியபரின் மனைவியுமாகிய அதிதியைக் குறித்தது. மாமுனிவர்-(வடசொல்) மஹருஷி.

'தேவேந்திரனிடத்து' என்றிருப்பதைத் 'தேவேந்திரன் தந்தை யாரிடத்து' என்று திருத்திக்கொள்க. நற்குறி-நல்ல சகுனம். கடிதல்-கோபித்தல், கண்டித்தல்.

(பக்கம், கஉஎ) முருட்டுத்தனம் - முரட்டுத்தன்மை. வலிந்து இழுத்தல்-வலாற்காரஞ் செய்திழுத்தல். சிறான்-சிறுவன். பட்டி-வம்பன், (வடசொல்) துட்டன். விழைவுறுதல்-மிகவிரும்புதல். திண்ணமாய்-கெட்டியாய். உரமான-திட்பமான.

(பக்கம், கஉஅ) விடியற்காலையே மலருஞ் செந்தாமரை முழுதும் விரியாது சிறிதே முனைக்கண் விரிந்திருக்கும் நிலையில், அதன் இதழ்களின் மேல்முனைகள் மட்டுந் தனித்தனியே காணப்பட்டு அடிப்பகுதியெல்லாம் இடைவெளியின்றி நெருங்கிநிற்றலான், அங்ஙனமே விரல் முனைகள் மட்டுந் தனித்தனியே காணப்பட்டு அடிவிரல்கள் நெருங்கி அகஞ் சிவந்திருக்குஞ் சர்வதமனன் கைகளுக்கு அஃது உவமையாயிற்று.

'சுவரதை' என்பாள் காசியபர் உறையுளின்கண் உள்ள முனிவர் மகளிருள் ஒருத்தி. தீட்டுதல்-சாயம் ஏற்றுதல். குடில்- சிறியஇல்.

(பக்கம், கஉகூ) மகார் - பிள்ளைகள். படுதல் மட்டால் - படுதல் அளவிலே.

(பக்கம், கநூ0) நோன்பு-(வடசொல்) விரதம். சுண்ணம்-வெள்ளிய நீறு. தீற்றல்-பூசுதல். பணிஆற்ற-ஏவியதுசெய்ய. பண்டைக்காலத் தரசர்கள் தம் வாழ்நாளிற் பாதியை அரசியலிற் கழித்தபின், தம தரசைத் தம்மக்கட்குக் கொடுத்துவிட்டுத், தாம் தம் மனைவிமாருடன் கானகத்திற் சென்று வைகித் தவம்புரிதல் மரபு.

(பக்கம், கநூக) உசாவல் - கேட்டு ஆராய்தல். நேர்மை - தகுதி. 'சகுந்தலை' என்பதற்குப் பறவை என்றும், 'லாவண்யம்' என்பதற்கு அழகு என்றும் பொருளுண்டாகலின், அச்சொற்கள் இரண்டையுஞ் சேர்த்துத் துறவிமகள் சொல்லுமாற்றாற், சகுந்தலையைக் கொணர்ந்து தொடர்புபடுத்துதற்கு இந்நாடக ஆசிரியர் ஈண்டுக் காட்டுஞ் சூழ்ச்சித் திறனைக் காண்க. காப்பு-(வடசொல்) ரட்சை. கரண்டகம்-செப்பு.

(பக்கம், கநூஉ) அபராஜிதை-வெல்லப்படாதது. பூண்டு-செடி. 'பிறவிச்சடங்கு' இதனை 'ஜாதகர்மம்' என்ப வடநூலார்; அது பிறந்த மகவுக்குத் தொப்புள் அறுக்கும்முன், தந்தையாயினான் ஒரு பொற் கரண்டியிற் சிறிது வெண்ணெயுந் தேனும் எடுத்து அம்மகவின் வாயிற்

பெய்வதாகும் என்று மனுநிருதி (உ, உஎ) நுவல்கின்றது. நல்கல்-கொடுத்தல்.

துஷியந்தனால் விலக்கப்பட்ட காலத்திற் பின்னிய சடையைச் சகுந்தலை அவிழ்த்துச் சீவித் திரும்பப் பின்னலிடாமையின் "ஒரே முறை பின்னப்பட்ட சடையோடு சகுந்தலை வருகின்றாள்" என்றார். கணவனைப் பிரிந்த கற்புடை மனைவியர் இவ்வாறு ஒப்பனையின்றி அழுக்கேறிய துயரவாழ்க்கையினராய் நோன்பு மேற்கொண் டிருத்தல் பண்டை வழக்கம்.

(பக். கருங) கழிவிரக்கம்-முன்னேசெய்த பிழையை நினைந்து வருந்துதல். ஏந்து எழில்-மிக்க அழகு. 'உரோகிணி' என்பவள் தக்கன் புதல்வியர் இருபத்தெழுவரிற் சந்திரன்பால் மிக்க அன்புடையவள் என்றும், அவனுந் தம் மனைவிமாரான அவ் விருபத்தெழுவரில் உரோகிணியினிடத்து மட்டுமே கழிபெருங் காதலுடையனாய் ஒழுகினன் என்றும், அதுகண்ட தக்கன் தன் புதல்விமா ரெல்லாரிடத்தும் ஒரு பெற்றித்தான அன்புவையாதது பற்றிச் சந்திரனை ஒளிமழுங்குகவெனச் சபித்தனனென்றும், அச் சாபம் ஏற்ற சந்திரன் சிவபிரானை வேண்டித் தவங்கிடந்து மீண்டுந் தன் ஒளி தேய்ந்து வளரப் பெற்றனனென்றும் புராணங்கூறும். இராகுவால் விழுங்கப்பட்ட சந்திரனைப் பிரிந்திருந்த உரோகிணி, அஃதவனைக் கக்கியபின் அவன்பாற் சென்று சேர்ந்தாற்போல, மறதியால் விழுங்கப்பட் டிருந்த துஷியந்தனை அதுவிட்டு நீங்கியபிற் சகுந்தலை அவனைவந்து அடைந்தனள் என்றார்.

(பக்கம், கருச) மிடறு-தொண்டை. இங்குலிகம் - மிகச் சிவந்த நிறத்தினதாகிய சாதிலிங்கம். ஊட்டுதல்-தோய்வித்தல். கணவனொடு கூடிவாழும் மகளிர் தம் இதழ்களின் இயற்கைச் சிவப்பு நிறத்தை மிகுதிப்படுத்தல் வேண்டி அவற்றிற்கு இங்குலிகம் ஊட்டுதல் அஞ்ஞான்றை வழக்கம். சகுந்தலை தன் கணவனைப் பிரிந்திருந்தமையால் அவ்வாறு செய்திற்றிலள். 'மலகுணம்' ஆணவமலத்தின் மறைக்குங் குணம். அறவினை-தர்மச்செயல்.

(பக்கம், கருரு) பாட்டின்பொருள்:- பேதைமைதன்னால் - அறியாமையினால், மாதை நான் நீக்க-மங்கையாகிய நின்னை யான் விலக்கிவிட, அதனை நினைந்தெழும் ஆற்றாமையாற் பெருகுங், கண்ணின் நுண்துளி கீழ் இதழ் வீழ்ந்து பெரும் துயர் உறுத்தியது அன்றே-கண்களின் சிறு நீர்த்துளிகள் கீழ்உதட்டின்கண்ணே விழுந்து யான்

நின்னை விலக்கிய அந்நாளில் நினக்குப் பெருந் துன்பத்தை யான் விளைத்ததற்கு அறிகுறியாயின வல்லவோ?, இன்றே-யான் நின்னைத் தலைக்கூடிய இந் நாளிலும், அப்பிரிவினை நினைந்து பெருகும், அது சிறிதே வளைமயிர் இறையில் உற்றதாகலின்-அக் கண்ணீர் சிறுதுளி களாக வளைந்த மயிர்களையுடைய இறைப்பை விளிம்பிற் றங்கியிருக் கின்றனவாதலால், பொன்கொடி - பொன்நிறமான பூங்கொடி யனை யாய், அதனை-அக் கண்ணீர்த் துளிகளை, அளியேன் பெரும் துயர் நீங்க-இரங்கத்தக்க எனது பெருந்துயரம் நீங்கும்படியாக, எளியேன் முந்துறத் துடைக்குவென் மயிலே-மயிலின் சாயலையுடையாய் ஏழை யேன் முன்னதாகத் துடைப்பேன் என்றவாறு.

'துளி' என்பது பால்பகா அஃறிணைப் பெயராகலிற் பாட்டில் ஒருமை வினையும், உரையிற் பன்மை வினையும் ஏற்றது. இறை யென்பது ஆகுபெயரால் ஈண்டு இறைவிளிம்பை யுணர்த்திற்று.

மெய்ப்பித்தல்-உண்மையென நாட்டுதல். கொடியைச் சகுந்தலை யாகவும், வேனிற் பருவத்தைத் துஷியந்தன் தானாகவும், மலரைக் கணையாழியாகவும் உட்கொண்டு அவன் கூறுதல் காண்க.

(பக்கம், கநசு) தக்கன் புதல்வி அதிதி, மரீசியின் புதல்வர் காசி யபர்; ஆக, அதிதி காசியபர் இருவரையுஞ் சுட்டுதலின் அவ்விருவர்க் குந் தந்தையரான தக்கனையும் மரீசியையுங் கூறினான். பகலவனாற் பன்னிரு திங்கள் வகுக்கப்படுதலின், அங்ஙனங் காலத்தைக் கூறுபடுக் கும் அவனும் பன்னிரு பகலவர் ஆயினன்; இப் பன்னிருவரும் அதி திக்குங் காசியபருக்கும் மக்களாவரென்று புராணங்கூறும்.

(பக்கம், கநஎ) இறைமகன்-தலைமகன். தேவர்க்கு அரசனாதல் பற்றி வேள்விக்கட் கொடுக்கும் பலியில் முதற்கூறு இந்திரனுக்குரிய தென்றான். "தானே யுண்டாவதான பரம்பொருள்" என்றது ஈண்டு நான்முகக்கடவுளை; அந்நான்முகக்கடவுட்கும் மேலான புருடன் என் றது விண்டுவை; அதிதி காசியபருக்கு மகனாய்ப் பிறந்த வாமனன் விண்டுவின் பிறவியாதல் பற்றி விண்டுவுக்கு அவ் விருவரும் பிறப் பிடமானவரென்றான்.

சயந்தன்-இந்திரன்மகன். 'பிரஜாபதி' என்பது உயிர்கட்கு இறை வன் என்னும் பொருட்டு. இச்சொல் வேதங்களில் இந்திரன், சவித் திரி, சோமன், இருணியகருப்பன் முதலாயினார்க்குப் பெயராக வழங் கப்படுகின்றது; மனுவில் இது நான்முகனுக்குப் பெயராக நுவலப்

படுகின்றது; இன்னும் இது சுவாயம்புவமனுவுக்கும் பெயராக இருக்கின்றது; பின்னும் இது மரீசி, அத்திரி, அங்கிரசர், புலத்தியர், புலகர், கிரது, வசிட்டர், பிரசேதர், பிருகு, நாரதர்க்கும் பெயராக வழங்குகின்றது; இங்கே இச்சொல் மாரீசர் மேற்று. 'விதிமுறை' என்பது உயிர்களின் ஊழ்வினைப் பயனை நுகர்விக்குந் தெய்வம்.

(பக்கம், கஙஅ) கார்-முகில், (வடமொழி) மேகம். மடந்தை-பெண், பதினான்குமுதற் பத்தொன்பதாண்டுள்ள பெண்ணை மடந்தையென்றல் தமிழ்வழக்கு. 'கண்ணுவர்' காசியப குலத்தைச் சேர்ந்தவரென்று மாபாரதங் கூறும். தவறு இழைத்தல்-குற்றஞ் செய்தல். புதுமை-(வடமொழி) ஆச்சரியம். அடிச்சுவடு-அடியழுந்தின அடையாளம். துணிபு-தெளிவு. அப்பெற்றித்து-அத் தன்மையது. பேதை-கள்ளம் அறியாதவள்.

(பக்கம், கஙக) 'தவக்காட்சி' இன்னதென்பதனைச்,

"சமாதியான் மலங்கள் வாட்டிப்
பொருந்திய தேசகால இயல்புஅகல் பொருள்கள் எல்லாம்
இருந்து உணர்கின்ற ஞானம் யோகநற் காண்டல் ஆமே"

என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருச்செய்யுளால்(அளவை, எ) உணர்ந்துகொள்க. வறிது-வெறுமை.

(பக்கம், கச0) இடையே தெற்றுப்பட்டு-நடுவே தடுக்கப்பட்டு. இங்கே குறிக்கப்பட்ட தேராவது கடன்மேலும் மலைமேலும் படாமல் வானின்கட் செல்லும் வானவூர்தி. இந்நிலவுலகமானது, சம்புத்தீவு, பிலட்சத்தீவு, சான்மலித்தீவு, குசத்தீவு, கிரௌஞ்சத்தீவு, சாகத்தீவு, புஷ்காரத்தீவு என்னும் ஏழு தீவகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுளதென்றும், இவற்றை முறையே உப்புக் கடலுங் கருப்பஞ்சாற்றுக் கடலுந் தேன்கடலும் நெய்க்கடலுந் தயிர்க்கடலும் பாற்கடலும் நல்ல தண்ணீர்க் கடலுஞ் சூழ்ந்திருக்குமென்றும் விண்டுபுராணங் கூறும். துஷியந்தன் மகன் பரதனே, குருநிலத்திற் பதினெட்டுநாட் கடும்போர் மலைந்த பாண்டவர் கௌரவர்க்கு மூதாதையாவன். அடிகள்-(வடமொழி) சுவாமிகள். புனிதம்-(வடமொழி) பரிசுத்தம். எய்த-அடைய. மேனகை என்னிடத்திலேயே தொண்டு செய்துகொண்டிருப்பவளாதலால் அவளுக்கு இச் செய்திகளை அறிவிக்க வேண்டுவதில்லையென அதிதியார் கூறினர். சினவாது-கோபியாது.

(பக்கம், கசக) கட்டளை - (வடமொழி) உத்தரவு. வேட்டல்-வேள்வி வளர்த்தல். துறக்கநாட்டினர் - வானுலகத்துள்ள தேவர்கள். உவப்பித்தல்-மகிழ்வித்தல். ஊழி-(வடமொழி) யுகம். இதன் திறத்து-இவ்வகையில்.

ஒரு நாடக முடிவின்கட் சொல்லப்படும் வாழ்த்துரையானது 'பரதவாக்கியம்' என்று வடநூலின்கட் சொல்லப்படும்; ஏனென்றாற், பண்டைக்காலத்தில் முதன்முதல் இசைநாடகங்களைத் தோற்றுவித்த

ஆசிரியன் 'பரதன்' என்ற பெயருடையனுதலால், அவனை நினைவு கூர்தற்கு அடையாளமாக, நாடகத் தலைவனாய் நின்றான் ஒருவன் நாடகமுடிவின்கட் சொல்லும் வாழ்த்துரை அவ்வாசிரியன் பெயரால் வழங்கப்படுவதாயிற் றென்க.

இறுதிப்பாட்டின் பொருள்:- சிறந்த மன்னவன் - அறிவு ஆண்மை நடுநிலைமையில் மிக்கோனான அரசன், தன்குடிச் செல்வமே தெரிக-தன் குடிமக்களின் வளவிய வாழ்க்கையினையே தனது வாழ்க்கையாகத் தெரிவானாக!, விறந்த கல்விசால் புலவர்சொல் வியந்திடப் படுக-செறிந்த கல்வியறிவு மிக்க புலவரின் மொழிகள் எல்லாராலும் பாராட்டப்படுக!, நிறந்து வாழ் உமை கூறர் ஆம் நீலலோகிதர்-எல்லா உலகிலும் உயிரிலும் விளங்கித்தோன்றி வாழாநின்ற உமைப்பிராட்டியாரைத் தமது இடப்பாகத்தே கொண்டவரான சிவபிரான், யான் பிறந்திடாவகை அருளி மேல் பேறு நல்குக-யான் மீண்டும் பிறவாதபடி அருள்செய்து அதன்மேல் தமது திருவடிப்பேற்றையும் எனக்குக் கொடுத்தருள்வாராக! என்றவாறு; ஏ அசை; 'பேறு' என்பதில் உம்மை தொக்கது.

'விறந்த' செறிந்த எனப் பொருள்படுதலை "விறப்பும் உறப்பும் வெறுப்புஞ் செறிவே" என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற் காண்க (உரியியல், ருக). செறிந்த கல்வியுடையராதலாவது பன்னூல்களையுந் துருவி யாராய்ந்தறிந்த அரும்பொருள்களைத் தம்முளத்தே நெருங்கப் பொதிந்து வைத்தவராய்த் திகழ்தல். அம்மை அருள்வடிவினளாய் எல்லாவிடங்களிலும் உயிர்களிலும் நிறைந்துநின்று அவற்றை ஆக்கியுங் காத்தும் வரும் ஓவா நிகழ்ச்சி உணர்ந்து நோக்குவார்க்கெல்லாம் புலனாய் நிற்றலின் 'நிறந்துவாழ்' என அடை கொடுக்கப் பட்டாள். 'நீலலோகிதர்' நீலநிறமுஞ் சிவப்பு நிறமுந் தன்கட் டோன்றுஞ் சிவபிரான்; லோகிதம்-சிவப்புநிறம். அம்மை நீரின் றன்மையளாகலின் நீலநிறமும், அப்பன் நெருப்பின் றன்மையனாகலிற் செந்நிறமும் உடையர். அம்மையும் அப்பனும் பிரிவின்றி ஒருங்குவிராய் நிற்றலின் அவர் நிறம் இரண்டுங் கலந்த 'நீலலோகிதர்' என்னும் பெயர் கடவுட்கு வழங்கலாயிற்று. இக்கடவுள்நிலையின் உண்மையின் விரிவு யாமியற்றிய சிவஞானபோத ஆராய்ச்சி, திருவாசகவிரிவுரை, மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங் காலமும் என்னும் பெருநூல்களிற் கண்டுகொள்க.

(காளிதாசர் வடமொழியில் இயற்றிய சாகுந்தலத்திற்கு இத் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பும் விளக்க உரைக் குறிப்புகளும் இயற்றினோர் பல்லவபுரம், பொதுநிலைக்கழக ஆசிரியர் மறைமலையடிகள் ஆவர்).

முற்றும்.

சாகுந்தல நாடகமும் விளக்கவுரைக் குறிப்பும்

பக்கம்.		வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கக		உ	கொங்கைகளைப்	கொங்கைகளையும்
௩க		கூ	மாலிகை	மல்லிகை
சுஅ		அ	இடர்பாட்	இடர்ப்பாட்
,,		கஉ	நிறையைக்	நிறையக்
,,	கீழிருந்து	௩	நீநின்	நின்
க0ச		கசு	போகப்பட்டா	போக்கப்பட்டா
,,		உஉ	,,	,,
ககச		அ	அாசன்	அரசன்
கஉக		கூ	நீஙகள்	நீங்கள்
கஉகூ		எ	பொருத்தாத	பொருந்தாத
க௩0		கஉ	விளக்கும்	விளங்கும்
,,		கரு	உரை	உறை
க௩௩		உ	இனி	இனிச்
,,		கச	தன்	தம்
க௩ச		ச	அடைப்பட்டு	அடைபட்டு
,,		கரு	நெஞ்சிநின்றும்	நெஞ்சினின்றும்
க௩எ		கரு	இத்திரனை	இந்திரனை
கச0	கீழிருந்து	சு	வேண்டுமெ	வேண்டும்
கசக	கீழிருந்து	ரு	வியத்திட	வியந்திட
கருரு		கஅ	நிற்றல்	நில்லாமை
கருசு	கீழிருந்து	கக	அம்புக்	அம்
கருகூ		க0	நீ	நீ
கசுரு		கரு	முகலிற்	முதலிற்
கஎஉ		கஉ	பெருாள்	பொருள்
கஅ௩		கஅ	இடையேவழியின்	இடையே-வழி [யின்
கஅச		க	நவபுது	நவ-புது
,,	கீழிருந்து	அ	பிரிதது	பிரிந்து
ககூசு		சு	பக்ககாய்	பக்கமாய்
உ0ச	கீழிருந்து	௩	மாலினை	மாலினி
உ0சு	கீழிருந்து	௩	ஒவியத்தினும	ஒவியத்தினும்